

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt paa Udgiverens Forlag i det Schultziske Officin, 1821

Fysiske størrelse | Physical extent: [4], 240 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52.-55.

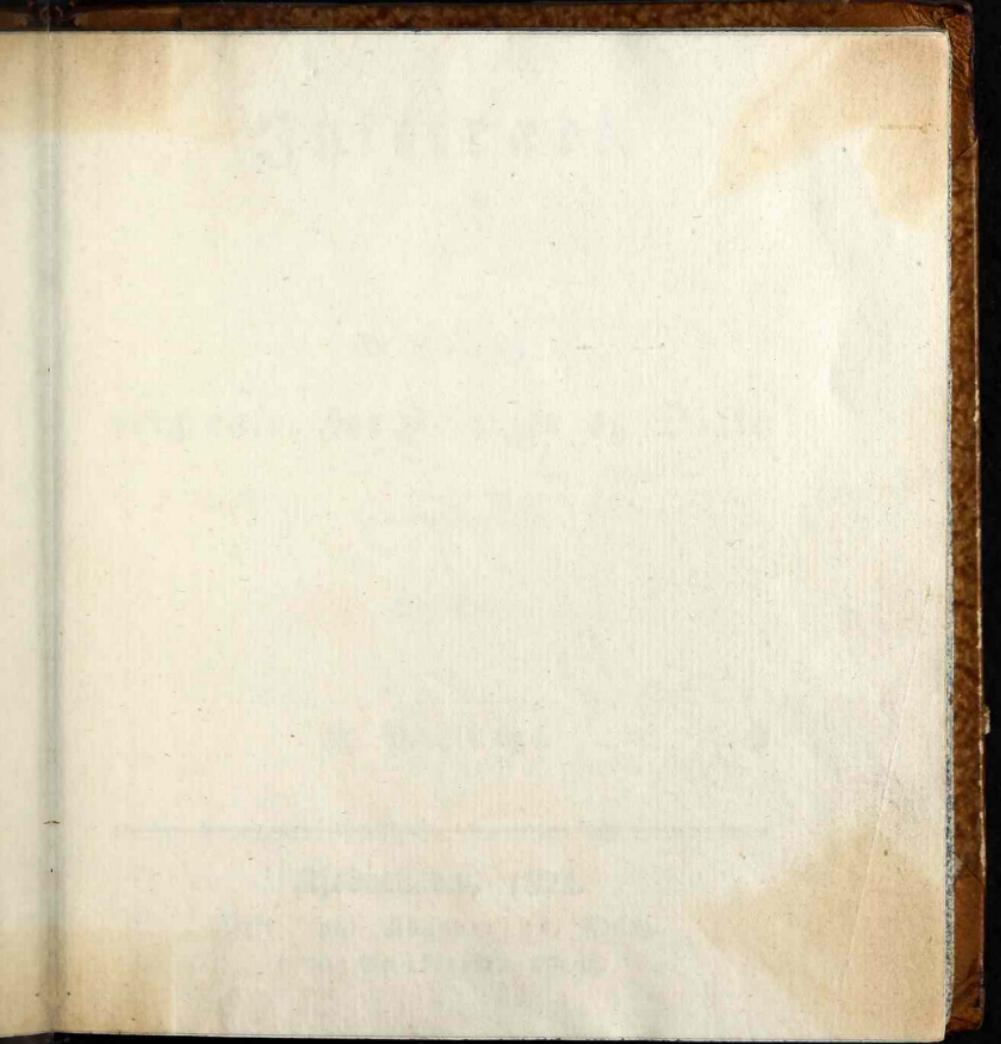
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

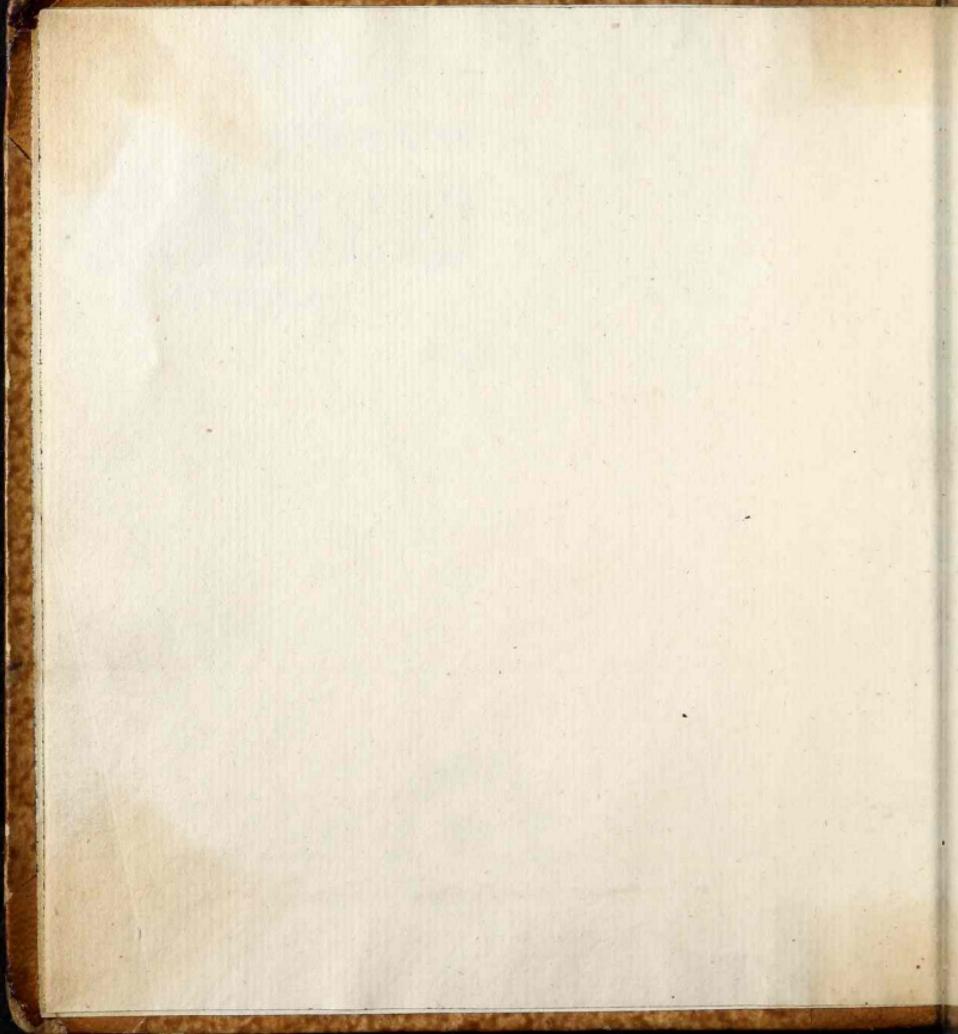

115208003666

+Rex

Æuletæet.

En Samling
originale Fortællinger og Digte.

Udgiven

af

A. P. Liunge.

Kjøbenhavn, 1821.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i det Schultziske Officin.

• 11464-112

Juletræet.

See, alk den er for Døren, den sode Juletid!

De Smaaborn glade skimle til Juletræet hid;

I broget Klynge vinke de Blomster paa dets Øvist,

Mangfoldig Fryd beskjærer dem den hellige Christ.

Saa kør den Herre haver de elskelige Smæae:

Selv Himmeriges Porte skal for dem aabne staae.

Og kraftig har den Herre velsignet dem paa Jord:

Dybt i de spøde Hjerter et Paradiis alt boer. —

Saa rørte ved den Gammel de Store see derpaa;

Bel mindes de saa gjerne den Tid, da de var' smaae.

Men Mindet, see! det lokker de klare Taarer frem:

Mon da den kjære Juletid er ingen Fest for dem?

"Al Jordens skal sig fryde! Der er en Frelser fød!"

Mon for al Verdens Rige den Himmelrost ei lod?

Er ei hvert Hjerte aabent for Glædens milde Trost?

Siiig: lod ei og til Eder den hulde Frelsers Rost?

Har Herren ei Jer givet paa Jord den stærke Troe?
Og mon ei Haabet lader Jer i hans Himmel boe?
Og grønnes ei paa Jorden et Eden i hvert Bryst,
I Kjærlighedens sode, unøvnelige Lyst?

Hvad savne I da meer af det soundne Tryllecie?
Mon ei Jer Barndom lever i den friske Phantasie?
Og mon ei Poesien kan, med sin Blomstervaar,
Gjensode Jer i Sjælen de soundne Ufhyldaar? —

Aftorret da den Taare, som veder Eders Kind!
Til Fryd I Eder vende af ganske Sjæl og Sind.
Ja, glæder Jer! Den kommer, den sode Juletid!
O stimler Alle glade til Juletreet hid!

I friske Klynger vinke de Blomster paa dets Øvist;
Mangfoldig Fryd besjører os den hellige Christ.
Saa kjær den Herre haver de Store som de Smaae,
Og for os Alleaabent hans Himmerig skal staae!

A. P. Liunge.

Julecantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
Hvi viger Kirkehallens høie Mørke
For muntre Kjærter i de blanke Stager?
Hvi sammenstimpler Menighedens Flok
Med Bon og Andagt? Haabets sode Trost
I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
Skjøndt Vintren strænges, blomstrer dog Violen:
En Rosensommerfest i Sne og Is.
Op til et deiligt Barn sig vender Diet
Med inderlig Tilbedelse. O Gud!

Sang.

Min Sjæl henrykkes! Brodre, følger
Fjernt over Land og Havets Bølger:
O seer I hisset Hytten staae?
Der sidder Hun, som har ham baaret,

Med Gloriet om Kastagnehaaret,
 Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
 Det store Øie kjærligt brænder,
 Hun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen i dunkle Bræa.

Chor.

Taget aabnes, Loftet viger,
 Sølverbremmet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenlokket Herrrens Engel
 Hilsner med sin Liliestængel,
 Folder sine Vingers Sne.

En Stemme.

Himmelss Duft sig trindt udbreder —
 Hun tilbeder —
 Men han hæver front fra Jord
 Josephs Brud, og hør hans Ord:

Gabriel.

Hil Dig, Benaadede!
 Herren med Dig, Du Belsignede,
 Bedste blandt Kvinder!
 See, Du skal føde din Son!
 See, Du skal kalde ham Jesus.

Stor skal han vorde, thi Gud er hans Fader,
 Drot skal han være for Konger paa Jord,
 Evigt hans Rige!
 Den Helligaands Magt kommer over Dig,
 Den Hoiestes Kraft overskygger Dig.
 Hil Dig, Maria,
 Salige Bir!

Maria.

Min Sjæl ophøier Jehova, min Hånd sig fryder i Gud!
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske Bud.
 Nu skal mig Slægterne pris! Hans Arm har yttret sin Magt.
 Hovmodighed har han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
 Den Mægtige drog han af Stolen, og satte den Ringe derpaa,
 Den Hungrige Gaver han føjende! Den Rige kan dem ei naae.
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske Bud.
 Min Sjæl ophøier Jehova, min Hånd sig fryder i Gud!

Chor.

Min Sjæl ophøier Jehova, min Hånd sig fryder i Gud!

En Stemme.

Hvi klinger Orglets gyldne Stjerne?
 Betyder den maafee det Himmellys,
 De Vise saae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Krybbe?

De hellige tre Konger.

Lys og Kling, o Stjerne,
 Helligt fra det Fjerne,
 Led os paa vor Wei !
 Svæv for os paa Himlen
 Som et Tegn i Brimlen
 Maanen er der ei.

Ene du
 Os leder nu ;
 Men dit klare Svæv ei truer,
 Ingen for dig gruer.

Ukjendt for hinanden,
 Hver, fra fjerne Stranden,
 Drog ad samme Kant ;
 Alle vil det samme !
 Stjernens rene Flamme
 Hjerterne forbundt.
 Stovets Drot
 Er Ejener blot.
 Salighed til Maalet leder,
 Knæler og tilbeder !

Chor.

Knæler og tilbeder !

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Gleer store Mænd skal Verden fåe,
Min Søn skal ogsaa vorde stor.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Land skal lue,
Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Og mangen Sjæl han skal omvende
Til Evigheden at erkjende;
I Ørken lyde skal hans Røst.

Begge.

O løde Fader- Moder- Trost!

Elisabeth.

Men, høie Jesus! ej hans Vinge
Dog naær til Dig, fra Stovets Bei.

Zacharias.

Af løse Dig Din Gudsals Evinge –
Fortjener min Johannes ej.

Begge.

Thi, sjøndt han stor for Verden staaer,
Til Dig dog ingen Kæmpe naær.

Choral.

Nei, hoie Jesus! Støvets Vinge
 Gi næer til Dig fra Støvets Bei.
 At løse Dig Din Gødsalts Dvinge
 Fortjene Jordens Sonner ei.
 Thi, skjøndt han stor for Verden staaer,
 Til Dig dog ingen Kæmpe næer.

Herodes.

Hvordan? Jeg knæle for en indbildt Magt?
 Et Barn mig vriste Spiret af min Haand?
 En Almuqvindes Et
 Fordunkle mine Stammefædres Skoel?
 Hans Lallen overgaae min Vaabenlarm?
 Hans Læbers Ord, hans Hies fremme Blik
 Bedøve mine Stridsmænds Helleharder?
 Hvad Svarmerie! Ond vorde Livets Drot,
 Huldsalighed og Viisdom kue Hovmod?
 Fordømt! — Nei, albrig! Kun Herodes boier
 Sit Knæ for Lectoræxen, ei for Ham.
 Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
 Jeg hør ei Roe, før ei Han aander meer.

Sang.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
 Udøser Blodet, bringer mig Trost!
 Nyfodte Noer gjør ei Kæmpen forsværdet;
 Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst!
 Iler til Hytterne! Dræber!
 I Dynger mig Eigene slæber!
 Mødrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog kjøle Hærernes Hede.
 Kun Eders Myrden mig trøster.
 Aldrig I dræbe mig nok!
 Lallende Slut ved sjælvende Bryster,
 Legende Dreng, paa Tærskelens Blok.

En Stemme.

Barbar! Uffindige! Du syns'er?
 Forgjæves — Uskyld Du ei dræbe kan.
 Den sjælver ei, den kjender ingen Fare.
 O Moder, Fader, vaandas ei! O seer!
 Did flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blod blev lette Purpurvinger,
 Og Eders Zaarer sprængte dem med Sølv.
 O Julen er Uskyldighedens Fest,
 Og Jordens, Himlens Engle feire den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel —
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerners Brimmel
 Bar sorte Hvalving trindt besat;
 Med Armen flynget
 Omkring vor Hyrdestav, vi laae;
 Og dybt i Lynget
 Sov vore Hjorde, store, smaae.
 Nu brat, ved Østen
 Af høien Sang, vi vækkes op.
 Gi rødmer Østen,
 Men Lusten over Issens Top.
 En Kreds sig breder
 Af Purpurfryer, meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skønhed, som mit Øje seer!
 En Kreds af Engle
 Nedsvæver i en Hvirvelvind,
 Med Liliestangle,
 Med Vinger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! Laster
 Med Skælven Jer i Stovet ned!

Hvo sig formaster

At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder, vor venlige Skare!

Vi aabenbare

Eder en Glæde, som Alle skal nyde;

Tusinde Bække fra Kilden skal flyde.

Lyset udmaaler

Glæden i Straaler.

Salighedsglandsen til fernenste Zoner

Klinger i Toner.

Halleluja!

Eder er i Dag en Frelser født,

Som er den Herre Christus af Davids Stad.

Og dette skal vorde Tert Tegn:

Et Barn skal I finde

Svært i en Krybbe,

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosiana!

Wre være Gud i det Høie!

Fred paa Jorden,

Og i alle Hjarter Salighed.

Amen!

Choral.

(Psalmen: "I denne søde Julerid" vekselvis fra Orglet
og Menigheden.)

Gehlenschläger.

Den barnlige Kunstner.

(Efter et Maleri af Du Jardin, i den Kongelige Westiske Samling.)

Sort Bølgen under Stormens Vinger strømmer,
Høit, midt i Havet, svømmer Muslingskallen;
Der staar, som nys fra Barnehimlen falden,
Paa Sæbeboblen glad den lille Drømmer.

Selv trug han paa en Farveverden svømmer
Imellem Dybets Grav og Stjernehallen;
Han seer med Smil og henrykt Glædeskallen
De Verdnearmae, som for hans Pust udstrømmer.

I tusindfarvet Regnbuglands de spille,
Og brister En, ei sorger dog den Lille;
En ny og dobbelt fñøn hans Kande skaber.

I Farveglands det drukne Blik sig taber,
Og synker Muslingskallen under Boden,
Flyer Barnehjælen fro med Farvekloden.

B. S. Ingemann.

Bjergmænd.

Bi grave dybt i sorten Muld,
 Bi Jordens Hjerte saare;
 Det er det klare, røde Guld,
 Som flyder i hans Kare;
 Vor Jord den er en gammel Mands,
 Og meget maa han trælle;
 Skjøndt stum, dog mangen Hugger han
 Mon føre Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fodder staer,
 Man hører Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigkolde Kilde.
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme fifter; —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rifter.

Bel ingen munter Sol vi har
 I vores rige Kube,
 Fra Schachten straaler Haklen klar
 Ned i den dunkle Grube;

Der skuuer man det frosne Glar
 I Mulmet ud sig strækker,
 Hvor ingen Fisf sig svunget har,
 Hvor ingen Frøer quækker.

Langt inde i den graa Granit
 Der boer den gamle Drage;
 Vi Bjergmand høre hende tit
 At klynke huult og klage;
 Bel tusind Var hun ruge maæ
 Paa Flintens skarpe Kanter;
 Thi uaf Flinten kan hun faæ
 De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
 I vores travle Hule;
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig sejule.
 Ham see vi her, saa godt som I,
 Der hist har lyse Dage;
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

Christian Winther,

Fiskerinden,

(tildeels efter Houwald.)

Henover Søens Slette vaad
 Hendandser Fiskerindens Baad
 For Lustens sagte Vandz;
 Og Vestenvinden længselfuld
 Omspiller Haarets blanke Gulb,
 Og klager Elskovs Vaande.

Og Bolgen hvidßer: "Zephyr kær!
 "Bring mig den sjonne Pige nær,
 "Lad mig blot kysse Goden!"
 Da hæver Zephyr kruset Vand
 Op over Baadens smalle Randz;
 Han kjendte jo ei Floden!

Den kysser Goden blød og varm,
 Og sukker; "ak! hvem hendes Arm
 "Dog ogsaa kysse kunde!"
 Og Zephyr er saa god, saa blid;
 Han hæver den mod Haanden hvid,
 Mod Armene de runde.

"O sjøn er Armen, hvid og rund,
 "Men skjønnere dog røden Mund,
 "Og disse Læber bløde!
 "O kjære Ven! blot eengang lad
 "Mig kyssé Læbens Rosenblad,
 "Og disse Kinder røde!"

"Blot eengang? Nu velan, det skee!"
 Han flynger Bolgeskummets Sne
 Mod Kindens Rosenluer;
 Da hæver Bolgen hoit sig op;
 I svage Baad, paa Bolgetop,
 Den arme Pige gruer.

"Nu, Pige, est du evig min!"
 Den Havmand sang til Bindens Hvin
 De Elskovssange ømme;
 I kolden Arm han Pigen tog,
 Det vaade Slør om Kinden flog,
 Og sank med Havets Stromme.

Til Storm da voxer Zephyr op,
 Og flynger Bolgens hvide Top
 Ud over alle Strandte;
 Han borer sig til Havets Grund, —

Men Pigen laae paa hviden Bund,
Gjemt bag de dunkle Bande!

C. S. Visby.

Hjerlighedsdalen.

Blandt grønklædte Bakker der ligger en Dal,
Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval;
Der kommer ej Vinter med Storm og med Slud;
Thi Dalen er Føraarets evige Brud.

Og evigt den smiler i Føraarets Pragt,
Udsmykket med Blomsternes spraglede Dragt;
Den flører ej Klædning, skjøndt altid som ny
Den hviler i Fjeldenes heggnende Ly.

Og trindt er den hegnet af Skoven saa grøn;
Nyssprungten den prunker ungdommelig skøn.
I Bladenes Læ, ubi Frihed og Noe,
De vingede Sangere bygge og boe.

Og raslende pible fra lovrige Fjeld
Blandt sode Bioler de klæreste Væld;

De glide saa sagte, de snoe sig saa tit,
Som om de end gjerne gad töve her lidt.

Og inde i Dalen der ligger et Huus
Halv skjult mellem Lov — mellem Bækkenes Suus.
Med Lundene for og med Lundene bag
Det søger at dolge sit straalagte Tag.

Men Solen, som daler paa Himmelens blaa
Forraader bag Lovet de Binduer smaae;
Og snehvilde Væg gjennem Rosernes Hæk
Sig andengang viser i speilklare Bæk.

Og hisset bag Bækken blandt Roserne boe,
Useete af Verden, de Elskende Zo;
Paa Jordens de leve, men Himmelens Lyft
Opsylder og hæver uskyldige Bryst.

Naar Solen fremstiger paa Bjergenes Tind,
Den seer ved hans Barm hendes smilende Kind;
Og naar den neddukker sin straalende Karm,
Den finder ham i hendes fabnende Arm.

Som twende Dugdraaber, der vindrende staar
Og smelte i Et paa det selv samme Straae;

Som Lilier to paa en eneste Green,
Skjøndt Twillingebломster, dog ere Kun een.

De ænkle ej Eiben; den kommer og gaaer;
De tælle ej Dage, de mørke ej Aar,
Ej Før eller Siden — de Elskendes Hu
Kun fatte og føle det salige Nu.

"O siig os, du Sanger! hvor ligger din Dal
"Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval?
"Hvor grønnes den Vaar uden falmende Høst?
"Hvor fylder den Himmel de Elskendes Bryst?"

Det er som en Drøm fra min henfarne Vaar;
Jeg saae den engang i mit sextende Aar.
Men Stormene bruste og Taagerne steeg,
Dg Dalen til sidst fra mit Øje bortveeg.

Men finder Du, Yngling, og finder Du, Moe,
Den Dal, hvor I ønske at leve og døe:
Da tenker med Omhed paa Skjalden, Ter Ven,
Som Dalen har fundet og mistet igjen.

S. S. Blicher.

De tvende Gravhøie.

En Fortælling.

* *

Faa af Støvets Born blev det vel givet at see deres Livs
Væld i bestandig uforstyrret Nolighed og Klarhed at rinde hen
i Tidens brusende Strom. De fleste Mennesker have oplevet en
eller anden Tildragelse, som med rystende Magt har greben
ind i deres Virken og Tilværelse, og som de ikke kunne erindre
sig uden med dyb Beemod, og omendføjndt selv det simple
Hverdagssliv er rigt paa slige Begivenheder, hores dog disses
kunstløse Fortælling, naar den skeer af den Paagjeldende selv,
med al den Varme og Følelse, som den levende vakte Grindring
fremkalder, altid med en Interesse, der bliver større eller mindre
i den Grab som Tilhørerens sieblikelige Stemning og
Gjenstandene omkring ham ere i Stand til at indvirke paa
hans Sjæl. — Nedenstaende lille Fortælling gjorde saaledes
et Indtryk paa Forfatteren, som ikke kan tilskrives nogen for-
underlig Sammenkjædning af Begivenhederne, eller særliges,
usædvanlige Omstændigheder. Det maa imidlertid aldeles henv
paa hans Fremsetselte af den, om han er i Stand til at til-
veiebringe hos Læseren den Stemning og sætte ham ind i de
Forhold, hvori han selv var, da han hørte den, og som alene
ere i Stand til at vække Deeltagelse for den.

I Sommeren 1819 foretog jeg mig en Fodvandring i det nordlige Sjælland. Den ligesaa afverlende som skønne Natur frembed sig for mit Blik i sin yppigste Tylde, og den bestandig solklare, skyfrie Himmel, der smilende hvælvede sig over den, begunstigede min lille Reise. — Det var en luun Aften efter en brændende heed Dag, da jeg, træt og udmattet af en lang Vandring, uden i flere Timer at have haft Ly af Træer, ankom til en lille Landsby i Nærheden af en Skov. — Strax ved Veien laae der et Bondehus, som behagede mig ved dets pene, hyggelige Udseende. Udenfor det var plantet syng-gefulde Træer, i hvis Læ der stod en Bænk, og førend man kom til det, gik man forbi en lille, med vel vedligeholdt Hauge, hvori der, foruden Kjøkkensager, stode nogle høie Frugttræer, hvis modnende Frugter skinnede ret lokkende og smukt i den nedgaaende Soels Straaler. Jeg gik ind; en aldrende, reenlig klædt Bondekone kom mig imøde med et lidet Barn ved Haanden. Jeg fremkom med mit Andragende om at faae Rattely der; og hun opfyldte det ret gjerne, "hvis jeg kun vilde lade mig noie dermed saa godt som hun havde det." Hun tilfoiede, at hun hvert Dsieblik ventede sin Son hjem fra Markarbeide, og indbød mig venlig til at tage Deel i et tarveligt Aftensmaaltid. Jeg lod mig ikke heller node ret længe, men satte mig til Bord og fortærede en Tallerken Melk og nogle Skiver Rugbrød med den bedste Appetit.

Konen spiste kun lidet, og jeg bemærkede, at hun et Par Gange forte Forklædet op for Vinene. Hendes blege, dog langtfra ikke sygelige Udseende, harmonerede kun lidet med Pigebarnets rødmosede Kinder, og tydede paa en hemmelig Kummer. Jeg spurgte om hendes Mand og erfarede, at han var død for omtrent et Aars Tid siden. — Hendes Søn, en rank Knæs paa en 16, 18 Aar var imidlertid kommen hjem, men tog ingen Deel i Samtalen, da han satte sig hen paa Bænken ved vinduet og med stift, ufravendt Blik saae ud ad Beien. Der var noget i hans Væsen, som paa en uforklarlig Maade fængslede min Opmærksomhed. Hans Ansigt udtrykte Rasched, blandet med en vis Trodsighed; men det var som om en dyb Mistroe og Mennekeskjendskab laae sjult under de ungdommelige Træk, og hans syv Tilbageholdenhed og Indslutelse i sig selv forhindrede mig fra at begynde nogen Samtale med ham. — Jeg talte endnu en Stund med Konen, som ogsaa blev alt mere og mere ordknap og fort i sine Svar, bad hende endelig vække mig tidlig næste Morgen og begav mig til Hvile, hvorefter mine trætte Lemmer allerede længe havde længtes.

Det var en usigelig delig Sommernat; Maanen skinnede klart ind i Stuen til mig, himlen var besat med utallige Stjerner, og neppe et Løb rørte sig. Hvis jeg ikke havde været saa træt, som jeg var, maatte det sikkert have været langt beha-

gelingere at fortsætte min Vandring end at hørtsøve en saa smuk Nat som denne. — Jeg sov imidlertid snart ind.

Jeg ved ikke hvad Klokkens omtrent kunde være, da en Bevægelse i Værelset ved Siden af valte mig. Det falst mig strax ind, at det var min Værtinde, som kom for at kalde paa mig, og jeg bestyrkedes deri, da det var ganske lyst i Værelset. Jeg sprang op og sat i en Hast Klæderne paa. Men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg gik hen til vinduet og saae, at det stærke Skin af Fuldmaanen havde skuffet mig og at det endnu var Nat. Men jeg havde nu udhvilet mig og var paaelædt, og jeg folte ingen Lyst til at lægge mig igjen. Jeg gik sagte ud af mit Værelse, for ikke at valke Nogen i Huset. Huusbøren stod aaben. Jeg gik hen ad Veien, som førte igjenem Byen. — Alt var stille omkring mig. Jeg kom forbi Kirken. Den ligger temmelig høit oppe paa en Bakke og det hvide Taarn reiste sig ret ørverdig og hoitideligt i Maane-skinnet. Indgangen til Kirkegaarden var aaben. — En quindelig Skikkelse sad med tilhyllet Ansigt imellem Gravene. — Jeg nærmede mig. Figuren syntes mig bekjendt og jeg tog heller ikke Fejl: det var min Værtinde. Ved Lyden af mine Godtrin foer hun sammen og slog Forklædet ned fra Ansigtet: "Min Gud!" sagde hun, da jeg stod tæt ved hende. "Hvad vil dog Han her saa silde?"

"Det samme Spørgsmål havde jeg netop i Sinde at gjøre Hende, Moer!" svarede jeg. "Det smukke Beir lokkede mig ud; men det lader just ikke til, at det er samme Grund, der har ført Hende hid."

"Åh, ja vist!" sikkede hun, "Beiret er smukt, det er meget smukt, og hvorfør skulde det ikke ogsaa være det? Forrige Aar derimod, da var det ret en mørk og taaget Nat. Da levede Faer endnu; men han var syg, ak! han var meget syg: og det varede heller ikke længe med ham. — Nu er det dog meget bedre!" — Hun faae ved disse Ord op imod Himmelens og hede Taarer rullede ned over hendes Kinder.

"Gode Moer," sagde jeg, "Han har det sikkert godt nu; dervorfør skulde hun ikke græde!"

"O de har det vist Begge godt! Vorherre er saa god; men vi Mennesker ere onde. Han skulde kuns vide, hvad de har maattet gaae igjennem."

Konens Adsfard rørte mig ubeskrivelig og forsøgede i høj Grab den Interesse, jeg allerede folte for hende. — Jeg satte mig fortroelig ned i Græset ved hendes Side. Alderdommen er snakkosm; den forbiggangne Tid stod i dette Bieblik med levende Træk for hendes Sjæl, og jeg behovede ikke mange Omsvøb for at faae hende til at fortælle mig endel om sin Skjæbne.

"Seer Han," sagde den Gamle, "denne Grav her hører min Mand til og den ved Siden af, med den smukke Rose paa, er vores Marios. Der var ikke stort mere end et Aar imellem at de døde." — — "Han kan troe, min Jacob var ret en brav Mand, og saa god, saa hjertengod! Vorherre havde vel ikke givet os verdslig Gods; men vi levede lykkeligt sammen, forbi vi holdt af hinanden og vare fornøiede med det lidet vi havde. Saa ganske uden al Rigdom lob den gode Gud os ikke heller blive. Han velsignede os med gode Børn! — Seer Han derude over vores lille Huus, de to høie Frugtræer, der staer i vores Hauge — Han kan tydelig see dem herfra — dem plantede Faer selv, det ene da jeg havde født Marie, og det andet, da vores Frederik kom til Verden. — O, han skulle bare have kjendt vores Marie! Bedre Pige troer jeg ikke der kan være til her paa Jorden, hvor dog Ingenting er som det skulle være. Smuk maa han ikke troe, hun var; men Vorherre havde givet hende et Ansigt, hvori hver af hans Skabninger kunde løse ligesaa grandgiveligt og tydeligt som i hans hellige Ord. Og der stod heller ikke andet i det, end hvad Godt og Fremt var. — At Faer holdt grumme meget af hende, kan han let tænke sig. Hun var ret hans Afgud — ak! Gud forlade mig dette Ord! Thi det var en Synd at sige ham paa i hans Grav, at han hørte til de Navnesædre, der, af lutter taabelig Kjærlighed forsømme deres Børns sande og

evige Befærd. Men vores Marie var ogsaa en brav, tugtig og ærbar Pige, og leed slet ingen Skjent af de unge Karle, som de andre Piger. Hun havde ogsaa altid været meget stille af sig og tog sjælden Deel i de Andres Dands og Lystighed, men holdt sig til sin Skaber ligesaavel i sin Bandel som i sit Hjerte. — Da hun havde lært sin Christendom tilgavns, saa at hun ingen Skam kunde have deraf, og hun havde staact sin Prøve paa Kirkegulvet, feilede det ikke, at mange af Byens unge Karle fæstede deres Hine paa hende, og jeg bad tidt til min Gud, at han vilde beskjære hende en god Mand, saa at hun kunde blive lykkelig her i Verden, thi uden et godt Egteskab er der dog ingen sand Lykke til, og jeg vidste nok, at der maatte blive en brav Huusmoder af hende, da hun rogtede al vor Gjerning hjemme nok saa godt som jeg selv, og var ferm og rap i sine Hænder. — Men Gud havde betækt det anderledes. — Jeg mørkede snart, at Sognefogdens Søn fra den By, han kan see hist ovre ved den anden Ende af Skoven, havde et godt Hine til vores Marie, og at Pigen ogsaa syntes om ham, og hverken min Mand eller jeg kunde have noget derimod, da Christen var en flink og vacker Karl, som vi begge godt kunde lide. Men hans Fader, Sognefogden var derimod en sær gammel Mand, som vel gif flittig i Kirke, men aldrig saae Folk lige ind i Vinene; jeg havde aldrig kunnet lide ham. Folk ovre i Byen sagde, at han stod sig godt,

men da han aldrig lod Nogen, som man pleier at sige, see sig i Kortene, og det ikke saae anderledes ud hjemme hos ham, end hos de andre Bymænd, holdt man ham just ikke heller for nogen meget riig Mand. Da han sik Nys om, at Christen kom saa tidt herover og af hvad Grund han gjorde det, blev han heed i Hovedet, og tog sig Sagen saa nær, at han strængeligen forbød sin Søn at tænke mere paa Marie og swoer høit og dyrt paa, at han aldrig nogensinde skulde saae hende med hans Minde. Men det gik her, som det altid pleier at gaae: den Gamle gjorde dermed ikke andet end gjob Ole til Ilden, thi Christen lovte ligesa fast, at han aldrig i Verden vilde have nogen Anden end Marie, og Alting blev saaledes som det var, da den Gamle nok saae, at han dog ikke kunde ændre det. — Saaledes gik det et Aarstid, da Tingene paa eengang sik en anden Bending. Sognesogden blev syg og maatte holde Gen- gen, og Christen maatte nu holde sig hjemme, for at være om ham og pleie ham. — Marie var i Begyndelsen ganske utros- stelig, fordi hun nu saa sjeldent saae sin Kjæreste; imidlertid sendte han hende hver Dag de kjærligste Hilsener, nu med En og nu med en Anden, eller skrev hende nogle trøstende Ord til. Dette varede saa nogle Uger. Endelig sik vi Bud, at den Gamle var død. — Marie græd sine modige Zaarer, ikke fordi hun havde holdt noget af den Gamle, som altid havde været hende imod, men fordi det gjorde hende saa hjertelig ondt,

naar hun tænkte sig hvor haardt et Slag dette Dødsfald maatte
 være for Christen, der altid havde elsket Faderen høit. —
 Stakkels Pige! hun vidste dengang ikke, at hun skulde komme
 til at græde langt bittere over sin egen Skjægne. — Naar vi un-
 der den Gamles Sygdom kuns havde seet Christen sjelden, saa
 saae vi ham nu slet ikke. Dødsfaldet havde givet ham saa me-
 get at tage vare paa, at han ikke mere kunde faae Tid til,
 som fer, hver Dag at lade Marie høre fra sig. Vi sik snart
 at vide, at den gamle Sognesoged havde efterladt grumme
 mange Penge. Den hele Egn talbe om, hvor riig Christen nu
 var bleven, og det gjorde saa meget større Opsigt, da der var
 Ingen, som havde tænkt derpaa. Han lod os snart vide, at
 han maatte gjøre en Reise til Kjøbenhavn, for at faae den
 Afsdødes Sager bragte i Orden; men det var, som vi siden sik
 at vide, egentlig for at faae en Deel af sine mange Penge an-
 bragte paa Steder, hvor han kunde have større Fordeel af
 dem. — Han blev en heel Maaned borte, og i al den Tid
 hørte vi kuns een eeneste Gang fra ham. — Endelig kom han
 tilbage. — Vi havde ventet, at han først vilde have besøgt os;
 men han havde allerede været hjemme flere Dage, forend vi
 sik ham at see. — Men hvor forandret saae han ikke ud! Hans
 Ansigt, som før var muntert og tilfreds, havde antaget ganske
 alvorlige Træk, og han var næsten høflig, naar han talde med
 os. Mod Marie var han rigtignok venligere, men det var

dog ikke længer som før, og Du'et, de som Kjærestefolk sagde til hinanden, løb det som han havde ondt ved at faae rigtigt frem. Han talde ogsaa tidt meget adspredt, og svarede sommetider reent forkeert paa hvad man spurgde ham om. Vi kunde neppe troe, at det var det samme Menneske. —

At denne Forandring maatte gjøre Marie ondt, kan han forestille sig. Imidlertid holdt hun for meget af ham, til at hun skulle lade sig mærke dermed, og naar vi Andre talte derom, undskyldte hun ham altid saa godt hun kunde, og meente: det vilde nok blive igjen som det var før. — "Ak nei, min stakkels Marie! saaledes blev det aldrig mere! — Vi Gamle kunde nok see, at det var Pengene, som gjorde ham or i Hovedet, og det gjorde os nu ret hjertelig ondt for vores Marie; thi vi kjendte hende for godt, til at vi jo nok vidste, at hun aldrig vilde faae ham ud af hendes Sind. — Vi faae paa hendes Hine, at hun tidt græd i Smug, og vi talde til hende derom. "Ak Gud!" sagde hun da saa trøstende til os, "jeg er endnu saa barnagtig og græder over det ringeste, naar det ikke ganske er efter mit Hoved. Alting vil nok blive godt." — Men, gode Herre! det blev slettere Dag for Dag. — Vi faae Christen bestandig sjeldnere og sjeldnere, og endelig hørte vi mumle om, at han skulle have forlovet sig med en riig Gaardsmands Datter i den anden By. — Denne Esterretning var ret som et Torden slag for vores stakkels Marie. Hun havde, hvor

Hjendelig han trak sig fra hende, dog bestandig hængt ved ham med al den Troeskab og Smhed, hun var vant til at vise imod ham. Det var endnu aldrig falset hende ind at tænke, at hun nogensinde skulde skilles fra ham for bestandig. "O Gud! Jeg havde jo alt længe mørket, at han ikke holdt saa meget af mig som før," sagde hun hulkende, "men at han reent kunde glemme mig: det havde jeg aldrig troet!" — Saer var ikke lidet vred i Hovedet derover, og jeg troer, at det, hvis vi ikke havde holdt ham derfra, aldrig vilde have gaaet vel af, thi han vilde endelig have været over, og talt ham til som han fortjente. — Marie var ganse nedslaget og utrostableg. En anden Pige vilde maaskee lettere have funnet slaaet sig til Taals og ladet Forbittrelse over hendes Kjærlestes Utroeskab faae Indpas hos sig i Stedet for Kjærligheden; men Marie havde holdt alt for meget af ham, og det var hende ikke muligt nogensinde i hendes Hjerte at være vred paa den, hun havde sat sit hele Livs Bee og Bel paa, og med hvem hun saa gjerne vilde have deelt Alting her i Verden. —

Der forlod flere Maaneder. Vi saae nu aldrig det ringeste til Christen, eller hørte saa meget som et Ord fra ham. Marie var bleven meget bleg, Smerten nagede som en Ørm paa hendes Sundhed, og de mange Saarer, som hun daglig fældte, gjorde, at man ordentlig kunde see, hvorledes hun gif og tæredes hen Dag for Dag.

Det var en taaget Dag i Høsten, da en Bonde fra Christens By kom ned til os. "Beed I Nyt?" sagde han, "I Morgen holder Sognesogdens Christen Bryllup med den rige Gaardmandsdatter." — Marie stod just i Stuen; hun holdt sig fast ved Sengestolpen, og saae ud som om hun skulde falde omkuld paa Stedet. Jeg løb hen til hende og spurgte ganske elendig, hvorledes det var fat? Men hun mente, det gik nok over. — Hun løb ogsaa virkelig som om der intet var paa Farde, og spurgte endogsaa Manden videre om hvorledes der da skulde gaae til og hvor Brylluppet skulde staae? Men hele Dagen igjennem saae hun ud, som om hun gik og grubledte paa Noget, og om Natten hørte jeg hende et Par Gange at hulke ganske høit. Hun var oppe før det gryede ad Dag, og vi mærkede en besynderlig Uroelighed paa hende. Dagen gled saaledes hen og det var allerede halv mørkt, da vi savnede Marie. Det var den Aften det frækkeligste Veir man kunde tænke sig: det regnede og blæste saa stærkt, at det vilde have været Synd at jage en Hund ud. — Vi sogte om hende alle vegne, hvor vi troede hun kunde være, men det var altsammen omsonst: ingen Steder fandt vi hende. Det gik saaledes alt længere og længere ud paa Aftenen, og hun løb sig endnu ikke see. Vi begyndte nu at blive øngstelige, thi omendfjøndt Faer mente, vores Marie var for from og gudsfrigtil til, at den frække Tanke skulde falde hende ind, at lægge Haand paa sig

selv, saa tænkte jeg dog — Gud forlade mig det: jeg har beset Marie om Forladelse dersor paa hendes Dødseng — saa tænkte jeg dog: Fortvivelsen var stor, og den kunde gjerne løkke det syndige Forsæt frem i hendes Hjerte. — Det var silde paa Aftenen, da kom Marie endelig hjem! — Hun var vaad af Regnen og rystede over alle sine Lemmer. "Jeg har seet ham!" hvidsæde hun ganse sagte til Faer og mig, "men I maa for Guds Skyld ikke sejende paa mig dersor — ak, jeg maatte jo gjøre det — jeg kunde slet ikke lade det være! — Ja, jeg har seet ham, og jeg faaer ham sikkert aldrig at see mere!" — En Feber havde sat sig i hendes Krop og rystede hende medens hun talde, saa at det var stor Ynk, at see deraa. Vi sik hende til Sengs. — Ak, siden den Tid, gode Herre! hørte vi knap noget fornuftigt Ord mere af hende; men Folk fortalte os, at de havde seet hende om Aftenen i megen Hast paa Beien, som gaaer herfra over til Byen, og Andre igjen havde seet hende uden for Brudehuset, hvor hun havde sidbet paa en Benk i den stærke Regn, medens de spillede op til Dandsen derinde, og hvorledes Dørklædet havde flagret om Hovedet paa hende i Blæsten. — Det varede kuns otte Dage: saa var det forbi! — Det var om Aftenen — ak, jeg glemmer aldrig den Aften i mit Liv! Hun var kort iforveien kommen til sin Samling igjen, men tale kunde hun ikke. Hun laae og bladede i den gamle Psalmebog, vi har hjemme, og

leste endnu i den en Time forend hun døde. Jeg husker endnu godt hvilken Psalme der laae opslaget; jeg har siden læst den saa tidt:

"Naar jeg betænker den Tid og Stund
som jeg af Verden skal fare,
mit Hjerte sig fryder saa mangelund
som Fuglen ved Dagen den klare.

Det er den Dag
som al min Klag'
min Sorg og Jammer faaer Ende:
til Glæden sod
i Abrahams Skjod

Kommer jeg fra dette Glende! — — "

Hun standsede et Øieblik; den saa levende valte Grindring gjorde et rykstende Indtryk paa hende; dog fattede hun sig igjen. — "Det var meget sorgelige Dage," vedblev hun — "og dog skulde det blive værre endnu! Efter Maries Død følte vi først rigtig hvad hun havde været for os. Altting gif nu galt, baade i Huset og udenfor — det var som om al Lykke havde forladt os med hende. Men værst var det dog de lange Vinteraftener, naar vi sadde hjemme og sysslede med vor Gjerning. Det kunde ordentlig rygte mig som en Feber, naar jeg hørte min Nok snurre saa eensom, medens Maries stod med Stov paa henne i Krogen. Det var mig hvert Øieblik,

som om Døren skulle gaae op og hun maatte komme ind.
 Og om Helligdagene — da pleiede Marie at læse for os af Bibelen! Aa, gode Herre! nu læste vel Faer selv et Stykke saa-længe hans Nine kunde taale det; men, hvert Ord skar mig ret ind i mit hjerte: Marias blode Stemme hørte jeg jo dog ikke, jeg saae ikke hendes kjære, fromme Ansigt! — At Faer ogsaa tog sig det meget nær, kan han nok forestille sig. Han havde allerede længe frantet, som vel sagtens kom af den megen Slid og Slæb, han havde havt i sine Dage; nu blev det Onde værre og værre. Det hjalp hverken at jeg sendte Bud til Doctor eller Apotheker: mod Doden hjälper ingen Medicamenter, og hans Tid var omme. Det sneeg sig imidlertid saaledes hen med ham til Julen det næste Aar, da laaæ ogsaa han i den sorte Grav, og jeg stod nu ganstæ alene tilbage, og havde hverken Mand eller Datter mere.” — Ved de sidste Ord huldebede hun lydeligt. — ”Kjære Moer!” sagde jeg, ”slaaæ sig til Taals! Lad dog Skriftenes Ord trøste Hende, og tænk paa hvad Bibelen siger os om Hjælp. Hvor ringe er dog ikke Hendes Ulykke imod hans? Hun har jo endnu to valke Børn tilbage, og, hvad der er mere endnu: den ene af dem er en voren Son.” —

”Aa ja!” vedblev hun, ”Gudskeelov, det har jeg! Og han har lovet mig det: han skal nu blive hos mig og være min Alberdoms Støtte! — Aa, hvor dog Herrens Beie ere for-

underlige! Han tog baade Manden og Datteren fra mig,
men gav mig en Søn i Stedet."

"Men sig mig dog, kjære Moer! hvorfør hun ikke talde et
Ord om ham i hendes Fortælling?"

"Teg skal sige ham: vores Frederik havde alt fra Dreng af
saamegen Lyft til Søen, og da Faer meente, der kunde blive en
brav Søgut af ham, som vi og Kongen engang kunde have Were
af, saa lod vi ham alt, da han ikke var stort over de ti Aar, gaae
bort paa en Kossardimand; siden gjorde han et Par Reiser endnu,
og jeg havde ikke seet ham i fire Aar, da han ifjor kom hjem.
Det var netop strax efterat Faer var død. Stakkels Dreng!
han drømte ikke om hvad der imidlertid var gaaet for sig her-
hjemme. Christen havde som Barn været hans Legekammerat,
og de to Drenges hang altid ved hinanden med Liv og Sjæl.
Nu var det paa eengang bleven gansté anderledes. Min Dreng
har ikke talt et Ord til ham siden han kom hjem. — Nu hol-
der han ikke heller af nogen Moders Sjæl mere heri Verden,
undtagen mig og hans lille Søster; han fjøtter knap om at
see nogen Fremmed, og derfor maa han vel forekomme ret un-
derlig og far for dem, som ikke kjende ham; men han kan
troe mig, at det er en hjertensbrav Dreng og ogsaa en god
Søn mod mig, hans gamle Moder, og jeg takker ogsaa Vor-
herre ret af mit gansté Hjerte fordi han sendte mig ham i min
store Nød og Glædighed! — De, som ligge her paa Kirkegaard-

den under de gule Blade, de sover vist født og veed ikke mere af Verdens Sorger at sige, og jeg burde jo derfor ogsaa i christelig Hengivenhed sige med den Gudemand, Han nævnte før: Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!" —

Hun taug. — Uvilkaarligt kastede jeg Blikket op til Himmelten, og see! Scenen over os havde forandret sig. — Jeg stod op og saae mig omkring. — Morgenrødens første Skjær lyste allerede paa den fjerne Horizont og farvede svagt Topperne af de to Frugttraer, som reiste sig i Beiret over Husets lave Tag. Høit over mit Hoved svævede en qvidrende Lærke, der bragte den unge Dag sin første Hilsen; ellers var Alt rundt omkring stille: det var som om hele Naturen andagtsfuld lyttede. Den hele oploftende Scene forekom mig saa levende et Billede paa Opstandelsen! — Pludselig mørkede jeg, at noget rørte sig bagved mig. Jeg saae mig om. Den gamle Kone havde reist sig og laae nu paa sine Knæ, med Hænderne andægtig sammenlagte, og Ansigtet vendt mod det frembrydende Daggrøn. Ogsaa jeg foldede taus mine Hænder, og det rørte Hjerte løftede sig i en stille Bon, paa den reneste Andagts Binger, op til Alkjærlighedens Trone.

A. P. Ljunge.

Gamle Lirendreier og Kildemanden.

”Alt ruger Natten i Skoven,

Hver ganger hjem til sit —

Jeg kan ei gange til mit,

Bliver her ved Kildeovoven.

Fordi jeg synger for Penge,

Synger jeg længer ei glad —

Ingen vil høre mit Dvad,

Bidste de, hvor jeg mon trænge!

Aldrig jeg lærer at tigge,

Gud mig vil fjærme for Nød!

End har min Lomme lidt Brød —

Kildemand! giv Du mig Drifke!”

”Ja, har Du Penge i Lomme,

Perler det sirax i Chrystal!

Men — Gamle! Aftnen er sval,

Det kunde slet Dig bekomme!

Stakkel! kun smal er din Lykke!

Dersor jeg nægter Dig Vand —

Thi viin jeg give dig kan,

Og af min Nadver et Stykke!

Dagen lang Du mig forlysted,
 Uden at tænke derpaa,
 Dersor jeg tænkte som saa:
 Han ei Fal blive utrosset!

Seer Du: jeg misted min Kone —
 Giid hun maa sumre saa soett! —
 Hjertet endnu er lidt blødt,
 Dersor mig trosted hver Tone.

Hist staer i Skoven min Hytte,
 Der Du et Leie fal faae;
 Og mine Rollinger smaae
 Gjerne til Liren vil lytte.

Saa ved den kommende Morgen
 Atter vi gaae til vor Plads,
 Jeg langer Band rundt i Glas,
 Mens Du hortsynger mig Sorgen.”

P. S. Sris.

Hun til Ham paa Reisen.

(Efter Stollberg.)

See, Natten grver,
Hver Stjerne flyer;
Bag Himmelens Skyer,
Hvor Stormen gaaer,
Gi Maanen staer.

Med hælsom Færd
I Skovens Traer
Nedsufer svær
Natregnens Falz;
Hør Hjulets Skrald!

Jeg klynger mig
Heel ængstelig,
Min Fryd, til dig;
Kys varm min Mund
I Nattens Stund.

Hvor kun vi to
Kan sammen boe,
Jeg reiser fro,

Når Elfov's Magt
Har Nattevagt.

Christian Winther.

Sonetter.

1.

Hvor er jeg fro, naar Dagen meer ei larmer
Dg Midnatstimen Ro og Drøst mig bringer,
At Aanden sig paa Undagts brede Vinger
Kan hæve til den evige Forbarmer.

Du sode Fred, som Sindet mig opvarmer,
Du Mismodsaanden i mit Bryst betvinger;
Af Dig oplivet Tanken frit sig svinger;
Nu Verdenstumlen mig ei mere harmer.

I hulde Aander! som i Natten svæve,
Som hvidske til mig om et herligt Rige
Og stille Syner for mit indre Die:

Bel maa i Livet mangt et Haab mig svige,
Dog skal ei Dagen saa mit Sind nedbøie,
At I jo etter mægter det at hæve.

*

*

*

Det var i Vaar; de unge Rosknoppe
 End mægted ei at spalte snævre Gjemme,
 Ved Kilden Blomster stod, en broget Bræmme,
 Og Fuglen sang i Træets lyse Toppe.

Dog vilde der mit Blik endnu ei stoppe,
 Det higed bid, hvor Skærne har hjemme,
 Og Blomster, Fugle, Træ'r jeg maatte glemme,
 Alt for den klare Himmelglands deroppe.

Da hæved Sukket sig af Brystets Fængsel,
 Og bort paa Lustens rosenrøde Skyer
 Drog alle Ønskerne, som før var døde;

Men da nu Diet ned til Jorden ther,
 Stod Vaarens unge Rosenhuske røde,
 Og bag dem — Billedet for al min Længsel.

* * *

Mens Træets Knop for lune Foraarsvinde
 Ubsolbede de lysegronne Blade,
 Og Skovens Sanger fra sit nye Stade
 Hoit prisse Vaarens mægtige Gudinde:

Jeg ventede med Længsel Dig at finde
 (Sangdu'et tør jeg mig vel her tillade?)
 Et Solens første, lune Straalebade
 Dig kunde om Dit glemte Øste minde.

Skal Hilomeles Suk forgjæves lyde?
 Forgjæves Blomsten under Lovet dusfte,
 Og Træet strække ud de grønne Grenے?

Halvt kan jeg kun min Føraarsglæde nyde,
 Omsvæve mig end Sang og Sommerluft,
 Saalænge jeg maa vandre her alene.

* * *

4.

(Efter Ludvig Giesebrædt)

Jeg grunder til bedrøvet og alene,
 Vil gjerne lee og kunde heller græde;
 Var jeg kun der, hvor hun nu er tilstede!
 Jeg jager efter Alt, kun for den Ené.

O, alting lod sig dog saa godt forene!
 Et andet Liv jeg vilde da beträde,
 Undværbe Alt, forlangte ingen Glæde;
 Det fulde Blik mig skulde Kraft forlene.

Ø, kunde jeg den Tanke dog kun nære,
 At hun sig højerlig vilde til mig boie,
 Da skulde jeg til Glæden mig indvie!

Nu, Du Høitelsfede! nu maa jeg bære
 Dit Billed i mit Bryst og for mit Øie,
 Maaske Du elsker mig — og jeg maa tie.

5.

Der var en Tid, da eensom jeg og stille
 Hernede vandrede min Jordegang,
 Da jeg kun levede i Skjaldens Sang,
 Og Ingen saae min Længselstaare trille.

Da kom Hun, som min Længsel vilde stille,
 Jeg folte i mit Bryst den stærke Trang,
 Og hvort et Minde blev nu til en Klang,
 Som naar i Vaaren Fuglen slog sin Trille,

Men ei for Eder er Niimkrandsen bundet
 I som fornuftig sidde og betanke,
 Om I vil Sangen rose eller hysse!

Nei ! har Terzinens sidste Niim jeg fundet,
 Og ligger Tanken i Sonettens Nosenlænke,
 Saa venter mig den Elskede med Kyssé.

Adam Leo.

Tordstjelv.

Hist i de høie Bjerge,
 Dybt under svarten Tord,
 Der siger man at Dverge
 Ved Smeddie-Esser boer.

Heel kunstigt ubi Lebe
 Det røde Guld saa glat
 De herligt veed at smede
 Alt i den sorte Nat.

Dem liber ei den Røse,
 Han ganger sig at staae
 Ved Bjerget, og en Vise
 Til Spot han hunger saa:

"Ei Dreng! i Tord du ligger
 "Og med de Hamre smaae
 "Saa ynkelygen pikker
 "Og først dig ei fremgaae.

"Du Smed, kom ud at prøve
 "Om Spjudet mit er vel;
 "Da skal dit Liv det røve,
 "Du liben Mørkets Træl!"

Ud treen af Bjerget liden
 Den Øverg og listig green,
 Sin Hammer bar ved Siden,
 Bar vims og ikke seen.

Da greeb sit Spyd den Kæmpe,
 Han det i Luftens svang.
 Han hug med liden Kæmpe,
 Det hvinte og gav Klang.

Det traf ei Øvergens Hjerte,
 Traf ei det mindste Sted:
 Han greb det uden Smerte,
 Steeg saa i Bjerget ned.

Der stander nu den Kæmpe:
 Han er saa gram i Hu,
 Han hug med liden Kæmpe,
 Sig selv til Spot og Gru.

Hans Brynie er af Plader
 Ud af hūnt Guld saa rød:
 Bee den som Kæmpen hader,
 Ham er den visse Død.

Blaat er hans Skjold — en Løve
 Sig stander deri gram:
 Bee den, som fræk tør prøve
 At binde an med ham.

Bort gik han da med Harmen
 Alt til sin stolte Borg:
 Men gjemte vel i Barmen
 Sin bitre Hjertesorg.

Ei taug den Herre længe,
 Brat mæled han de Ord:
 "Man op min Brynie hænge
 Og skynde sig til Bord!"

Ud brod han over Borde
 Blandt høie Kæmper brat:
 "Hvo lærer mig af Torde
 At saae paany min Skat?"

Da taug de Herrer bange,
 Turde libet spørge ham,
 Hvor dog sit Spjub, hiint lange,
 Han misted sig til Skam.

Dog Kæmpen selv det sagde
 Udi sin Sorg saa stor;
 Og Ord paa Tunge lagde,
 Hvordan det Spjub bortfoer.

Som Hver nu taug og sukbed,
 Og tabte Mad og Mund,
 Og dybt sit Hoved dukked:
 Da hjeffede Gaardens Hund.

Han rasled med sin Lænke
 Alt om sin Hals saa god:
 Det kan Enhver vist tænke,
 At nogen for Porten stod.

Mens alle Kæmper sukbed,
 Da treen en Dreng her fram:
 Den Lille saa dybt sig bulked,
 At neppe de sined ham, —

Han sagde: en Hyrde ringe
 Forstaer sig ei paa Strid;
 Men han kan Kvæget tvinge
 Alt med sin Stemme blid.

Han sagde: naar hifst paa Bjerge
 Jeg sjunger det muntre Raad,
 Da samles de Dyr og Dverge
 Om Hyrden i buntet Rad.

Han sagde: hvort Bjerg staer aaben
 For mig: — de Nøgle mig gav!
 Jeg har den her under Kaaben:
 Det vorde nu deres Grav!

Heel vel blev da tilmode
 De Kæmper i höien Sind:
 Af Hyrden de sig lode
 I Bjerget lukke ind.

Glo! saa til alle Sider
 I Bjergets Gange smaae:
 Slet ingen af dem vider,
 Hvorhen han sig skal gaae.

Der funkled ubi Lebe

Det rode Guld saa glat;

Thi Øverge herligt smede

Midt i den sorte Nat.

Hoit gjalbed Kæmpernes Stemme

Dybt ubi Bjergets Bug:

Det monne da Folk fornemme,

Kunde det ei grunde ud.

De Kæmpers Nine de lyste

Med sælsomt Krampetræk;

Det saae Smaadvergen og gyste

Og sjulte sig flux med Skræk.

Naar Jordens nu ængstlig bæver

Og hvirler ned en Stad:

Naar Flammen vildt sig hæver

Af Jordens Bjergerad:

Da er det end de Setter,

Heel gramme ubi Hu,

Som med de Øverge trætter,

Sig selv til Spot og Gru.

Ieg kunde vel længer sjunge
 Om Kæmpe- og Øvergesærd,
 Endnu er ei træt min Tunge:
 Men, lad dem nu blive der.

I Bjergene de sig støder,
 De Kæmper med Vandens høj,
 Snart er det med de Fodder,
 Da sjælver Jorden med Støi.

Setost.

Til Billedhugger Freund.

(Da han reiste til Rom. 1817.)

Drag hen, hvor Skønheds Genier Dig vinke,
 Hvor Landet, det forjættede, Dig smiler,
 Hvor Konstens Sphinx paa Oldtidsrester hviler,
 Og høit Udsadeligheds Stjerner blinker!

Forgjæves skal ei Genien Dig vinke:
 Med Kjærlighed Du efter Palmen iler —
 Den gaadefulde Sphinx Dig venlig smiler,
 Og ei forgjæves hine Stjerner blinker.

Bevar Klenodet, som Du reent medbringer:

Den Kjærlighed, som from og hellig luer
For Guddomsglimtene i Konstens Nige!

Og Du skal seue det Guddommelige,
Forherliget i Konstens Tempelbuer,
Og Herrens Hand skal laane Sjælen Vinger.

B. S. Ingemann.

Borgruinen.

Midnatsklokkens lyder, Dæmring hviler
Stille sødelig hen over Jord;
Ingen Nattens blanke Stjerne smiler
Med sin Lue lys og sjøn og stor.
Fredens hulde Stille ruger
Taus og venlig over Skabningen,
Og den mørke Kummer knuger
Sorgens Ben.

Blidt i Natten Fortidsdrømme hæve
Sig til Seclerne, som svundne er;
Sødelig som Ulfer smaae de svæve,
Mens de flagre hen, snart her, snart der.

Hjist i Borgens tause Øde
 Iler Tanken blidt og stille hen,
 Seer den i sin Morgenrøde
 Staae igjen.

Kneisende engang med stærke Zaarne
 Høit mod himlen hæved Borgen sig;
 Som sit Secul sjøn, af Piller baaren
 Kneiste Hallen stolt, en Kjæmper liig.
 Kjæk den sine Mænd saae drage
 Hen hvor Faren vinkte, uden Gru;
 Saae med Seir dem gaae tilbage,
 Glad i Hu.

Sangeren begeistret sad i Hallen
 Og om Kjærligheden venlig sang;
 Glade slokkedes i Ridderhalen
 Borgens Mør til hans Harpeklang;
 Og en Krands de venlig flynged,
 Signende ham, om hans Lokkers Guldb,
 Og hans Bliske sig forynged
 Underfuld.

Og naar tindred Aftens lyse Stjerne
 Da paa Hoenloft mon Møen gaae;

Blikket drog ud over Havets Fjerne:
 ”Saae du ej min Elfer, Bolge blaa?
 Nd han drog i vilde Krige
 Mod en Viking mægtig, stærk og stem;
 Bolge! bær ham til sin Pige,
 Til sit Hjem.”

Gensom iler nu i Aftnens Røde
 Vandreren forbi den gamle Borg:
 Her engang jo Glædens Toner løde?
 Og nu synker den i stille Sorg!
 Som et Stjernesfud den daled
 Lys og ffjøn og stor, sit Secul liig,
 Mens dens Straaler Buen malede
 Sødelig!

Nattens blege Skygger fast omflynge
 Borgens røde, bristende Ruin;
 Kuns Kjærminder sig til Muren flynge
 Dobbelt himmelblaae i Stormens Hvin.
 Gamle Sagn kun er tilbage;
 Venlig svæve de for Vandreren,
 Ulser smaae fra svundne Dage,
 Stille hen.

Benlig Maanen atter blidt fremsmiler,
 Brydende den dunkle Nattens Skye.
 Stjernen atter paa sin Himmel iles,
 Glødende mod Dagens Morgengrye :
 Saa skal atter Secler vige,
 Heletetiden atter kjæk fremstaae !
 Atter Fromheds Stjerne stige !
 Kraft fremgaae !

Kraft og stille Fromhed skal omflynge
 Seclets Sonner atter med sin Krands !
 Atter Blikket saligt sig forynge,
 Naar det skuer Korsets Himmelglands !
 Trakte Bandrer ! hæv dit Die !
 Seer Du Stjernen ej, saa skøn og stor,
 Sine lyse Flammer bøie
 Over Jord ?

m. Winther.

Gjenhilsen til Taps Kirke.

Narle staer jeg her imellem Grave,
 Ved ældgamle Kirkes Kæmpesod ;

Mindes grant Gudshuus og Husets Have,
Mindes Alt hvad jeg som Dreng forlod.

Disse grønne, næsten sjunkne Tuer
Da alt bragte Beemod i mit Bryst,
Under disse Kirkens lave Buer
Er her end saa helligt og saa tyft.

Hine Hoie bær' alt Haabets Farve, —
Barndoms Venner! I er alt i Seng! —
End jeg kan gjenmindes Eders Larve;
I har alle elset mig som Dreng!

Her omrent skal Bedstefader hvile —
Stedet ei med Minde tegnet blev,
Blomster smaae saa sodt i Græsset smile —
Gud det vist i Livsens Bog opstrev!

Ind ad Kirkens lave Dør jeg træder —
Ak, som Barn den syntes mig en Port;
Den vel lignes kan med Livets Glæder —
Hvad er lille her — og hvad er stort? —

Christ paa Korset, Ultrets røde Klæde:
Alt som før, skjont Tiden paa det skrev;

Hvorfor maa en Taare Diet væde? —
Gamle Fader! her Du kristnet blev! —

Jeg har Eder hilstet, Ejere Minder!
Jeg har Eder atter frisket op!
Nu I aldrig af min Sjæl forsvinder,
For den skyder ud i bedre Knop. —

P. S. Friis.

Fadermorderen.

Taus Ridderen sidder i hoien Hal,
Trindt om ham singrer Trompeters Skrald,
Hoit lyder i Salen Bægrenes Klang
Alt til den lystige Bryllupsføsang —
Men Ulven hyler i Skoven.

Taus Ridderen hører sig med Besfeed,
Paa Panden perler den folde Sweed;
Og Bruden ham favner med trinden Arm:
"Hvo haver vel voldet min Elskede Harem?" —
Men Ulven hyler i Skoven.

Øg Taslet hæves, Med Gammens, see!
 Til Brudekamret geleides de.
 Af Vin og Elskov den Ridder er varm;
 Han gjenner hver Sorg ved den Elsedes Barm. —
 Men Ulven hyler i Skoven.

Da Hanen galter ved Midnatsstund
 Det Brudepar vækkes af sode Blund;
 Mod Døren brager et mægtigt Slag,
 Af Fakler fremkaldes saa klar en Dag.

"Stat op, o Synder! din Kalk er fuld,
 Du kjøbt har din Faders Liv for Guld;
 Men skal det Kjøb end ved Magt bestaae,
 Med Blod for Blod Du det gjelde maa."

I Tern ham spænder den Riddersvend,
 I Usmagt hviler den Brud saa væn.
 En Rose end sidder i hendes Haar,
 Han bleg den tager og hævende gaaer.

Før Windvet fuser den kjøle Wind,
 Og Solen brænder i Kamret ind;
 De Tærner indtrine paa sagte God,
 Bleg hviler i Sengen det unge Blod.

Tre Uger hensnige sig sorgelig,
 Gi Budskab hun fanger, taus harmer hun sig. —
 Da Hanen galter ved Midnatsstund,
 Brat vækkes hun op af urolige Blund.

Der lyder for Borgen saa tung en Gang,
 Som Lækers Klirren og Skjoldes Klang;
 Ved Bindvet hun skimter saa sort et Døg,
 Det langsomt forbi hen til Skoven drog.

Med sorte Harniss og Hjelm og Skjold
 I Midten gik der en Ridder bold;
 Med Blikket sænket, han gik saa mod,
 Huult Læken rasled omkring hans Fod.

Og der han tæt for det Bindve stod
 Vel isned den væne Frues Blod;
 Bildt op mod Bindvet han Blikket slog,
 En visnet Blomst af sin Barm han drog.

Han standsed og rakte den med et Smil,
 Og foer i Klyngen med rædsom Fil.
 Den svinder, og Alt er taust som før;
 Klar fremtræder Maanen af dunkle Glør.

I Blomsten sig skjuler saa hvidt et Blad,
 Og snelt fra de andre hun skiller det ad,
 Hun stirrer i Maanesten paa det saa stift,
 Med Gysen hun læser den sorte Skrivt:

"Christ skænke mig Naade i Himmerig!

Ei times der Naade paa Jorden mig.

Den Bruderose saa faur og saa rød

Den voldede min og min Faders Død,

Ei folgte for Guld jeg min Faders Liv,

Men dyrt jeg vandt mig min Egteviv.

Som Riddermand kæmped jeg om min Møe,

Thi maa for Boddelens Sværd jeg døe!

Den Bruderose saa faur og saa rød,

Den voldede saa min Faders Død;

Hvor Skoven sig hvælver, ved Egens Fod,

Rødt farvede Sværdet hans Hjerteblod.

Ha! hvor den brændte som Helvedsglod

Den Bruderose saa faur og saa rød.

Nu tvættes min Brøde, nu slettes den ud!

Lev vel, du Elskete! vi samles hos Gud!" —

Men Ulven hyler i Skoven.

Kjøge Huuskors *).

Første Scene.

Kjøge Domhus. Raadet kommer i sorte Klæder og fyller sig om Bordet, der er betrukket med Sort. Store Hexeacter ligge opflagne. Et Timeglas. En Doctor medicinæ.

Første Borgemester.

Ja, Verden er saa fuld af Syndens Børn
Som Raadet her af Borgemestere.

Aanden Borgem.

Ei, kære Broder! det vil lidt forslaae!
Gid Verden var saa fuld af Borgemestre
Som den er fuld af Syndere, min Ven!
Saa var vi frelste!

Tredie Borgem.

Er vi det da ikke?

I denne store Syndflod, bedste Mænd!
Er Borgemester Ebbe jo vor Noah,
(Han bygde denne rare Ark, Raadstuen,)
Teg selv er Tafet — I er saa skam Cham —

*.) Et Forspil til Tragodien Magnetismen, af Søtoft, trykt i Roskildebladet af Thiele, 1817.

Og I er Sæth — og disse gode Mænd,
Som sees iovrigt og for Resten her,
Er Dydrene — de rene og urene —

Anden Borgem.

Det sang min Amme ei mig ved min Bugge,
At jeg det tunge Huuskors skulle see.

Tredie Borgem.

Ei heller min.

Fjerde Borgem.

Ei heller min.

Første Borgem.

Slygt er

Ei heller Ummestuesnak, desværre ;
Det er ei Spøg, skjont det er Spøgerie.
Hver Kone i vor Bye er fast forgjort ;
Lurherus selv vil dog ei troe vort Ord.

Anden Borgem.

Er han forheret med ? Ei troe Borre —
(hindres ved sin Hæftighed)

Tredie Borgem.

(griber Ordet)

— mestre !

Første Borgem.

Her er hans Brev! Nu skal I høre, Venner!
 Før Hexen kommer, vil jeg læse det:
 Han fører ret en deiligt Stiil, den Mand!
 Det flyder for ham som hans Modersmaal.
 Hochzuverehrende Herrn etcetera —
 Det er en høflig Mand, det maa Man lade.
 Hochzuverehrende Herrn etcetera!
 Har jeg ei Ret? Det er en lisflig Stiil!
 Hochzuverehrende Herrn etcetera.
 Det klinger jo som godt Italiensk:
 Etcetera, etcetera. — Nu stille!
 Som gobe Patrioter og Borgmestre
 I hade Thydsken — deri gjør I Ret:
 Saa faaer jeg tyde Jer paa Dansken Brevet:

”Velvise, høilovlige Magistrat! Al den Ding I havet
 tilskreven mig om, tykkes mig saa forunderligt, at jeg
 fast skulde troe, det var et Digt og skjemtsomt Paafund
 uaf Eder selv; men saasom jeg allevegne havet erfaret,
 at I ere fromme, gudsfrystige og eensoldige Mænd, der
 ikke have noget Hjernespind udi Hovodet, saa beder jeg
 Eders Velvisheder, at I Sagen desnsiere undersøge,

saasom Eder selv Ret monne tykkes, da jeg ofte selv er
bleven bedragen.

Wittenberg 30. Juli 1533.

Eders Velviisheders tjenstfærdige
Lutherus,"

(En gammel Kone ledes ind.)

Første Borgem,

Seg vender Timeglasset! Retten sættes,

(de sætte sig.)

Første Borgem.

Er I bemeldte her. — Hvad hedder I?

Hexen.

Agape!

Første Borgem.

Snurrigt! — hm!

anden Borgem.

Hm!

Tredie Borgem.

Hm!

Fjerde Borgem.

Hm! hm!

Første Borgem.

Betænkeligt! hm!

Unden Borgem.

Hm!

Tredie Borgem.

Hm!

Fjerde Borgem.

Hm! hm! hm!

Første Borgem.

Hvad tykkes Raadet vel om dette Navn?

Unden Borgem.

Hm!

Tredie Borgem.

Hm!

Fjerde Borgem.

Hm! hm!

Første Borgem.

Det er fordægtigt — hedense.

Det staer i Testamentet — det er græs.

Unden Borgem.

Hvad? Græs? — en Hedning — altsaa ikke dobt —

Tredie Borgem.

Ei dobt! — saa er hun allerede domt!

Første Borgem.

Ta! paa det blotte Navn det lærde Raad
 Kan høre, at du Baalek har fortjent!
 Øs!

Anden, Tredie og Fierde Borgem.

Øs!

Hexen.

Men om mit Levnet taler for mig?

Første Borgem.

I raser! Har I ei ved Elskovsdrik
 Forheret Tomfru Ingeborg, saa hun
 I Frost og Snee løb bort til Slagelse
 Med bare Been — ret Elskov uden Strømper! —
 Med Adam Niims — jo jo! en anden Eva! —
 For Koglen er I twende Gange dømt;
 Ta sidste Gang selv sat i Kirkens Vand.

Doctoren.

Ta saa! saa er hun bandsat!

Anden Borgem.

Ta, det saaē

Teg strax med halve Mine!

Tredie Borgem.

Teg med lukte!

Thi det er følt at vende sine Hine
Til forbandet Ding!

Første Borgem.

Med dievleske Maalek

Og Signen, nu fra Panden, nu fra Armen,
Har I helbredet Madam Ingesær
For Gigt og Hovedsvimmel. Har I ei?

Heren.

Jo! men —

Doctoren.

"Jo" svarer denne Satan — Bel!
Saa fordrer jeg da ogsaa hende dømt
For Indgrieb ubi Medicinen!

Første Borgem.

Bel!

Saa dommer jeg Jer da i Rettens Navn —
(Thi Retten selv er maaløs) — til at døe
Paa Balet, da I har fornægtet Gud
I Ord og Gjerninger og — Tanker!

Anden, Tredie og Fjerde Borgem.

Amen!

Første Borgem.

See Timeglasset er udrundet, Venner!

Det er paa høie Tid at hæve Retten.

(De reise sig.)

Hexen.

Vil I ei høre mig?

Første Borgem.

Du est fordømt!

Du seer jo nok at Retten her er hævet!

Hexen.

O! troer kun ei jeg bede vil om Naade!

Snart skal I see mig i min fulde Glands!

Første Borgem.

Det haabe vi — paa Baaret! —

(Flaær kors over hende)

Gå med Gud!

(En Mand kommer ind og taler med ham.)

Første Borgem.

Det er for silde —

Manden.

Eg min Moster domt?

Første Borgem.

Hvi kom I ikke til mig før, min Ven!

Med Argumenterne —

Manden.

Ak! gjør det om!

Første Borgem.

Hvor stor er Grisen? — er den gammel?

Manden.

Ta!

Og Haren har et grumme beiligt Skind:

Deraf kan Borremester faae en Hue!

Første Borgem.

Wahrhaftig: — Gris og Hare — hjære Ven! —

Bistnok see sine Nine meer end to —

Men nu er det for silde denne Gang —

I midlertid hav Tak for Gaverne.

(gaaer.)

Manden.

Fordomte Borremester! gaaer du nu

Ei hen og slagter mig min Gris og Moster,

Og steger Grisen vel ved hendes Baal!

Ak, ak, ak, ak! min Gris! ak, ak, hjær Moster!

(gaaer.)

Anden Scene.

Næsterstedet. Folket strommer sammen for at besee den store Brænde-
stabel.

En Fattig.

Ak hvilken deilige Hoben Egebrænde!

Det er dog Skade, her er mange Folk;

Thi jeg gad stjæle lidt til en Kop Kasse —

Ak, sikkert Net vi har! tvi skamme Jer!

Fy for al Landsens Skam, for Net vi har!

Her oddsle de Guds Gaver paa en — Her!

Saa meget Brænde havde jeg ei nødig

I tyve Aar at koge Kasse ved.

Nu nøder Netten mig jo til at stjæle:

Fy for al Landsens Skam for Net I er!

En Anden.

Hvad siger du?

Første.

Jeg siger ikke Undet

End dette; — ak var dog det Brænde vort!

Hvad mener I? Er det vel Synd at stjæle

Et lille Stykke hjem, isald Man funde?

Anden.

Ak Gud behvares! vistnok var det Synd!

Det var at lindre Hexen —

Første.

Kjære Nabo!

Ta det er ogsaa sandt! Hvor dog en Ting
Har to, tre, fire, fem, sex, syv, otte, ni,
Ti, ell've Sider at betragtes fra.

Nei, heller fryser jeg end hun skal fryse!
Man har Samvittighed! Man har Forstand!
Man har jo Christendom og Folkselje!

(Hexen ledes ind. Skoledrenge gaae foran og synge Psalmer, og bære
Borlys i den ene haand til at tænde Baaret med. Hexen besigter det:
det tændes paa alle fire Hjørner.)

Doctoren.

Nu, Godtsfolk! speiler Ter i hende smukt!
Og lader al Kvaksalven ærligt fare!
Maa? lover I mig det?

Folket.

Ja, bedste Doctor!

Doctoren.

Kvaksalven er en djevelske Kunst, som fører
Til Helled! — I maae troe mig paa mit Ord!
Zeg kjender den Ting just fra Grunden, seer I?
Maa? troe I mig?

Folket.

Ga, bedste Doctor! ja!

Doctoren.

Hver Mand er Egy udi sin egen Næring.

See, det gaaer an, bestaaer med Statens Farv:

Men stjæle udi andres Næring, Børn!

Er Tyverie, for ei at sige værre.

Randsager ei Naturens fjulte Kræfter:

Det svækker eders egne Kræfter kun!

Dixi!

Folket.

Bivat for Doctor! Medicin!

Doctoren.

Ga! det er godt for Folk og Stat og Alle:

Men Chirurgien er en Kvælen blot

Med brudte Been og Arme: denne Kunst

Kan derfor aldrig komme ret paa Been.

Men Medicinen! Hvilken himmelske Kunst!

Der bruger Man Filosofie og flutter

Fra Fald til Fald: — Tilsælde, mener jeg!

Den strækker sig i det uendelige,

Umaalelige Dyb — af hvilken Høide!

Bel sandt, at mangt et Offer falder for

Bor Afgud, vort System, som ei maa rokkes,
 Men meer og meer besættes ved en Hær
 Af Døde, som af alle Slags Soldater
 Er farligst — dog, da smukt de tie stille,
 Saa siger det jo Intet; ergo siger
 Den hele Ting jo Intet, kære Benner!

Hexen

(paa Salet.)

1.

O blinde Folk! du seer ei Lægedommen,
 Som rækkes ukjendt dig i dine Bunder.
 Du ei forstaer Naturens sjulste Under,
 Og troer dig dog til Viisdomstemplet kommen.

Du triner aldrig ind i Helligdommen,
 Hvor mangen Lægekraft uahnet blunder,
 Hvor Kjerligheden mod Magneten stunder,
 Og hvor Magneten er til Elfov kommen.

Du seer kun Døden i de døde Stene!
 Du ei Naturens indre Kander ahner!
 Vil ved Tornustens Lys dog vandre ene,

Døløster seirende blodrøde Fahner

Hen over det, du ei forstaer, men tvinger

Til Baalæt — see! paa Baalæt faaer det Vinger.

2.

Teg vandred stedse i Naturens Nige!

Snart sad jeg lavt bag Hyttens Rude inde,

I Vinterkulden som en Signekvinde:

Dog elskede du ei den Lægerige.

Snart stod jeg frem som fager Tryllepige;

Helbredte Ynglinger, som gik i blinde,

Hjælp dem til Elsterinden Bei at finde,

Selv naar hun syntes udi Dødes Nige.

Teg løfted Xanderne til andre Gærer!

Teg lægede, fordulgt, paa mange Maader

Hver Sorg, som Mennesket paa Jorden bærer.

Du raadte ikke Kjærlighedens Gaader:

Tro paa Naturens Kræster! — Sees vi mere,

Teg straaler i min Glands — jeg er Cythere!

(Raaben falder; Querne forvandle sig til Vinger — hun hører sig til
Himlen.)

Doctoren.

O Kors bevar os! hvilken Hærekwind!

Borgemest.

Ia Kors! — Gaae vi nu til vort Huuskors ind?

Teg seer, vort Huuskors aldrig vil saa Ende,

Da Kvinderne ei meer sig lade brænde!

Thi faaer Man være taalig, klog og viis!

Kem, kjære Doctor! med, og smag min Griis!

Langt bedre end at dømme Folk til Baal

Man tager — nok sagt! — drinker deres Skaal!

Sotost.

Sohan og Lise.

(Træsuit)

Jeg sad i vores Hauge med Maalen i min Haand,
Og syede paa min Troie de røde Silkehaab;
Da kom den unge Greve, med Fjedren i sin Hat,
Paa Tægertrøien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted' sig paa Bøssen, med Smil paa Mund og Kind:

"Hør, Lise, giv mig noget, som qvæge kan mit Sind!

"Jeg er saa træt af Tagten; du har det ganske vist!

"Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!"

Javel, min ædle Herre, jeg swarde ikke seen,
 Der hænge røde Ebler imellem Løv og Green!
 "Nei, Ebler er vel røde; men noget mere rødt
 "Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjod?
 Den stinner imod Solen saa liflig og saa rod.
 "Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Nuus,
 "End den, som endnu slumerer paa Bunden af et Kruus."

"Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
 "Er Kys paa dine Kinder og paa din frisse Mund;
 "Ifald du vil unde blot eengang denne Lyst,
 "Saa faaer du denne Kjæde, som blinker paa mit Bryst!"

Herr Greven er saa kjøn! Men jeg tænkte paa Johans dag
 Han er dog meget raffere, og være vil min Mand;
 Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
 Saa groede paa min Hage jo de krusedorte Haar.

Smorgen efter Præbiken jeg gaaer til Nørrebye,
 Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;
 Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
 Ifald det føle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

"Du er jo overtroisse, mit vakkre Pigebarn!

"Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn!

"Jeg faaer da vel at qvæge mig ubi den blanke Søe;

"Men ræk mig nu dog Haanden til et kjærligt Adeiu!

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,

Og da han saa var borte, jeg stieg op paa Gjærdets Rand;

Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vink

Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,

Der lærer mig min Moster at kniple og at sye:

Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,

To Rys eller trænde, dem skal du gjerne faae;

Lad andre ramme Skiven, og lad Keglerne i Roe,

Saa blier du ogsaa borte fra den stemme, stemme Kroe!

Min Moster skal dig sjænke baade gammel Øl og Viin:

Hun veed at du vil være Allerkjæresten min!

"Ja, Lise, jeg vil folge dig — alt i vort hele Liv,

"Og jeg vil aldrig spille meer — naar først du er min Ølo;

"Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din sode Mund

"Den Himmelens Mannakrukke jo, som gjer mig stærk og sund!"

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
 Hvor Huulveien flynger sig imellem Buske hen;
 Naturens Skyer hang i Lusten mild og luun,
 Paa Gadekjæret vipped' knap det fine Gaaseduum.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kjæmpede mig træt, med min Haand mod hans Bryst;
 Da hørde jeg fra Bakken min Kjærestes Røst.

"Hei! holdt! bolde Greve! Nu gaaer I nok for vidt?
 "I jager efter Kys? ja men dette Kys er mit!
 "Ieg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
 "Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!"

Hvad drog han ud af Skeden? ej! sin blanke Kniv!
 Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
 Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
 Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Ieg græd med mine Øine, men jeg loe med min Mund;
 Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
 Den ene Side grøn og blank, som Baaren, var at see,
 Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørde vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
 De fire gule Hengster og den lukte Vogn vi saae;
 Den var den gamle Greve, den bragde vores Trøst:
 Ud steeg han af Karosseen med Stjernen paa sit Bryst.

"En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strib,
 "Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen vorde blid;
 "Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!"
 Da stode vi saa vængsteligt, og ventede vor Dom.

"Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
 "Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand,
 "Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
 "Han skal vise de Franske, hvad Danken duer til!

"Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
 "I Egtestandens Lænker vi slur ham smedde maae;
 "Og Lise skal ham holde fast, i Fængselskab saa haardt,
 "At han hverken gaaer paa Tagt efter Kys eller Kaart!"

Saa talbe han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
 Saa steeg han med sin Son i Karenthen atter ind,
 Johan og jeg gif Arm og Arm tilbage til vor Bye,
 Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sye.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrumpeter sang,
 Og oppe fra det høie Slot man hørde Utterklang;
 Foran sin rasse Ryttersløk den kjonne Junker drog
 Forbi mit Windve, trued', men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Vand, og passer Kræ og Korn,
 Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
 Jeg sidder alt, og sver paa de Buggepuber smaae,
 Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christian Winther.

Morgen.

Vælted' du dig atter rundt, vor Jord!
 Paa den Bane, Almagts Finger tegned;
 Mattens Pragt for Lysets Bælde blegned',
 Fjerne Soles sidste Glands bortfoer.

Dybt i Vesten synker Maanen bleg,
 Straalehavet frem af Øster higer —
 See! nu Solens gyldne Rand fremstiger —
 Zaaren glindser, som i Diet stæeg,

Skabning! Kun det Skabte hilser du?! —
 Nu et Suk til Soles Skaber brænder:
 Gud! den lille Soel Du ogsaa kjender,
 Som i Andagtstaaren glimter nu!

Fader! tag min Tak for Nattens No,
 Morgensukket, som fra Støv sig hæver —
 Naar min Aftenbøn til Dig opsvæver
 Fader! lad mig Dagen mindes froe!

* * *

Aften.

Åter Stjernehvælvingen er bygt,
 Som kun Almagts Finger understykker;
 Intet Straalepunkt sig enkelt flytter,
 Mens det store Hele dreies trygt.

Blanke Stjerner, Stjerneklynger smaae,
 Stige frem, mens andre vestlig svinde;
 Orion, hvis Belte Stjerner binde,
 Aldrig kan de smaae Pleiader naae.

Ostens Smalhs glimre mindre blank;
Under dem see Havet rødlig høver —
Skjonne Maane! after Du dig høver;
Bed din Sølvsti Bølgens Stjerner sank.

Du som skabte Himmel, Jord saa skøn:
O, jeg nærmere Dit Verk skal skeue!
See i Nattens Malm min Undagt lue,
Tag min Tak, og hør min stille Bon!

P. G. Sriis.

Hans Heger.

En Olding bæres hen
Paa sorten Baare:
Hvi ønskes han igien?
Hvi føldes Taare?
Har han ei naaet en sielden Livets Alder?
Og er det ei en Trost
Naar modne Frugt i Høst
Fra Træet falder?

O det er Trosten ei
 Som os forlader:
 Men Ven paa Livets Bei
 Var han, og Fader;
 Vi mindes kun de skionne Gieblikke,
 Den Straale paa vor Sti,
 Og græder nu fordi
 Den lyser ikke.

O Held den Datter, Søn,
 Som har en Gubbe;
 Saa flynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe;
 Han sidder viis, en Skytsaand i sin Bolig,
 Og Børnekredsen staer,
 Udvidet Aar for Aar,
 Om ham fortrolig.
 Han smiler ung igjen
 Til sine Spæde,
 Og han er Barnets Ven,
 Den Eldres Glæde;
 Med Erefrygt hans Asyn be betragte,
 De see i ham en Gud,

Hvert Ord er dem et Bud,
Som de bør agte.

I sorte Kapper nu
De Smaae hentræde,
Og ane Dødens Gru,
Og stille græde.

Førundring med Bedrøvelsen dem ryster,
Hvor Bedstesaer gif hen,
De spørge tit igien;
Og Svaret trøster.

Gaa lad da salig Trost
Nu ogsaa mode
Det datterlige Bryst,
Lad ei det blode!

Hist, elskre Søstre, favner I ham efter.
Han seer fra Himmerig
Dig sørge ved sit Liig,
Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil
Dit Indre rystes,

Maafsee du trænger til

Her selv at trøstes.

I mørken Braa dit Bemodssie stirrer,

Og Harpen i dit Skid

Kun ved den Elftes Døb

Saa sagte dirrer,

O Gud! han var min Ven;

Nu Dødens Bytte!

Forgieves ther jeg hen

Til vante Hytte.

Vi sees i Himlen efter Livets Torden;

Men ei som Kærlig Aand

Han leder ved sin Haand

Sin Søn paa Jorden.

Hvor tit med salig Lyft

Sad vi tilsammen!

I beggesaabne Bryst

Var Venstabsflammen;

Thi Aldren ei adskilte vore Straaler:

Kunst, Kærlighed, forbandt,

Og seent i Høsten fandt

Seg Martsvioler.

O Du, som elskte mig,
Hør Skialdens Stemme!
Nei, aldrig kan han Dig,
Dit Minde glemme.
Og aldrig ham Dit Vennesmil forlader.
Det styrke skal min Hu,
Og lære mig som Du
At vorde Fader.

Gehlenschläger,

Sang for Danske.

Hvor Bolgen larmer høit fra Sø
Om Danmarks gamle Rige,
Hvor Bolgen krandser Land og Øe
Som Uskylb Slettens Pige,
Der er min elskte Fødestavn,
Der jubler jeg mit Danmarks Navn,
Thi der er godt at være.

I Danmark kneiser intet Fjeld,
Gi gjemme stolte Bjerge

Det røde Guldb til Ladhedes Træl,
 Gi Jern til vældigt Værge;
 Men Guldet rigt paa Agren groer,
 Og Jernets Kraft i Armen boer,
 Uvæbnet har den Værge.

O straal fra Hiet u forsagt,
 Du Præg af Norden's Stempe!
 Et Ord, et Haandslag være Vagt,
 Og Barmen Trofssabs Tempel!
 Ja Trofssab! du est Danmarks Bærn,
 Du est et Skjold af hærdet Jern,
 Du est vort Dannevirke!

O Dannebrog! vort Himmelflag!
 Tilaand os Mod og Styrke!
 Vist hoit mod Skye i blodigt Slag,
 Spred Lys i Kampens Mørke!
 Fra oven har en Stemme talt,
 Thi du til os fra Himlen faldt,
 Og skal til Himlen hæves.

Og ret som i dit Purpurslag
 Det hvide Kors staaer tegnet,

Af tyde **S**kyldfrit Sindelag,
 Af Kjærlighed omhegnet,
 Saa styrke Retsind Krigens Vand,
 Og knytte Fredens Broderbaand,
 Og fjærme Land og Konge !!

Chr. Wulff.

Alfliden.

Skøn Malfred løser sit tunge Haar,
 Den lyse Flamme mod Jorden slaaer;
 Alfliden sig tumler paa Blomstertop
 Og samler de flygtende Guldraaler op.

"I Bækken nedrulled min Guldring rød,
 Alfliden ! den lægge du i mit Skjød."
 I Bækken sig styrter Alfliden med Hast,
 Den Guldring ham vorder saa tung en Last:

""Det Siv, du træber med hvide Fod,
 Skøn Malfred ! kan frelse mit unge Blod.""
 "Der har du et Blad, det er stort nok for dig!
 Glem ikke den Guldring at bringe til mig."

Da runger i Lundens saa huult et Fjed,
 Smaafuglene falde fra Øviste ned.
 En Skovtrolde gribet sejøn Malsfred sat:
 Nu skal du vorde min Brud i Nat.

Skjøn Malsfred græber ved Brudebord,
 Den Skovtrolde bruger saa haarde Ord.
 Alsliden saa venlig ved Bækken sad,
 Nu ligger han liig paa det visne Blad!

Arminius.

Den brudte Myrthe.

(Octoberfortælling.)

* *

Motto: Das Wögelchen liebt — doch fast wie Schnee
 Sind Herzen der Menschen — o weh! o weh!

En deilig Sommeraften, medens Solen kastede sine Straaler
 forgylldende over Skov og Borg og Hytte, sad to unge blom-
 strende Piger under de løvrige høie Træer, som stygge over
 Kæmpehøien i det yndige Frederiksbergs Slotshauge. De vare
 just begge muntre og spøgede med en ung Herre, som var deres

Lebsager, og den ene af Pigernes, Julie Gyldensees, Trolovede. Som de saaledes spøgede, mærker de, at noget i Nørheden bevæger sig. En stor Jagthund kommer farendes hen imod de unge Damer: Herren løfter sin Stok, for at forsøre dem, da i det Samme et Ord af Hundens Eier kalder den pludselig tilbage. En lille Mand, stærk af Lemmer og velbygt, gik hurtigt forbi, kastede et skarpt, glødende Blik paa den ene Pige, raabte paa Hunden: "Bante!" — og forsvandt pludseligt bag Havens Træer. Den arme Pige blev af Angst bleg og føjede hæftigt. —

"Milla! hvad fattes dig!" spurgde Julia.

"Frøken! er De syg? for Himlens Skyld, hvad er der?" — sagde Herr Resenio.

"Af jeg er saa syg!" — svarede Milla! — "Aftenslufsten" —

"Min Gud" — sagde Julia — "den lille Mandes Blik synes at have ramt dig som en dræbende Lynstraale! hvorledes er det dog fat? Kjender du ham, Milla?" —

Milla taug et Dieblik, stirrede hen for sig mellem Træerne og sagde: "for Himlens Skyld, lader os ile hjem: det er fulde: Solen er jo næsten nede — og jeg er hjertesyg." —

Hun støttede sig paa Julia og Herr Resenio og gik med hurtige Skridt til Haugens Udgang, hvor Karenthen ventede

paa dem. De traabte ind og fore uilsomt af Sted til Byen. Millas sagde sin Cousine, Julia, Farvel og ilede op paa sit lille Bærelse. Neppe var hun her, forend hun stodte et Bindue op og stillede sig hen i det, medens Maanen skinnede klart ind gjennem Ruderne paa et lille Billede, som hang paa Bæggen under Millas Speil. Hun sukkede dybt og stirrede med Taarer i Diet over til sin Gjenboe, som om hun ventede, at ogsaa denne skuldeaabne sit Bindue. Men hverken kom der lasten Lys, ikke heller blev Binduet ester Sædvane aabnet. Hun lyttede lange, men forgives: den blide Gløite tonede heller ingen Kjerlighedsmelodie i Aften. Alt var stille, som om Bærelset var uddøet. Selv Turtelbuen, der pleiede at kurre og flagre rundt derinde, var taus. Med Bedrøvelse og Angst stod nu den arme Pige der, og, da hendes Die faldt paa Myrthetraet, som stod i Elferens Bindue, brast hun i Graab og sukkede saaledes:

Udi Velslands grønne Glove
Mellem Kjerlighedens Myrther,
Mellem Nosser og Kjerminder
Bandre elskovsfulde Hyrder,
Med de smilende Hyrbinder,
Alle monne Gros love!

Ogsaa her bag Sølverpile
 Nattens hulde Dronning lyser
 Elsken paa sine Stier!
 Hvi mon da hans Hjerte fryser?
 Hvi mon da hans Fløite tier?
 Hvi mon da hans Mund ei smile?

Er da her, i Nordens Niger,
 Ingen Kjerlig, tro Veninde?
 Nu! saa syng da ud din Klage!
 Jeg er jo din Elskeninde!
 Jeg vil ei din Sjel bedrage —
 Ak! hvi mon du fra mig viger!

Hulde Elske! Hjertet banker!
 Hulde Elske! Hjertet sukker!
 Hulde Elske! Hjertet bløder!
 Hvis dit Hjerte du tillukker,
 Hulde Elske! du mig dsder:
 Thi kun du — du er mit Ankør!
 Maa den stakkels Pige klage?
 Maa af Kjerlighed hun klynke?
 Maa hun natlig eensom sørge?

Hvi mon du din Vandre rynke?
 Hør mig om min Brode spørgel!
 Jeg vil ei din Sjel bedrage!

Å, min Els'er! i din Vrede
 Straffer grumt du Els'erinden:
 Taushed er et Bud fra Døden!
 Saæ du Taarerne paa Kinden,
 Saæ du Kindens Febergloden,
 Kom da, Lindring at berede!

Hulde Els'er! Hjertet banker!
 Hulde Els'er! Hjertet sukker!
 Hulde Els'er! Hjertet bløder!
 Hjertet banker, Pigen sukker!
 Hjertet sukker, Sorgen døder!
 Hjertet bløder: kom! mit Ank'r!

Saaledes aabnede hun sit Hjerte: men intet Tegn fornam
 hun til Gjensvar. Udmattet kastede hun sig endelig paa sit
 Leie og slumrede urolig, indtil Morgenröden brød frem: da
 ilede hun atter til Binduet, for at speide efter den elskende
 Gjenstand — og see! han stod der, tæt bag Ruden og stirrede
 med et skarpt Blik over til hende, men som om han dog ikke

bemærkede, at hun var traadt til Binduet. Et Nielblik efter syntes han at samle sine tanker, saae hende — gik nogle Skridt tilbage i sit Værelse og nærmede sig derpaa det sjonne Myrthetræ, der stod i Binduet og som han fra en lille Kvist af havde opelsket saa omhyggelig hidindtil, efterdi Kvisten var en Gave af Milla. Med begge Hænder greeb han fat paa det uskyldige Træ og sørderbrød det ganste. Han aabnede derpaa Binduet og fastede Grenene ud med en hæftig Haanlatter. —

Den arme Milla! hun saae derpaa — blegnede og sank magteslos om paa Gulvet og udstodte et Krig, hvorved Faderen, der just opholdt sig i Værelset ved Siden, blev kaldet derind, og fandt med Forsærdelse sit Barn livlös paa Gulvet. Hans Røst sammenkalde Familien til Hjælp — Lægen henteedes: Pigen bragtes til sit Leie, hvilket hun kuns lang Tid efter igjen skulde forlade: en hæftig Feber havde angrebet hendas Nerver, og truede med hendes Død. Der var stor Sorg over dette Tilsælde. Man granskede efter Grunden til, hvi dog vel den blomstrende Pige, saaledes kunde pludselig hensfalde — og Grunden var da ikke saa vanfælig at udfinde, efterdi Faderen blev opmærksom paa Billedet under Speilet og saavel Moderen var indviet i Datterens hemmelige Forsærtelse som og Broderen, Alberto. — Denne Sidste løb hurtig over til Elsferen, hvis Navn var Silvio, traadte hæftig ind ad

Døren og raabte: hvad har du gjort! du er min Søsters Morder! — "Saa?" svarede med tilsyneladende Rolighed Silvio, medens hans Indvortes var inderlig rystet og han fortrod sin hæftige Afsærd. — "Saa? er hun da død? Jeg har sonderbrudt min Myrthe! Havde jeg maafee ikke Lov dertil? er det denne Handling hun maafee tager sig saa nær? hvorledes kommer hun da i al Verden til dette?"

Alberto svarede: Hun havde jo givet dig Myrthen. Hvorfor har du da nu brudt den?

Silvio sagde: Dertil havde jeg mine gode Grunde.

Alberto: Gode? — Give dog Gud, det var saa; men jeg trivler meget derpaa; og dersom da disse dine gode Grunde ikke sye Lyset — saa kom frem dermed.

Silvio: Hvo har sat dig til at kræve mig til Regnskab for mine Handlinger?

Alberto: Min arme Søster, den Syge!

Silvio: Hun? Af Alle behøver hun mindst Oplysning, esterdi hun vel maa kjende sin Brøde mod mig.

Alberto: — Silvio! dersom hun kjendte hos sig nogen Brøde mod dig, har du da Grund til at troe, at hun, der eengang elskede dig saa inderligt, med Trodsen vilde affordre dig Regnskab ved en Anden? — Mener du ikke, at det omme kvindelige Hjerte da vilde med tusinde Bonner om Tilgivelse,

maaskee for det Ubetydeligste af Verden, nærme sig dig? —
hun, som eengang elskede dig —

Selvio: Gengang? Gengang? — Altsaa som jeg formodede! Altsaa har jeg Ret! — Forlad mig?

Alberto: Nei! Jeg fordrer Regnskab.

Silvio: Saa kom — seer du! Hjist i Binduet — hjist i Binduet — men hvad nytter det? — Det er jo saa forbi! Alting er forbi! Det er alt for vist! Hun kan ikke nægte det.

Alberto: Hvad? tael! Hjist i Binduet altsaa —

Silvio: Jeg mener Binduet der henne i Hjørnet — der hængde hun efter Aftale stedse sin hvide Silkepung til Tegn, naar Eders haardhjertede Herr Fader var i Klubben eller paa Viinkjelderne, for at jeg da kunde begive mig sikkert derover; thi den indbildske bondestolte Mand ringeagtede formeget en simpel ung Embedsmand uden Karakter, eller Udsigter til at naae op til ham — Herr Statsraaden nemlig, Eders haardhjertede Herr Fader —: han ringeagtede mig formeget til, at han nogensinde skulde have tilladt en Forbindelse mellem mig og hans Datter, hvem han formodentlig havde tiltænkt en Baron eller Greve! Da jeg nu igaar efter Sædvane seer Tegnet ophængt paa sit Sted, iler jeg ufortøvet derover. Paa Trapperne møder mig den lille Hanne. Jeg spørger: er Søster Milla deroppe? — "Nei!" — Hvad! er hun ikke hjemme? — "Nei!"

Min Gud! hvorledes? hvor er hun da? — "Hun er for kort siden kjørt ud!" — Alene? — "Nei!" — Hvo var da med hende? — "Herr Resenio!" — Resenio! ham den lange Mand med Pudderet i Haaret? — — "Ja!" — "Gi! det er ubegribeligt!" mumlede jeg, iler op paa Kammeret, finder det tomt og Pungen hængende i Vinduet. — "Altsaa min Ejende, ham, som jeg ogsaa aandelig affører for hans litterære Hovmod og Arrogance — ham — ham rækker hun Haanden — med ham følger hun ud og haaner mig ovenijsbet? Han er rigere; han er betitlet: — jeg er fattig. Han har maaskee vunden Faderen — Datteren forlader mig troles, som de fleste Østtre gjøre ved deres Elskere, naar Faderen beder eller besøker!" — Ha! mit Blod kom i Oprør! Jeg havde elsket din Søster saa høit og nu forhaaner hun mig saa dybt. — Jeg vidste næsten Intet mere af mig selv at sige; endelig blev jeg lidet roligere: jeg forlod Byen — jeg vandrede planlös omkring hid og dit, indtil jeg i Aftenstunden nær ved det ægyptiske Tempel i Slotshaugen hører Køsten af den muntre Millæ og Herr Resenios tordnende Skoggerlatter. Jeg gik nærmere, og traf dem tilligemed Cousine Julia, der var med for Anstændigheds Skyld, ved Kæmpestenen under de høie Træer. Jeg blev forbittret, men betvang mig selv, verdigede dem ikke et Ord, men kastede et gjennemtrængende, foragteligt Blik paa Millæ, i det jeg gik dem med hurtige Skridt forbi. — Derpaa

ilede jeg hjem; og nu spørger jeg Herr Dommeren, hvad han har at indvende imod Beskyldningen for hendes øiensynlige Forbrydelse og opdagede Forstaelse? —

Alberto stod forundret og svarede: "Jeg veed ikke selv at finde Rede i dette; men saameget er vist, at du maatte kuns have saare ringe tanker om din Elskede, dersom du kunde troe, at hun saaledes, saa udelicat, vilde ophæve Forbindelsen med dig. — Jeg veed ikke hvorfor hun er fulgt med hin Herre; men jeg vil søge Oplysning derom og er fuldkommen overthydet om Pigenes Uførlighed, ligesom om din raae og barbariske Fremfærd, der saa aabenbar var lagt an paa at knuse hendes Hjerte, et Hjerte, som du ikke var værdig at eie, og, som du, om Himlen lader hende leve, aldrig mere skal komme i Besidsdelse af saalænge jeg lever og er til."

Silvio. Godt! — Jeg seer nu tilfulde, hvilken Familie, jeg var kommen ind i. Vel, at jeg itide oplod mine Hine! — Nu ikke et Ord mere imellem os, naar jeg blot endnu har sagt: forlad mit Værelse! gaae!

Alberto gik opbragt bort. Imidlertid kunde dog Silvio ikke, efter noiere Overlæg, finde Pigen skyldig i saa fort en Ondskab, og, sjont det Hele var ham en Gaade, tilsæd han dog for sig selv, at det var en herlig, talentfuld og elskelig Pige, at han uden hende ei vilde kunne blive lykkelig, og, at det derfor var saare slemt, at Myrthen laae paa Gaden. —

Af! sagde han med Bedrøvelse: Myrthen er jo brudt! Kan den da aldrig mere groe paa nye? — Hans Hjerte blev esterhaanden rørt; han begyndte at indsee Skinsygens farlige Magt; han tænkte paa den arme Desdemonas Lod og greb Pennen, for i et Hjertesuk at bede den fornærmede Pige om Tilgivelse og Forsoning.

Men stundom, naar Hjertet har været vildfarende, blive alle Forsøg forgjeves; en egensindig Skjægne synes at straffe det. Saaledes gik det ogsaa her: Myrthen var brudt! — Da Silvio havde fuldendt sit Brev, stak han det til sig, gik ned ad Trapperne og bøiede om ved Hjørnet, hvor han vidste den lille Zanne skulde forbi, naar hun gik til sin Skole. Den Lille kom; han nærmede sig, spurgde om Milla og erfoer, at hun var hæftig syg endnu. Han gav den Lille Brevet og bad hende levere Milla det i Genrum. Hun lovede det og gik. — Om Middagen indfandt han sig, da Barnet atter gik til sin Skole, paa samme Sted, og spurgde: "Gav du Milla Brevet?" — Barnet græd og svarede nei. "Hvad? hvo sik-det da?" — "Fader!" — Min Gud! hvorledes da? — Den Lille svarede: "da jeg traadte hen til Millas Seng og havde givet hende Brevet, og hun havdeaabnet det for at læse det, traadte Fader pludseligt ind, og sagde til hende: ""hvad er det, Milla, du der har? Et Brev vel fra ham, din Thran! — Det er ikke gavnligt for dig i din Tilstand, mit Barn! giv mig det;

det indeholder vistnok Bebreidelser!"" — Derpaa tog han Brevet og forlod Værelset! — Den Lille græd og Silvio blev som forstenet, da han mærkede, at en ond Genius greeb ind med i Begivenheden. Endelig tenkte han ved sig selv: det er vel muligt at den haarde Mand ved Gjennemlaesningen af mit Brev vil føle sig bevæget, og nu er det maaske just Dieblikket at vinde hans Hjerte. Han soer op ad Trapperne; den Gamle kom ham i Møde, bullede for ham og sagde: "De her, Herr Silvio? I Sandhed, De overrasket mig, sjont ikke behageligt: jeg havde ikke ventet, at De kom her, medens jeg var hjemme, men først, naar jeg, — jeg mener den bondestolte, haardhjertede Fader, — var gaaet i Klubben eller paa Biinhuset."

Silvio greeb hans Haand med Varme og sagde: "Tilgivelse! Tilgivelse for det som er skeet! Åh! hvis jeg har troet, at De var kold, saa beskaem mig nu, ved at vise mig, hvorledet jeg har forstaet mig paa et Menneskes Hjerte."

"Herr Silvio!" — var Svaret — "vistnok har De kuns lidet forstaet Menneskets Hjerte —"

"Enius ikke mit!" svarede Silvio — "jeg er" —

"Herr Silvio!" — lod alter Svaret — "De har knust mig min Datters!" —

Silvio begyndte paa ny — "jeg er kommen, Herr! for at gjøre godt, hvad jeg har gjort ilde —"

"Herr Silvio!" — lod etter Svaret — "kan De virkelig det, saa er De min Mester; ja De er en Hexemester, en Mirakelmager; men jeg tænker der er sat en Pind for" — Silvio begyndte paa ny: "jeg meente det saa vel, saa ørligt med deres Datter —"

"Herr Silvio! kjære Herr Silvio!" — sikket han til Svar — "dersom De taler sandt, saa lov mig som ørlig Mand, da, efterdi De er en fattig Karl, ikke nogensinde at begjære min Datters Hjerte; thi De vilde kun gjøre hende ulykkelig, da De ikke kunde føde hende efter hendes Stand. Lover De mig det? giver De mig derpaa Haanden? Saal ere vi gode Venner!" —

Silvio saae, at han her stod for en uoverstigelig Muur, at han kuns vilde stride forgjaves, og rakte den Gamle Haanden. "Jeg lover og sværger" — sagde han — "at jeg nu aldri skal anholde om Deres Datters Haand — førend jeg kan føde hende standsmæssig!" —

"Et Ord et Ord, en Mand en Mand" — svarede hin — "saal ere vi gode Venner, — jeg mener vi ere gode at skulle have intet mere at strides om! — God Lykke Herr Silvio! — Erbødige Djener, min Herre!" — Han bukkede etter, gik og lod Silvio staae alene med Gjælen fuld af Forestillinger om den frygtelige Selvsornægtelse, han nu havde paalagt sig. — Saaledes fandt han sig mere og mere hilstet og kunde nu hverken røre God eller Haand mere, for at bringe Forbindelsen

paany istand — og dog ønskede han blot een Gang endnu at tale med den Elskede, for at bede om hendes Tilgivelse. Endelig gik han bedrøvet, haablos hjem, og, da han traadte ind paa sit Bærelse, udbrod han, i det han med Graad fastede sig paa Sengen: "ah! min Myrthe, min Myrthe er jo brude!"

Oste gjorde Silvius Forsøg paa at nærme sig Milla, for at erholde den Tilgivelse og den Oplysning, der begge vare saa fornødne for hans Livs Rolighed; men alle Forsøg derpaa mistlykkedes. Omsider var det ham umuligt at töve længer og han besluttede nu at gjøre et dristigt Bovestykke i denne Anledning. Han vidste noie, hvilke Selskaber Milla tilforn havde besøgt; men nu fandt han hende ingensteds: hun havde indsluttet sig i sig selv. Han vidste imidlertid ogsaa, i hvilken Kirke, hun pleiede at komme, — men den fromme Pige saae her hverken til Høire eller Venstre. Men en Aften fulde, da Lygterne vare tændte paa Gaden, seer han, i det han tungslindig vankede alene hid og bid, en Vogn rulle sig forbi og gjenkjendte strax Millas Faders Ejener og Liberie. Da han kom fra den modsatte Side af Vognen, saae han ved Lygteskinnet tydeligt at Milli Milla ene befandt sig i Karetten. Nu er det Hieblikket, tænkte han. Nu gjelder det — nu eller aldrig! — Han vendte hurtigt om, forfulgte Vognen og naaede, i det han løb af al galte Magt efter den, atter paa et Dør den Kjørende. Han nøv ned den velbekjendte Kudst ved Navn og hold ham holde stille,

Han holdt. Pigen blev forfærdet; men, inden hun kunde tale eller bevæge sig, havde Silvio aabnet Kæretthøren og raabte:

— "Milla! Ægære Milla! forfærdes ikke. Det er mig, det er Silvio! Endelig, endelig har jeg dig dog: stiig ud —"

"Nei" — svarede Pigen — "forlad mig: jeg har lovet min Fader ingensinde at tale med dig!"

"Vel" — svarede Silvio — "vel! saa bliv da og — ieg stiger ind til dig — jeg følger med —"

"Æ" — sagde Pigen da — "hvad skal jeg gjøre!" —

Han rakte hende Haanden, hun steg ned og Vognen rul-
lede langsomt fort, medens de gik ved Siden af den. Men
neppe vare de komne nogle faa Skridt, neppe havde Silvio
begyndt paa sine Bonner og Kjærlighedsforskringer, førend de
faae tæt foran sig Alberto, der slog Silvio med Haanden paa
Skulderen og stirrede stift paa ham, sigende: "Min Herre!
har De maafkee forglemst, hvad jeg har sagt Dem? — Saalænge
jeg lever skal min Øster aldrig blive Deres Brud! De husker
jo dog nok, skjont det nu alt er fem Aar siden — De husker
jo dog nok, siger jeg — den brudte Myrthe?"

Derpaa gav han den forfærdede Pige, der taus fulgte ham,
sin Arm, steg med hende i Vognen, lod vinduet synke, og
raabte ud til Rudskjen: Ejer! Ejer!, som om Du havde stjaalet
Heste og Vogn! Ejer — i Satans Navn! —

Og han hørte.

* * *

Silvio til sin Broder, Bonaventura.

"A! otte Aar, otte lange Aar ere nu henrundne siden den ulykkelige Myrthe blev brudt; og endnu græder jeg. Om jeg har grædt? om jeg har sørget al denne Tid? O! jeg har ofte leet, leet af Hjertet over Menneskenes Daarlighed, over deres Stolthed, Uressyge og øvrige Feil. — Nu er da Faderen død; men med ham gaaer jo ikke mit Lovste i Graven. Hvor smørter det mig, naar jeg seer Pigen gaae hen saaledes i Sorg; maafee føler hun dog i sit Hjerte Nogef, der siger hende, at Alt kunde endnu have blevet Godt, dersom ikke en ond Genius var traadt imellem os og havde forbudet vore. Hjertet nogensinde mere at nærme sig hinanden. Jeg er endnu i min forrige Stilling, der Kuns lidet har forbedret sig, da Man har, som hele Staten siger, spillet en Comødie med mig. — Jeg stod paa Punctet at gjøre et Skridt fremad, da et Tilfælde børvede mig Frugten af 15 Aars utrættelige Virksomhed i Statens Tjeneste. Var dette ikke skæt, vilde jeg maafee endnu være blevnen en lykkelig Mand, uagtet den sønderbrudte Myrthe — — A! — jeg bliver syg — Grammelsse — Lev vel! — — de sidste Linier — Lev evig vel! —"

Dette Brev blev evig usfuldendt og fandtes paa Silvios
Pult, ved hvilken han var sjunken tilbage, rort af et Elsfælde,
der pludseligt blev hans Død. Af hans Broder har jeg hørt,
at han den ganske Sommer havde lidt hæftigt af øngstelige
Syner i Dromme. Saaledes hændtes det omrent 3 Maaneder
forend hans pludselige Bortgang fra Livet, at han en Nat, i
vilde Fantasier, havde seet sig selv i Skuespilhuset, hvor han
sædvanlig pleiede at indfinde sig, den Aften, han vidste Milla
havde Loge. Hun havde vinket ad ham og sagt:

"Maar Binden suser paa min Grav,
"Da er jeg evig din!" — — —
"Nei," havde han sagt, "Du er ingen Dødningbrud!" Der-
paa havde de begge forladt Skuespilhuset, for endnu samme
Nat at holde Bryllup. Han var da gaaet hjem, havde ifort
sig sine Høitidsklæder og ilede Klokk'en 12 op ad hendes Trap-
per; men see! der stod den onde Mand, Alberto, og swingede
et blantet Sværd til alle Sider, for at forhindre ham Opgan-
gen. "Klokk'en er jo 12?" — sagde Silvio. "Broder, Bruden
venter! du er jo selv høitidsklædt i Sort! lad mig med Fred
komme ind." — Da havde Alberto svaret kold: "vel er jeg
sort: det er Doden jo ogsaa! Endnu er hun ikke din! Gaa-
bort! hvor har du hendes Brudekrands? hvor er Myrthen?"
— Ved dette Spørgsmaal var Silvio brusten i Graad og
gik bedrøvet atter ned ad Trapperne, for hjemme at søger om

Myrthen. — Da han ingen fandt, var han bedrøvet og sorgfuld vandret hen til St. Sebaoths Kirkegaard. Her fandt han Kirken oplyst og traadte ind. Nu fornam han i det Fjerne en dyb Sørgemusik, Orgelet tonede: "hvo veed hvor nær mig er min Ende!" — og et Liigtog lod sig tilsyne. Man satte den aabne Kiste foran Altaret. Det var Millas Liig — uden Myrthekrands. Den gamle, gode Moder gik grædende i Folget. Man var etter Liget ud. Orgelet sang. Han fulgte med Skaren; men den gamle, udmattede Moder havde sat sig ned ved Altarfoden derinde i Kirken. Da nu Liget var nedsat og Jorden kastet derover, og Man havde bestroet Graven med Sand, kom Alberto, trykkede Silvios Haand og sagde: "nu, Broder! nu er hun din! see, her ere Myrthekvistene! Plant dem paa Graven! der vil du vel ikke etter skinsyg oprykke og brække dem!" —

Silvio græd, strøede Grenene paa Graven og ilede ind i Kirken, hvor Moderen endnu sad for Altarfoden. "Min Son," sagde hun — "see her er dit Billede, som Milla eiede. Hver Gang hun i hine Dage saae dig bedrøvet komme hjem, da opsprettede hun et Sting af denne guldstukne Indfatning. Husker Du, at Du engang, da Du en Aften bekymret fulgte hende hjem, lovede at ville drage til Amerika, for at gjøre Lykke, for at fremme hendes Held? — Nu maa Du, for at naae dette Held drage efter hende!" — Da hun sagde dette, fore-

Kom det ham, som om han i Fortvivelse havde af Crusifret
paa Altaret uddraget et Spiger og stødt det i sit eget Hjerte
— hvorved han da var opvaagnet. —

* * *

Det eneste, som endnu staer tilbage at oplyse, var maa-
flee, hvorfor Milla saaledes, huun ulykkelige Aften, var, efter
givet Tegn til Silvio, i Selskab med Julia og Herr Rezenio
taget af Staden. Det Sande deri var følgende: Milla havde
blot forglemt at borttage Tegnet til Sammenkomsten. Venin-
den Julia, der ikke ene kunde være i Selskab med sin Elkere,
havde anmodet Milla om at ledsage dem, og denne elskelige
Pige lønnedes bittert nok af Skjæbnen, der af denne lille Glod
vidste at opflamme den hele Rue, der skulle fortære hendes
Elskovstempel. Man veed siden ikke at fortælle mere om hendes
Skjæbne og Hændelser; men hun skal i Silvios Døbsaar have
forladt Staden og være reist til Sydsland, formodentlig for
at undgaae alle sorgelige Minder om hendes sorte lykkelige
Vaars Roser og Myrther.

Sætost.

Den sande Lykke.

(En Efterligning af den gammelengelske Sang: "My Mind to me a Kingdom is.")

Jeg ejer i mit eget Bryst
 Et ubegrændset Kongerige;
 I Syd og Nord, i Vest og Øst
 Min Rigdom haver ej sin Lige;
 Og, mangler jeg end hvad de fleste have,
 Kan intet Savn min Lykke undergrave.

Min Rigdom er mit glade Sind,
 Min Nøjsomhed mit Kongedømme;
 Al anden Rigdom er kun Vind,
 Al anden Højhed lutter Drømme.
 Med ingen Konge ønsker jeg at bytte;
 Thi hvad, jeg selv er Konge i min Hytte.

Hvorfor mon da til Grens Top
 Af Tusinder saa daarligt hastes?
 Al! hvo som klyver høiest op
 Med dybest Falb til Jorden kastes;
 De kæmpe — vinde hvad der tabes etter —
 En flig Lykosalighed min Sjæl ej fatter.

Seg leer ej ved min Næstes Kval,
 Langt mindre ved hans Lykke sukker;
 Seg sjælver ej i Kongesal,
 For ingen Overmand mig bukker;
 I Wrens Solskin jeg mig aldrig bader;
 Seg Fjende hverken frygter eller hader.

Skjøndt hiin har hver en Skuffe fuld,
 Dog højere hans Altraae stiger.
 Seg har kun lidt af Sølv og Guld,
 Men nøjsom, ester meer ej higer.
 Thi er han fattig midt i sine Dynger;
 Og jeg er riig — han græder; og jeg synger.

Min Rigdom er min Nøjsomhed
 Min Sundhed er mit glade Hjerte.
 Min Sjæl af ingen Brøde veed:
 Det er mit Værn mod Angers Smerte.
 Seg ej ved Glands Misundelsen fremkalder;
 I Skygge trygt min jevne Bane falder.

En anden gaaer den krumme Vej,
 For Skurkens Fodder Støvet slykker;
 Til Smiger fjender ikke jeg,
 Mit Hjerte paa min Tunge ligger.

Jeg væmmes ved den Feiges Hyllefagter;
Jeg kysser ej den Haand, min Sjæl foragter,

Jeg aldrig mig bekymrer om
Bekymrenger, som tusind bære,
Der bejle rød til Hobens Dom,
Og tryggle om en borget Ere.
Forbuden Lyst min Slummer ej afbryder;
Min er med Rette hver en Lyst jeg nyder.

Tilfreds med det, mig Himmel gav,
Jeg aldrig efter mere isler.
Jeg prøver ej det falske Hav;
I Stormen jeg paa Kysten hviler.
I Dalen sidder jeg og rolig skuier,
Hvor Storm og Lyn den høje Bjergtop truer.

Jeg elsker ej — jeg hader ej —
Den Riges Slot — den Armes Hytte;
Jeg gaaer den gyldne Middelvej,
Med ingen af dem vil jeg hytte.
Saa er mit Valg, og saadant er mit Lykke;
Et nøjsomt Sind er Jordens største Lykke.

S. S. Blicher.

Buggesang.

Gyng nu stille i din Bugge!
 Moder luller Dig i Blund.
 Hos dig sover alt Din Dukke;
 Luk nu de Smaasine Kun!

Saa skal Moder for Dig synge
 Om de Børn med Vinger paa;
 De vil gjerne med Dig gynge:
 Det er de Gudsengle smaae.

Blomster skal de til Dig bringe,
 Stjernegyldne, himmelblaae,
 Og vil Du i Luft Dig svinge,
 Bringe de Dig Vinger smaae.

Slotte skal de hos Dig bygge
 Af det klare Maanestin,
 Skal med Stjerner Barnet smykke,
 Bære i Guds Himmel ind.

Der de boe, de Engle fromme,
 Der er Alle Børn som Du;

Der skal Moder til Dig komme,
Naar Du bliver from som nu.

Sødt Du slumer alt og smiler,
Drømmer alt om Engle smaae,
Leger, flyver og heniler
Med de gyldne Binger paa.

Drøm og smil og leeg i Blunden!
Flyv med de Gudsengle smaae!
O, naar Drømmen er forsvunden,
Glem ei Himmelens, Du saae!

B. S. Ingemann.

Minnesangeren.

1.

Sangeren.

Du lille røde Bolig!
Jeg maae forlade dig;
Naturen saa fortrolig
Derude vinker mig.

Og Nattergalen sjunger
 En Sang om Kjærlighed,
 Mens hundred glade Tunger
 Af Fryd iftemme med.

Hen til de dunkle Skove
 Jeg gange vil i Quæl,
 See i den blanke Bove,
 Gaa fryder sig min Sjæl.
 Der staar de Blomster røde,
 Der staar de Blomster blaas;
 I Sommernatten glæde,
 Foroven Stjerner smaa.

Og Borgens venlig rækker
 Sit Spiir bag Skoven hen;
 Til Fortid stille vækker
 De Sagn vor Hu igjen.
 Paa Borgetinde oppe
 En Tomfru sidder bly;
 Seer over Lindetoppe,
 Gaaer saa i Skovens Ly.

Og jeg vil Krandse binde
 Alt for den Tomfru der,
 Hun er min Sjæls Veninde,
 Hun er mit Hjerte nær.
 Hun er en Hind i Dalen!
 En Lillie i mit Bed!
 Og sødt som Nattergalen
 Hun vækker Kjærlighed.

Teg plukke vil de Blommer,
 Som staae saa glade der;
 De vist i faure Sommer
 Har og en Hjertenkjær!
 Saal i de Bolger blanke
 Jeg kaste vil dem ned;
 De skal til hende vanke
 Og hvisse Kjærlighed!

* * *

2.

Bølgernes Sang.

Hen under Blomsterlovet
 Vi rusle i det Blaa!

Bi albrig er bedrøvet
 I vore Gange smaa.
 Saa lystelig vi synge
 Alt om vor Kjærlighed;
 Hvert Aar vi os forynde
 Og glæde os derved!

Dybt ind i Jordens ile
 Småabsolger tit med Lyft;
 De Alfer albrig hvile,
 Som hamre der saa tyft.
 Der har de dem en Bolig
 Af Jordens bedste Skat,
 Arbeide dersor troelig
 Alt i den mørke Nat.

Og naar saa Vaaren kommer,
 Saa er vi dobbelt glad;
 Bi kyssé Engens Blommer,
 Og væde Træets Blad.
 Voroven Nattergalen
 Sin sode Trille slaer,
 Og tæt ved den i Dalen
 To fromme Elfete gaaer.

Og dybt i Brystet føle
 Bi og til Kjærlighed,
 Og Solens Flammer kjøle
 Ej kan vor Salighed.
 Hen i de dunkle Gange
 Vor Elsøe følge vi,
 Og quæde vore Sange
 Ved Breddens Blomsterstie.

Dybt Solens Rue dølger
 Sig i vort Speil saa glat,
 Og i de lyse Bolger
 Er Jordens Blomster sat,
 Naar Natten klar fremfrier
 Med sine Stjerner smaa,
 Da sagtelig de glider
 Alt i de Bolger blaa.

Naar saa en Yngling vanker
 Til Kildens Bolgebred,
 Da Blomster smaa han sanker,
 Og faste dem derned.
 Men Roserne de røde
 Til hende ruller hen,

Saa gaaer hun glad imøde
Sin Sjæls udkaarne Ven.

* * *

3.

Somfruen paa Borgetind.

I Skoven lyder Harpelang,
Dertil en from og stille Sang,
Det maa en Sanger være;
Og alle Fugle lytte til,
Som vil de Sangen lære.

En Minnesanger er saa bly
Han sidder under Nosenlye,
Og om sin Elsste quæder;
Saa lytter Svend og Mo dertil,
Og dem i Hjertet glæder.

Berneude ruller Bolgen blaa,
Og kaster op de Blomster smaa,
En Krands af Roser røde,
Og af Violerne de bly,
Og af Kjærminder sode.

O hulde Blomster! ham det er!
 Han bringe vil sin Hjertenskjær
 Et kjærligt Elsesovsminde!
 Saa gav han det til Solgerne
 At bringe sin Veninde!

Min Tomfrutro jeg sværge vil
 Den bly og fromme Sanger til,
 Ham gjennem Livet lyde!
 En Sanger, som er from og god,
 Kan ej min Ufølde bryde!

* * *

4.

Sangeren i Skoven.

Ieg gif mod Aftenquælde
 Og lytted til Fuglens Sang,
 Og det saa kan jeg melde,
 Ruled de Solgers Gang.
 Og trindt saa stod de Blommer
 Og nejed i Solens Glands;
 Ej før i nogen Sommer
 Ieg saae flig underlig Dands.

Der bare roede, hvide
 Og gule, og dertil blaa,
 De blomstred under Eide,
 De Store som og de Smaa.
 Da greb jeg Harpens Strenge
 Og sang under Rosenblad,
 Saa sprang hen over Enge
 Den Smaahind saa let og glad.

From sad paa Vorgetinde
 Foroven den Tomfru god.
 De lune Sommervinde
 Omslagred det Ungdomsblod.
 Da lod i morke Skove
 Saa herlig den Fuglesang;
 Hun saae til Kildens Bove,
 Og saa til den Blomstergang.

Nu sidde vi i Qualde
 Og see til de Stjerner smaa,
 Og hvor de Bøge hælde
 Sig over de Bolger blaa.
 Det er saa sødt om Sommer
 Alt trindt i den Blomsterrad,

Thi som en Yngling kommer
Naturen saa from og glad.

* * *

5.

Borgen.

Med Spire ranke
Staaer Borgen der;
De Stjerner blanke
Den stræber nær.
Af Piller baarne
Er Taget rod,
Med stærke Saarne
Saa er den fod'.

Der sidder stille,
I Sommerquæl,
En Pigelille,
Og glædes vel.
Paa Høilstssvæle
Saa sidder hun,
Seer over Dale
Mod dunkle Lund.

Du fromme Lillie!
 Du Rose rød!
 Du Mø paa Tille!
 Du Ungdomsglød!
 I Harpens Strenge
 Jeg gribte vil:
 Du sidde længe
 Og lyde til.

Saa vil jeg sjunge
 Om Kjærlighed,
 Min Sang skal runge
 I Nattens Fred.
 Smaafugle føde
 I Skoven er,
 Skal gaae imode
 De Sange her.

Du saa hidrække
 Din hvide Arm,
 Saa vil jeg lægge
 Den til min Barm.
 Saa skalst du fange
 De Sagn med Lyft,

Og blier ej bange
Her ved mit Bryst.

*

6.

Ridderen.

De Sange lyder i den Midienat,
En Yngling gaaer under Linderad.
Hvad mon den Yngling vel ville?

Han er saa from og han er saa bly,
Og Hjet stirrer mod Nattens Skye;
I Strengene kan han spille.

Paa Højlosts Svale foroven her,
Der sidder stille min Datter Ejer,
Og lyder saa til de Sange.

En Minnesanger han er forvist,
Der sjunger om Elfov baade først og sidst,
Alt under de Lindegange.

Og han skal have min Datter god,
Saa vil hun frejdes, det Ungdomsblod,
Thi Elfov glæder saa saare!

En Ridder er vel saa kjæk og sjøn,
 Men bly og from er jo Harpens Søn,
 Han bortkalder Sorgens Daare!

Han er en Fugl under vilden Sky,
 Som har ej Hjem, og ej heller Lye,
 Men flagrer for alle Vinde!

Men han skal sidde i Borgen her,
 Og alle lytte den Sanger når,
 Saa ere de glad i Sindet!

* * *

I Højelofts Sale

Nu sidder den Sanger

Saa bly og saa stille,

Med Harpen i Haand.

De Piger i Dale

Saa glade henganger,

At høre ham spille

Saa henrykt i Vand.

Dg yndig paa Lillie,
 En Blomst i det Hoje,
 Den Elske nu lyder
 Til Sangerens Kvad.
 Og from som en Lillie,
 Med Kjærligheds Hje,
 Hun stille sig fryder
 Og er nu saa glad.

Maar Nidbren mon fremme
 I Kampen sin Hæder,
 Og blodstænket fanger
 Grobrerens Glands;
 Da sidder der hjemme
 Paa Borg'en og quæder
 Den elskende Sanger,
 Og vinder en Krands.

M. Winther.

Dødningedansen.

Langt Uglens Vinger suse mod Taarnets hvide Muur,
 Paa Midnatsstund alt peger det høje Kirkeuhr;

Huult drøner gjennem Natten dets sidste, tolvte Slag;
Dybt lød det under Stenen som fjerne Tordenbrag.

Det reiser sig, det klaprer, det ryster sig saa tyft,
Og tørre Knokler rangle til Suk fra hule Bryft;
Det hopper over Grave, det hopper ikke seen;
Den Nattevind den ryster de nøgne Dødningbeen.

Og i en Kreds forsamler den hele Skare sig.
Hui! over Krat og Stene de flyve lystelig.
De Dødninger de grine saa følt i vilden Lyft;
Hoit rangle nu de Knokler, hoit piber hule Bryft.

"Om Dagen Livet færdes, Midnatten er for os!
Hui! lad det rangle!" hviner det lystelige Drøs.
"De Levende sig tumle den gansse Dag saa frie:
Gen Time os blev undet, i den regjere vi!" —

Torfærdet staer den Vandrer ved Kirkegaardens Dør;
Tungt al Naturen sover i Mattens sorte Glor;
Brat Livet er bortveget med Dagens sidste Skjær:
Kun Gravens Dust han aander, kun Dødninger han seer.

Det presser ham saa voldsomt af Panden folde Sveed;
 Wel vil han Foden flytte, han mægter intet Fjed.
 Han støttet staær ved Staven, vel skjælver da hans God,
 Og Dødens Gysen farer ham gjennem Marv og Blod.

"Hui! lad det rangle lystig! Snart endt er Nattens Færd;
 Hui! tumler Ter, I Knokler! Snart klaprer I ei meer!
 Snart Hanen etter galor; I lægges skal til Roe,
 Og spørres dybt dernede i Kistens snævre Boe!"

Fra Kirketaarnet drøner et enkelt, rædsomt Slag;
 Brat farer gjennem Natten nu Livets Aandedrag.
 Forsvundne er' de Døde; hver hviler i sin Grav;
 Den Vandrer fremt sig kører og flytter nu sin Stav.

A. V. Linunge.

Nanines Sang.

(Af en utrykt Fortælling.)

Du, som formastelig og svag
 Vil Herrens Værk bedømme,
 Og troer, at Dydens gode Sag
 For Ondskabs Magt skal romme,

Du kjender ikke ret din Gud,
 Du kan ej Engle finde,
 Kun den, som følger Herrens Bud,
 Har Engle smaae i Hjertet inde.

See, hvor de frisse Blomster staae
 Og smile dig imøde,
 Kjerminder og Fioler smaae
 Og Roser purpurrøde;
 Hyd deres Dust, og svar mig saa,
 Om du ei Engle kjender?
 Dit arme Hjerte monne slaae,
 Forsyder sine bedste Venner.

Og naar den muntre lille Fugl
 Sodt flølter i det Fjerne,
 Naar Skyen kjærligt leger Skjul
 Med hver en gylden Stjerne,
 Kan du da ei med barnligt Sind
 De Engle smaae fornemme,
 Du kommer ei i himlen ind,
 Hvor Born og Engle have hjemme.

Chr. Wilster.

Korsdragerne.

De Riddre sadde
I gylde Sale
Og vendte Tale
Til Spær og Plade:

"Vi Christne ere,
Vi Sværdet bære
For Christi Ere;
Men Hedningtunger
I Templet runger,
Og Vantro bygger
I Troens Slygger!" —

De Riddre stunde
Fra Bolstre bløde:
"Med Vandringssstaven
Vi gaae til Graven!
Ei Hedning blunde,
Hvor Christus døde!"

Og frem de brøde
Med Stav i Haanden,

Og Mod i Vandten,
Og Sværd ved Belte,
De gjæve helte.

Og som de ginge
I Natten stille,
Paa hellig Vinge
Mon Engle svinge
Hen over Jorden;
Da rulled' Jorden
Og Lyn mon spille;
Og Stemmer fromme
I Luften komme:

"Ei Haand paa Sværdet,
Men Tro i Hjertet
Er Christi Vaaben,
I sit i Daaben! —
Men Vandserplade
Og Sværdehjalte
Og Hjelme hvalte,
Mon Christus hade."

De Riddre bade: —
"Bel Troens Styrke

I Hjertet lyser; —
 Men Hjertet gyser,
 At Helligdommen,
 Og Helgenluen
 I Tempelbuen,
 I Haand er kommen,
 Som ei vil dyrke
 Det lidet Noer, —
 Vor Frelser stor! ” —

Og Nosten svoer:
 ”Ei Offerhaanden,
 Ei Altarslamme,
 Men Fromhedsaanden
 Er Troens Stamme!” —

De Riddre knæle: —
 ”Er Hjelmen brusten
 Og Sværdet rusten, —
 Vor Kind er gusten!
 Hør, Hedningtonen
 I Templets Halle;
 Ha! lad dem falde!

Øs vinket Kronen,
Gi her vi dvæle!" —

* * *

Og de gaae i stolte Skarer
Over Land og over Bolge:
Ahnende de ikke folge,
Hvad dem Himmel aabenbarer.

Fromhebs, Troens, Jesu Stemme,
Høre ei de Kæmper stolte,
Nomas Ørn i deres Skolde,
Ørnens Vælde kun de fremme.

See! om Zions Muur de stande,
Svinge Spær og gylgne Landse,
Blod med Kedron sig mon blande,
Muren Helteliig omkrandse.

Rasende de Løver stride
Og i hjerteblod de vade:
Ak, af hine Bolgerade
Kan ei spire Blomster blide.

Nei ! en Staalblomst er kun Sværdet,
 Naar i Netsærds Arm det flammer;
 Brænder Lidenskab i Hjertet,
 Gi som Herrens Sværd det rammer.

I som bort til Zion droge!
 Dersor flynge Melpomene
 Gi sin Krands om Eders Bene,
 Gi for Sandhed selv I floge.

Thi paa Jesu Grav I strakte
 Blodig Haand mod Fredens Engel:
 Blodet farved Blomstens Stengel,
 Som ved Jesu Kors I lagde.

Hvo sit Sværd af Balgen drager,
 Han bør falde jo ved Sværd:
 Hver, som voldte Suk og Klage,
 — Aldrig var han himlen fjar!

Sotof.

Elskovs Magt*).

Moder lærte hun Datter sin
Forinden den Steenstue:
Du skal ej gifte dig i Aar,
Og det mon du mig love!
Om der staer nogen Raab til.

En Krone skalt du have af Guld,
Besat med ædelige Steene;
En Mand du love ej i Aar,
Du gjøre mig ej den Meen.
Om der o. s. v.

En Krone faaer jeg vel i Aar,
Besat med ædelige Steene;
Den Vinternat er kold og lang
At sove i allene.

Af Morskind skalt du Kleder faae,
De ere saa lune og varme;
En Mand du love ej i Aar,
Og volde mig den Harme.

* Ester et Kjæmpevisemanuscript paa Stiftsbibliotheket i Odense.

Jeg Morskind's Klæder vel kan faae,
 Som ere lune og varme;
 Men jeg en Mand vil have mig,
 At hvile i hans Arme.

Saa have du Skam, kær Datter min!
 Du have vil en Mand.
 Jeg sætter dig i lidet Baad,
 Og stjuder dig fra Land.

Og sættes jeg i lidet Baad,
 Og skydes jeg i Vand,
 Jeg vinder op min Silkesærk
 Og styrer saa til Land.

Saa faae du Skam, kær Datter min!
 Dig tøver ingen Ord,
 Jeg bygger dig et Huus saa høj,
 Vel tredive Alen fra Jord.

Og bygger I et Huus saa høj,
 Vel tredive Alen i Sky,
 Saa sidder jeg deroven ildi,
 Og raaber Mand af Bye.

Nu sidder Tomfruen i Højlen loft
 Med Ungersvend i Arm;
 Den Moder sidder i Steenstuen inde,
 Og dører udi den Harm.
 Om der staar nogen Raad til.

M. Winther.

Dukkerne.

Hvad er det vel, som saarede dig,
 Nyslægede Barm?
 Som fænkede vel Glæde mig
 Men oftere Harm;
 For Kjærlighed kun Kjærligheds Øvide —
 Det længes jeg saa saare at vide!

Teg spørge vil det Pigebarn
 Ved Kilden saa froe,
 Som luller lidet Dukkebarn
 Gaa kjærlig til Noe:
 O! siig mig, hvis du kan det, Barnlille!
 Hvad falder du vel Kummerens Kilde?

Du spørger mig saa underlig,

Du fremmede Mand !

Som snoede kun Kilden sig

I brændende Sand,

Og Blomsterne stod visned' ved Bredden :

Hvi gjorde Dig Din Kilde fortræden ?

Du smiler kun saa sorgelig

Med Diet i Vand. —

Kom ! speil Du i min Kilde Dig,

Du fremmede Mand !

Hvor mild dog , og hvor stille den flyder,

Mens blomsterklædte Bred Dig indbyder.

Forglem den Kilde paa Din Vei,

Som Diet gjør vaad !

Din Tale den begreb jeg ei,

Forskaer dog Din Graad ;

Du har legt med for pyntede Dukker :

Dersor er det alene Du sukker !

P. S. Sriis.

Kong Gustavs Barsler.

* * *

En Aften sad Kong Gustav den Tredie silbe alene i det underste Stokværk paa Lyftslottet Haga. Det var saa Dage før hans Afreise til Gefle: derfor var hans Sjel sysselsat med store Ting; og, ganse hensunken i sig selv, sad han længe ved et vindue, der vendte ud mod Slotshaugen. Ingen Stjerne var paa Himlen: et tykt Mørke rugeude over den frønne Egn. Gustav tænkte paa sin Stamme, dens Magts Forøgelse og Stændernes Indskrænkning; hans Stamme skulde frit have sit Hoved og vore som et frodigt Træ paa Marken, ikke som det til Muren lankede Espalier; og alt som Stammen vorde, skulde hans Navn blomstre i dens friske Krone og kjendes vidt og bredt over hele Jorden; thi for Ergjerrighed var Heltens Sjel ei fri. —

Morderne snege sig imidlertid ind i Slotshaugen. De listede sig ind mellem Træerne, noget vorte fra Slottet, men dog lige over for de Værelser Kongen beboede. Nu fulde Mordet skee! Pistolen havde Ankerstrøm ladet med Krudt, blandet med Kampher, for at formindsk Knaldet af Skudet. Han trak den frem under sin Kappe og besæt den endnu en Gang før Mordet. —

Medens han saaledes havde den i Haanden floi ved hans U forsigtighed Fængkrudet af, til Mordernes store Forskrækelse; men, da Skudet i Øset ei blæstes af tillige, foraarsagedes intet Knald. Da Mordvaabnet dersor var bragt i sin forrige Stand gik de nærmere til Lyftslottet.

I Mørket havde Kongen seet Glimtet mellem Stammerne: dette uventede Syn vakde ham af hans dybe Grublen: en kold, uvilkaarlig Gysen greeb ham, og han blev dødbleg, uden at vide hvorfor hans Indre bevægedes saa underligt. Helten blussede jo saa ofte af Lyft og Glæde under Kartovernes Torden til Lands og til Vands; Helten foer jo saa ofte henrykt fra Fare til Fare, fra Nædsel til Nædsel, fra Ild til Ild; Helten saae jo saa ofte Doden freidig under Die, og foer som Valkyrien paa Skyen over Kampens Marke, — hvi forstenes han da nu af en ubevidst Skräf? — Det var et Snigmords Glimt! Det var ikke den ørlige Kæmpers Dödild, som flammede for Heltens Syn.

Maanen stod op; Skærne adsprebtes af Stormen: Morderne nærmede sig; — men som et Væsen fra hin Verden stirrede Kongen bleeg og stille ud gjennem Ruberne, —

Morderne saae ham: de forfærbededes: deres Mod forsvandt, ligesom de flygtige Nattekær alt vare forsvundne over det kongelige Hoved: — de ilede bort — og Gustav var denne Gang frelst fra den truende Død. —

Dog gav han ikke mere Agt paa den Dødskulde, som hjaant natlige Glimt havde ladet ham føle. Dristig drog han til Gesle, og her veed Man, at Morderne etter forgjeves stode ham efter Livet.

Gustav var atten i Stockholm.

Man gav en Maskerade og Kongen indfandt sig i Reboute-salen. Han blev her opmærksom paa en Masse, der stedse fulgte efter ham: den forestillede en Pyramide. Kongen stod endelig stille i et af Sideværelserne og her forefaldt følgende Samtale:

Kongen. Hvem er du, som forfolger mig?

Masken. Dine Planer!

Kongen. Kjender du mig?

Masken. Bedre end du selv.

Kongen. Hvem er jeg da?

Masken. Du er en indskrænket Konge; du er det, som du ikke vil være: du vil være det, som du ikke er! Men du naaer ikke det Maal, du har bestemt for dine Bestræbelser: du har bygget dit Taarn som Pyramiden paa en bred Bod — men Pyramiderne ere Kongernes Grave! —

Kongen. Forklar din mørke Tale! Jeg er vant til at fornemme Kartovens Torden i mit Øre: — ogsaa for Sand-heden stod dette aabent: jeg kan høre begge Dele.

Massen. Saaledes sige alle Konger; men de bedrage sig selv. Deres Lyst til Sandheden er som Bindens Lyst til Aven, hvilken den adspreder letsindigt! — Og hvad gavner Sandhed Kongen meer end Aven gavner Binden?

Kongen. Du er dristig!

Massen. Ikke dumdristig. Jeg spotter ikke over din Kongekaabe, som du agter over Alt. Jeg advarer dig kun — jeg er dine ørgjerrige Planer!

Kongen. Du er dumdristig! Hvilke ere mine Planer? Hvo har lært dig at see i mit Indre? —

Massen. Dit Liv! dine Gjerninger! — Du er dumdristigere end jeg — og, Konge, der gives dem, som ere det mere end du selv! —

Kongen. Af Veien! Stands mig ikke i min Glædesgang! Bæk ikke sorte Tanker i min Sjel; thi, ved Himlen! du gjorde ilde imod dig selv.

Massen. Jeg gjorde vel mod dig; men Blindhed slaaer Stolthedens Hine.

Kongen. Af Veien! Bort! Viig fra mig!

Massen. Dine Planer træde dig overalt i Veien: de ville hindre din Glædesgang; thi de hindre Folkets Rolighed. Vogt dig! Vogt dig! Misbrug mig ikke!

Massen traadte ud af Værelset. Kongen stod forvirret; thi paa en underlig Maade blandede den sig med hans Indberste —

og som et Speil for Dette stod den foran ham. Han vinkede dersor ad sin Kammertjener og sagde til ham:

"Sørg mig for, at denne Maské ikke forslader Neboutesalen. Personen skal demaskere sig. Det er en Mand, som det liger mig paa Hjertet at kjende!"

Munter blandede nu Kongen sig i den brogede Skare og tænkte paa Intet videre. Lampetterne vare nu snart udbændte, det dagedes i Østen, Munterheden tabde sig, Folket forsvandt og Musikken taug: Baller var tilende. Nogle faa Master bevagede sig endnu under det tveydige halvudgaaende Skin af Salens Lys og den unge Morgen, som straalede ind igennem Ruderne. I blandt disse var Kongen og Pyramiden. Denne stillede sig bag et Bord, Kongen ligeover for, og Kammerherren nærmede sig Pyramiden med følgende Ord: "Alle ere nu bortgangne! I Kongens Navn befaler jeg Dem at demaskere sig!" —

Masken stod ubevægelig og taug.

Kammerherren talede anden Gang: men den blev den samme. Han sagde derpaa: "tredie Gang byder og befaler jeg Dem i min Herres og Konges Navn at kaste Masken! Hvis 'ei, nødsages jeg til at hjælpe Dem!"

Men Masken taug og gjorde aldeles ingen Bevægelse. Da nærmede sig Kammerherren med opbragt Sind, stodte til den

— — og see! — den saldt tom, uden nogen Menneskefækkelse,
om paa Gulvet.

Kongen studeede: Kammerherren blegnede: — og der laae
nu Gustavs forfængelige, tomme Planer, der dog funde varslé
ham, — fuldkastede paa hans egen Besaling.

"Hvad?" udbrod han og sparkede Maskinen hen i en Krog —
"du vilde spille min Læremester? — Nei! ved Himlen, saa
intetligende var ikke det, hvorefter jeg har stræbt og hvorfor
"jeg har virket! En Taffenspillerkunst er her skeet. Den
"Mand, som staak herunder, var enten en Skurk, der ikke vo-
"vede at tale Ansigt til Ansigt og dog ønskede at forurolige sin
"Konge og forskyre hans Glæde — eller en Mar, der vilde
"fordriste sig til at gjække sin Herre. Men behændig i at und-
"slye os har han været: det maa Man lade ham: og nu er
"det Tid at gaae hjem!"

Derpaa forlod han Salen og kjørte til Slottet, uden no-
gensinde mere at tænke paa denne besynderlige Hændelses Op-
løsning.

Saa ligegyldig var derimod den forundrede Hofmand ikke.
Om Aftenen begav han sig dersor hen til Maskerade-Bestyre-
ren; og han traf Manden hjemme.

"Jeg twivler ikke paa, at Herren jo kjendte den gode
"Herre, som staak under Pyramiden," — begyndte han — "og,
"som allevegne fulgte Herren, min Konge!" —

"Kors bevare os, gode Herre! nei! jeg hjaende ikke
"Herren!"

"Slet ikke?"

"Nei, tage mig tusind Øjeble, naar jeg gjorde, gode
"Herre!"

"Alt saa kan Herren ikke tjene min Herre, Kongen, med
"nogen Slags Oplysning om Herren?" —

"Alt hvad jeg kan tjene Herren, min naadige Konge, med"
— svarede Herren — "er jo Sandhed; og Alt, hvad Kongen,
"min naadige Herre, kan være tjent med er jo Sandhed."

"Herren er dog vel en tro og ærlig Svensker?"

"Kors bevare os! ja jeg er en Svensker!"

"Jeg veed ikke — kan jeg ikke tjene Herren med nogle
"tusind Daler uden Renter? Herren sidder vist i stor Bedrift?"

"Vre være den, som byder! ja, gode Herre! — Kors!
"stor Bedrift. Daleren maa altid staae i Næven!" —

"Slet intet veed I da i denne Sag?" —

"Vel veed jeg Lidet; men, hvad gavner det? Vil gode
"Herren høre? — Jeg vil tale! — Jeg sad i Aftenskumringen
"alene; da traadte en Mand ind til mig i Salen; jeg lod Lys
"bringe. Han pustede det ud i Dørren; han havde sin Kappe
"op om Kinderne. "Hør!" begyndte nu den fremmede Herre
"der har I en Pung fuldt af Kongens Ansigter af Guld!" —
"Hvad skal jeg med dem! gode Herre?" — "Naa, naa!" —

"svarede han — "lad kuns ikke som om du havede din Konges
"Unsigt! — Lad en Lem gjøre her i Salen bag dette Bord,
"for at jeg kan stige op og ned der igjennem, ud og ind af en
"Pyramide, som jeg lader bringe herop. Jeg har en Spas
"for med en god Ven!" — Derpaa gik han."

"Og Navnet?" spurgde Kammerherren begjærlig.

"Navnet tænkte jeg gjør intet til Sagen i Spøg: og det
"var jo kun Spøg altsammen!" — —

Hofmanden maatte da gaae med uforrettet Sag. Han kom
til Kongen og sagde med bedrøvet Mine: "Eders Majestæt!
"jeg har gjort mig al mulig Umage, men desværre forgjeves!"
"Og hvormed?" svarede Gustav.

"Med at udspionere Pyramiden, Eders Maade!"

"Dumhed!" — sagde Kongen vred. "Spild ikke Dagene
"med tom Tant! Anvend Eders Kræster og Tid til Gavn
"for Folket og Kongen: derved gør I Jer bedre fortjent!
"Over tomme Ting kan kun en tom Hjerne gruble! Kom!
"lad mig vise Eder paa den rigtige Vej! her er fuldt op at
"fage Haand i!"

Derpaa begyndte Kongen at tale om Statsanliggenber. —

I midlertid var Uveiret ingenlunde draget over Kongehor-
gen, men nærmede sig meer og meer; og det gik her den dyg-
tige, talentfulde, snilde og kraftige Konge, som den ubefarne
Sømand, der paa den klare Himmel ikke ved at frygte den

Lille sorte Skye, spænde sine Seil ind itide og undgaae det
frygtelige Uveir, som udvikler sig af sin lille foragtede Be-
gnydelsesskye. Men saaledes er Menneskets Lod, at det altid
maa befrygte paa Livets Skib at kuseile eller løbe paa de
ubekjendte, bag de boielige Bolger sjulte, blinde Skær.

Sammensværgelsen var modnet.

Dog manglede Gustav ei heller det tredie Varsel: thi faa
Timer før Masseraden aabnedes, Natten mellen den 16de og
17de Marts, tilstilledes ham jo en Billet, hvori Man for-
hndte, at i dette Solemærke vilde Man udføre Mordet paa
ham. Kongen sagde: "En Navnløs er ei min Tiltroe værd.
"Paa Masseraden er jeg jo midt iblandt mit Folk, i hvilket
"der ikke findes En, som jeg forsættig har krænket. Men
"gives der dog en Snigmorder — da kan han jo allevegne
"træsse mig!" —

Klokken henimod elleve kastede Kongen sin Kappe om sig,
steeg i sin Vogn og rullede til Ballet. Man veed, at han her
en Tidlang opholdt sig med Grev Essen i en Loge og sagde
derpaa: "Seer De, jeg havde dog Net. Var der nogen Sam-
"mensværgelse i Bæk — da kunde Man jo lettest træsse mig
"her i Genrum med Dem!"

Han gik ud blandt Mængden, blev omringet fra alle Sider
og fornasi en Stemme, der sagde til ham, i det han fik et
Slag paa Skulderen: "god Nat Massé!" —

Paa dette Tegn kjendte Ankertstrøm sin Helt — og den noksom varflede Konge aabnede nu Dønene, for snart at lukke dem evigt. —

Et fuldkommen Lys er imidlertid ikke endnu trængt ind i Masteradesalen, saa at alle de ubekjendte Nasyn ere blevne nærmere betragtede, eller Masken aldeles revet fra deres Pander.

Setost.

Til Haabet.

Blide Engel fra det lyse Fjerne!

Vær mig hilset med Din milde Trost!

Følg mig stedse som min Ledestjerne,

Du, som selv i Sorg kan trylle Lyst.

Tro Du var mit Livs Ledsgerinde,

Tro, mens Verden og dens Held mig sveeg; —

Af, hvor vilde jeg forladt mig finde,

Dersom Du og fra min Side veeg!

Ene Dig har end min Sjæl tilbage,

Ene Du gjør end min Vandring let,

Ene Du kan dæmpe hver en Klage,

Og mig skænke Glimt af Held og Ret.

Hver en jordisk Fryd for mig er svunden,
 Nat og Mørke paa min Bane er;
 Ved Dit Lys en Morgen er oprunden,
 Smilende i yndigt Rosenskjær.

I det dybe Fjerne den sig breder;
 Glad mit Gie dvaler ved dens Skin:
 Tillidsfuld ad dunkle Sti jeg træder,
 Selv mens Taaren brænder paa min Kind.

Ewig saa mig smiler Morgenfjærret, —
 Forst i Graven tændes Dagens Glod! —
 Dog hvert Ønske, som min Sjæl har næret,
 Hver en tænket Fryd er med det fød'. —

Aldrig veeg for Virklighedens Kulde,
 Søde Haab! Dit hulde Tryllespil!
 Aldrig svandt Dit Lys, Du Underfulde!
 Det for Sjælen evig strægle vil!

O hav Tak da, Engel fra det Fjerne!
 Ewig Tak for al Din milde Trost!
 Følg mig stedse som min Ledestjerne,
 Du, som selv i Sorg kan trylle Lyst.

Dg naar eengang træt jeg lægger Staven,
 Naar for Verdens Last jeg finder Fred,
 Mig Din Fakkel vise over Graven
 Glint af Herren og hans Salighed !

A. P. Linunge.

T en stjerneklar Nat.

Skal jeg lukke til mit trætte Øie,
 Eller skal det end mig bringe Lyst ?
 Rives det med Øiet i mit Øryst,
 Som end dvæle vil ved Stjernekyst,
 Ved de blanke Kloder i det Høie ?

Sku hvad her dig Sandsen skeue lader:
 Verdnens Dag igjennem Klodens Nat !
 Svimmel ei om Tanken end er brat: —
 Mens du kun er paa en Tue sat
 I Alfabers Biisdomshog du blader,

Han, som valte Engæler i dit Indre,
 Tændte Lyset ei for det at slukke,

Skulde Hän da Bogen vel tillukke
Just naar Barnet seer de Blade smukke,
Naar du fluer meer end Prikker tindre?

Nei! derfore sik du ikke Higen,
Higen til at kjende meer end Kloden,
Meer end Stovet, som du tra'r med Goden!
Stig mod Treets Top, men agt paa Roden,
Thi fra den begynder dog din Stigen!

Her Guds Storhed er som i det Fjerne;
Soleglands dit Die end ei taaler —
Forst naar Kloden du fra Nummet maaler,
Og du samled' seer dens matte Straaler,
Hvor den smiler som en venlig Stjerne —

Da — er Stovet rykstet af min Vinge,
Hiet i mit Indre vorden Glar,
Alt det Dunkle fluer jeg saa klar;
O! er Eynen da som Tarken snar,
Skal min Aand som Tarken nu sig svinge!

P. S. Sris.

Sonett.

Jeg glemme Dig ? Hvorhen sig Diet vender,
 Det skuer svage Glimt af dine Under :
 Din purpurrode Kind, naar Dag begynder,
 Dit Afseedsblik, naar Solens Afseend brænder ;

Som Liljen er din Barm, de blode Haender,
 Og Maanen mig dit Sie fromt forkynder ;
 Men intet lignes kan i Nord og Sønder,
 Al ! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender !

Jeg glemme dig ? nei, altfor vel jeg føler
 I Barmen end den Brand, som intet koler,
 Skjøndt du saa grusomt med min Smerte leger,

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger ;
 Du straaler hosit, jeg sjunket er i Stovet :
 Du er den røde Frugt, og jeg er — Lovet !

Christian Winther.

Sommernatten.

Den Ungmøe vandrer i Natten tyft;
Det suser i Espens Bladz;
Paa Himlen staer den blege Maane,
Mildt vinker de tindrende Stjerners Rad.

Den Ungmøe sukker af sorrigfuldt Bryst:
"Hvor færdes Du nu, min Ven!"
Saa fiernt, ak! saa fiernt han vat bortdraget;
Hun vented saa længe, han kom ei igjen.

Beemodig hun vandrer i dunkle Skov,
I Sommernatten saa klar.
"Ak, mindes og Du, min Hjertenskjære!
Hvad Stund for ti Somre i Nat det var?"

"I Sommeres Nætter hensnege sig,
Ak, siden hin salige Nat!
Monne Du mindes endnu Din Pige?
Ak, svandt ei Din Troe som mit Held saa brat?"

En Skygge saa mørk ved Bøgen staerz;
Huult klaprer Harniss og Skjoldz;

Lukket var Hjelmens sorte Gitter,
Vildt vister i Binden hans Kappes Gold.

Bel kjender Pigen den Riddermand,
Saa bleg hen til ham hun treen;
Da aabned sig Hjelmens sorte Gitter,
Ud af det et Dødningehoved green:

"Bel mindes hiaa Sommernat Din Ven,
Nu ligger i Muld hans Stov;
Xi Somre i Lænker han maatte smægte,
Saae ei Himmel, ei Blomst og ei Løv.

Bel mindes Din Ven hiaa Sommernat,
Nu smuldre i Graven hans Been,
Nu har sin Frihed han atter vunden:
Thi kom han at hente sin Brud saa væn." —

Høit Klokkerne lyde i dunkle Nat,
Og tyft, under Fakkelfein,
Til Jorden de bære den Dode,
Paa sorten Baar, i det snehvide Lin.

Og Alt i Natten er taus og tyft,
Det suser i Espens Blad;

Over Graven staer den blege Maane,
Milbt vinker de tindrende Stjerners Rab.
A. P. Liunge.

Det oldenborgske Underhorn.

Grev Otto i Borgens Bindue staer,
Ham Morgensolen saa huld opgaær.

Han skuuer ind i den grønne Skov,
Der springer en Hjort paa sin lette Hov;
Den stander stille ved Træets Fod
Og gnaver den friske Urterod.

Alt som han skuuer, han bliver vaer
Om Halsen en underlig Stribe den har;

Og da den springer i Solens Glød,
Da er det en Kjæde gyldenrød.

Hannem lyster at eie saa ædeligt Milbt,
Fra Binduet lyder hans Stemme snildt:

"I Svende! drag slur eder Gangere frem,
Den Hundeskare tillige med dem!"

Saa stæg han behende i Saddelen op,
De Svende ham følge i fuld Gallop;

Men da de sig henimod Skoven svang,
Bort Hjorten paa lette Fod da sprang.

Dog frisk over Sump, gjennem Bjørn og Hæk
Ham Greven følger foruden Skræk.

Og Tægerhornet han tone lod;
Da stansed den, lytted og stille stod.

Flur lagde han an, og sfigted og skjøb;
Han troede: "jeg gi'er den sin visse Dod!"

Han tænkte: "Nu ligger den rød i sit Blod;"
Men Hjorten sprang paa sin lette Fod.

Da bliver Greven baade vred og gram:
"Jeg hviler ei før jeg sælder ham!"

Og sporer Hengsten, og farer afsted,
Saa Jorden flyver i Luften derved.

Hvergang han synder, han noie sfigter;
Men sælder den ikke, ham Skudet svigter.

Dg Hjorten svant bag de grønne Grene;
Dg Greven saae sig i Skoven allene.

Endført han saa længe og vide omfoer
Han kunde ei finde Vei eller Spoer.

Tilsidst han naaede Skovens Ende,
Da monne ham Solen svarlig brænde;

Dog meer af Tørst end af Sol han leed,
Dg skuede for sig den tørre Heed'.

Næt for ham stod der et nøgent Fjeld,
Men intetsteds var et Kildevæld.

"O! hvo der gav mig en Lædfædrik,
Min bedste Skat han gjerne sik!"

"Dg den som mig frelste af denne Nød,
Han eied mit Venstak indtil sin Død!"

Da treen der frem af det Fjeld med Brag,
En Mø saa faur som den klare Dag.

De sorte Lokker fra Nakken flob,
Dg dertil smilte Kinden saa rød.

Hun svæver frem som i Bolgedands,
I Haaret bær hun en Egekrands.

"Gi Ørft skal være hos mig din Sorg,
Du ædle Greve af Oldenborg!"

Hun gi'er ham et Horn, udaf Guld saa rød,
En underlig Ørik indtil Randen flesd.

Men skjønt han saa gjerne det forte til Mund,
Ham varsler en Stemme i Hjertets Grund:

Misnøjet Tomfruen saae derpaa;
Thi mælte hun med de Læber smaae;

"Du ei behøver at sej den Ørik,
Bist aldrig et bedre Bæger du sit!"

"Ja! om du tilbunds det tømme kan,
Skal Lykken følge din Slægt og dit Land;

Men drøkker du ei, da Krig og Pest
Skal træffe dem, som du elsker mest!"

Da bliver Greven heel vred i Sind:
"Mig vil du true, du Troldeqvind!"

Han Hornet flux over Arlen ~~skjød~~,
 Den lede Drik henad Jorden slød.

En Draabe faldt dog paa Hestens Ræbd,
 Der blev ei Hud eller Haar igjen.

Og Dyret, der folte Gisten brænde,
 Sig monne hurtig mod Skoven vende.

Nel hørte Greven Møens Klage:
 "Hvi gi'er du mig ei mit Horn tilbage?"

Men fro han naebede Skovens Kroner,
 Der løde saa lislige Valdhornstoner.

Snart stod han mellem sin Fægerfare,
 Og talte med dem om Dagens Fare.

Saa drog de til Borgen med Sang og Klang,
 I Ridderalen han Hornet hang.

Der bragtes dem Vinen, der var det først
 Han svarlig lædfed sin lange Tørst. —

* * * * *
 Guldborbet vandred fra Slegt til Slegt,
 De holdt det stedse i Varetægt;

Dg over dem smilte Lykkens Sol,
De steeg indtil Danmarks Kongestol!

Adam Leo.

Natten paa Tellinghøje.

(Skrevet i October 1817.)

Aften.

Fra Tordenshyen synker Solen rød,
Dg ruller flammende paa brune Hede;
Dens sidste Glimt det sorte Forhæng brød,
Dg Zaagen løstet sine Vinger brede.
I blege Zaager hyllet var dens Gang,
Bag tykke Dampe fred den Himlen over,
Mens Stormen leged paa den mørke Bang,
Dg dansede med Havets hvide Bover.
Kun stakket er dens Smil — den tykke Økhe
De røde Flige over den tillukker;
De vilde Storme hæve sig paa nye,
Den gamle Aft nedbøjer sig og sükker.
Dg Aftensjernen over Højens Top

Ustabdigt glimtende i Syden bæver,
 Og Maanen skynder sig paa Himmel op,
 Og krum og bleg igjennem Taagen svæver.
 Synk du Kun, Maane, i dit Taagehav!
 Slut dine Glimt, du blege Aftenstjerne!
 Hyl, Storm, i Græset paa den gamle Grav!
 I Storm og Mørke dvæler Skjalden gjerne.
 Lad Støvet rasle i det gule Krat!
 Lad Tordner blande sig med Hvirvelvinde!
 Jeg bliver her hos Konning Gorm ina,
 Og hos den Kæmpes kongelige Kvinde.

O Du, det gamle Danmarks store Drot!
 Din Vældes Glæds den grønne Due gjemmer;
 Dybt ligger Du i Søvnens skumle Slot,
 Og hviler Dine trætte Kæmpelemmer.
 Dit Sværd, som flammed tit paa hede Val,
 Med Spyd og Due ved Din Side ruster,
 Og Tidslen kneiser paa Din Kongesal,
 Og om Dit Sovekammer Stormen puster.
 Din stærke Arm, som Stridens Lande svang,
 Hensmuldrer Krafteslös i Dødens Hytter;
 Din Hest, som stolt paa Kampens Marker sprang,
 Et Afsæ som sin kongelige Rytter.
 Nu sjælver ingen for Din Dommerrost,

Og ingen for Dit vrede Hjæs Flammer;
 Indsunken er det høje Heltebryst,
 Og Øjet slukt ubi Dit mørke Kammer.
 O Du, som nu saa stille ligger her,
 Urolig var Din Kæmpiegang heroppe;
 Vild og forfærdende Din Herrefærd
 Paa brune Hede, som paa Bølgens Toppe.
 I Danmarks Ungdom Du dens Konge stod —
 Den stærkeste i Dine stærke Skarer;
 Du som Dit Folk forlystedes i Blod,
 Som det Du spøgte smilende med Farer;
 Du Døden trodsede, og Døden veeg
 Tilbage for den Tappre allevegne;
 Nod gif Du ud fra hver en Hildurs Leeg,
 Mens Zusinder omkring Dig maatte blegne,
 Saa tømte Du tilbunds Dit mørke Liv
 For blind og kroget ved Din Stav at famle;
 Den stærke Geg blev som det svage Siv —
 Til Højen bar de Dig som Gorm den Gamle.
 O Du, som nu i Sekler sover her
 Den dybe Sovn i disse grønne Bakker,
 Du est et Billed paa et Folkesærd,
 Hvis Liv som Dit nu og til Enden laker;
 Hvis Kraft var og engang i Barndoms Svæb

I fjerne Old, som Din, o Konge! bundet;
 Hvis sjønne Baar i Tidens rafte Løb
 Er som en længst hentørret Giv udrundet.
 Den lange Sommer brænde summervarm,
 Hentæreb Marven af de faste Lemmer:
 Om sider slappes senestærke Arm,
 Og Oldingen sin Ungdoms Idret glemmer.
 Den kolde Vinter lønlig nærmer sig;
 Dens dorste Taage sidste Gnist udstukker;
 Og sjælvende — udlevet Olding liig —
 Den skrantne Slægt i Tidens Svælg neddukker.

O Fædreland! min Bugge og min Grav!
 Du gronne Skov! og du min brune Hede!
 Du klare Bæk! og du sortlabne Hav!
 Som flaaer mod Strandens dine Bolger brede!
 Du est den samme, evig ung og sjøn;
 Men ikke saa de Nutids Slægter svage.
 Al! hvor forandret er din yngste Son
 Fra dem Du fostred i de ældre Dage!

Eyt ej, o Gorm! sob fast, Du Konge god!
 Den dybe Sovn med Dine Kæmper stærke!
 Bliv i Dit Sovekammer, Dannebod!
 De have brudt Tert gamle Dannevarke.
 Det store Werk er borte som en Drøm,

Den høje Dæmning under Gruus nedhyllet;
 Blødagtighedens giftigule Strøm
 Har Eders gronne Vange oversydet;
 Den vilde Surtur alt er draget nær
 Med al sin Flok af Sydens fejge Laster;
 Bortflygtet er de gode Guders Hær;
 Den golde Simbulvetur brat fremhaster.

Forgjæves brøler Gjallarhorns Mund;
 Bisrost er revnet, Frej sit Sværd har mistet;
 Men Slangen løster sig fra Havets Bund,
 Og Fenrisulvens gamle Vaand er brystet.

Du som i Trængsler tit paa nye blev født,
 Hvort ere dine djerfe Fædres Dyber?
 Har du da al din Fædrearb forødt,
 Og brammer kun med dine Fienders Lyder?
 Er' disse Børn af hine stærke Mænd,
 Der færdedes tilforn med Glands i Norden?
 Er denne Et allene da igjen?

O Dannished! er det din Ende vorden?
 Hvad er det vel, at stundom bryder ud
 En Straale af den undertrykte Rue?
 I mørke Nat et sjældent Stjerneskud,
 Et Meteor paa Vinterhimlens Rue.
 Hvad hjälper vel en enkelt mandig Daad?

Kan det de længst hændede Nander vække?
 Paa Dybet danser kjæk den lidens Baad,
 I Havnens raadner dog den doyne Snekke.
 Hvad hjelper det, en Heimdal hist og her
 Vil raabe vældigt og formane kjerligt?
 En Hostrompeter staær ham altid nær,
 Og flingrer højt sit: "Hurra! det gaaer herligt!"
 Hvad hjelper det, at mangen valker Skjald
 Fortryllende i Danmarks Winter synger?
 Naar gamle Svane hører Dødens Kalb,
 Den og med sødest Sang paa Bølgen gynger.

Syng, gjæve Skjald! syng af Din fulde Barm!
 Lad Du dit varme Hjertes Toner stige!
 Den kolde Winter bliver aldrig varm;
 Dig hører ingen i de Dødes Rige.
 Men vil Du høres af den vilde Flok,
 Da syng en Waltser til Taranteldansen.
 Giv dem af kaade Eventyr en Skok,
 Giv dem et Stykke, som kan kildre Sandsen!
 Syng Biin og Piger! syng dem Nat og Dag!
 Syng for enhver, som haver Guld i Punzen.
 Syngaabent Røverie og lumsæt Bedrag;
 Kun fattig Dyd lad være ubesungen!
 Syng Bryllupsvers for hver en fornem Purk!

Naar han er riig, saa stod kun i Basunen!

Skriv Epitaphier for hver en Skurk,

Naar han var riig, faaer Du nok lidt for Kunnen.

Dg saadan folger Du blot gammel Skik —

Held hver en Skjald, som smukt at lyve vover!

Naar Poppe sang, den og sit Sukker sit,

Saa var — saa er det hele Verden over.

Vee! Vee dig, Fædreland! da førstegang

Satiren inden dine Grændser fødtes!

Med saaret Sjal en Digter Svøben svang,

Da Laster fræk med Daarligheder mødtes.

Dog — hvorfor harmes? hvorfor klage saa,

At Skjæbnen ej sin vante Gang forlader?

Akt hvad som fødes, skal jo og forgaae,

Og Sonnen eldes — visner som sin Fader.

Det Gamle bliver aldrig ung tigjen,

Men øldes uden Ophor alle Dage;

Den Flod, som udi Havet bruser hen,

Bil til sit Udspring aldrig gaae tilbage.

Som Menneskets — saa Folkeslægtens Liv,

Hvis første Ophav sig i Mørke gjemmer;

Hvis spæde Barndom gaaer i Leeg og Riv,

Hvis viltre Glæder ingen Biisdom temmer.

Den rafse Ungdom stormer hastigt hen,

Det varme Blod i vældigt Oprør syder;
 Da bygges der og rives ned igjen,
 Da spire, blomstre alle store Dyder;
 Paa Manddomsaldren bliver Præget sat,
 Det Gode Fasthed naer, men og det Onde;
 Den svage Alderdom fremiler brat:
 Det raadne Skib oploses — gaaer til Grunde.
 Vel kan det stundom bæres længe fort
 Paa Pumperne; men eengang skal det synke;
 Thi Aldrens Marke flettes aldrig bort,
 Og aldrig glæktes ud den dybe Rynke.

O du, den unge Friheds Fosterland!
 Du Borgerdydens første Hjem paa Jorden,
 Hvis Aand forjaget grumt fra Strand til Strand
 Landflygtig vanker mellem Syd og Norden:
 Hellenien! du ved hvis store Navn
 En hellig Fryd mit Hjerte gjennembærer;
 Gjenkinnet af din ødelagte Baun
 Som Morgenstjernen frem af Mulmet svæver.
 Hvor er nu Frugten af din haarde Kamp —
 Det Træe, som du med Helteblod har vandet?
 Forbrændt i Thyranniets lumre Damp,
 Forsvundet brat som Stormens Spor i Sandet.
 Nu rinder Trællesved, hvor før randt Blod

Paa Marathontis sejerkonte Sletter; no. 2
 Nu sjælver Grækeren ved Tyrkens Kod, no. 3
 Hvor Xerxes sjælv for Thermopyles Tetter, no. 4
 I vilden Ørk dylt i Taygeti Lund no. 5
 Den sidste Rest af Spartas Kraft sig dølger; no. 6
 Om Salamis Gørsverbarten kun no. 7
 Tremlister sig paa Themistoclis Bølger. no. 8
 Og ak! forsvundet snart er sidste Spor no. 9
 Af Konstens Værk i selve Konstens Bugge; no. 10
 Kun Scythens Sønner fra det barfse Nord no. 11
 Paa Gruset af Athenis Templer sukke. no. 12
 I Caushed rinder nu Castales Væld, no. 13
 Og uden Sange Hippocrone springer; no. 14
 I Vodans Ørk — paa kolde Thules Fjeld no. 15
 Tyrtæi Fløjte — Pindars Lyra Klanger. no. 16
 Hvor stakket var den sode Frihedsruus! no. 17
 En Slægt opbyggede Piræi Mure — no. 18
 Og snart en anden vandred' paa dens Gruus, no. 19
 Og over Theben trak den sorte Fure. no. 20
 Forgjæves Cleomenes gik i Strid, no. 21
 At værge om de halvnedbrudte Stene; no. 22
 Den Gjæve i en dybtsfordarvet Sid no. 23
 Forgjæves stod, thi ak! han stod allene! no. 24
 Forgjæves Lacedæmons sidste Mand no. 25

I Kamp mod Gud og Vellyst modig traadte:
 En Leonidas døde for sit Land —
 Eg Leonidas det for Guld forraadte.

Du, som i Kæmpeloe en Verden bar,
 O Romas Drn! hvo knuste dine Vinger?
 Hvo er det, som din Krone røvet har?
 Du Jorderigs forsærdende Betvinger!
 Har derfor da det skarpe Dommersværd
 Din Brutus over sine Sonner svunget?
 Et derfor Decius i Fiendehær,
 Og Curtius i Svælget derfor sprunget?
 At nu udi dit Capitolium
 En Pave sig i Vellyst kunde vælte
 Og spænde det fribaarne stærke Rom
 I Dumheds Aag og Overstroens Belte?
 Skjønt mange vare dine Ungdoms Kar,
 Du albedes om sider, stærke Hero!
 Paa Bjergets Top du nærmest Dalen staer —
 Der er ej langt fra Cicero til Nero.
 I Trældomslænten var du smeddet alt,
 Da Græcherne for Friheds Skygge døde;
 Og længe før — o Slavefolk! du faldt,
 End Brutus ved Philippi maatte bløde.

Jerusalem! Du som Profeters Blod
 Udi din blinde Grumhed vilde drikke!
 En Friheds Første i dit Tempel stod
 At følese dig, men af! du vilde ikke!
 Det himmelbaarne Lys forgjæves steeg
 Til Zion ned, og sine Flammer tændte;
 Thi Zions Datter bort fra Lyset veeg,
 Og i sin Blindhed sig til Mørket vendte.
 Forsvundet var Deborahs Helteaand;
 Og Samson laae i Bellyslanken bundet;
 Det stærke Harpestag fra Davids Haand
 Bar brat af Salomos Pallads forsvundet.
 I Ørken dersor lod Johannis Røst,
 Og Juda ej sin Frelsers Lime hændte:
 Han gjennemstak sin Frelsers Guddomsbryst,
 Og slukte Lyset, som Alsfader sendte.
 Op! arme Sanger! over Havet flyv!
 Forlad de skumle blodige Ruiner!
 Til Tinderne af Urus Fjelde flyv!
 Blant Gletscher og blant tordnende Laminer!
 Blant Gletscher og Laminer tryggest hoer
 Den Dyb, som trænges overalt paa Jordens;
 Der Friheds faure Alperose groer,
 Og Fromhed bygger under Fossens Jordens.

Bryd, gamle Rhin! af Gothards Fjelde bryd!
 Bruus neb, o Rhone! bruus fra Furkas Lander!
 Forkynd det højt, forkynd i Nord og Syd:
 Her er det Land, hvor Friheds Lue brænder!
 Det beste Blod, som end for Frihed flosb,
 Har farvet disse ubetvungne Bjerger;
 Og ingensteds var Doden end saa lob
 Som her i Kamp mod Trældoms sorte Dværg.
 Som hver en Romer forдум Konge var,
 Saa hver en Hyde Helt i Schweitserige;
 Kun Bejen Struthahn gjennem Landser skar,
 Men alle Schweitser gik den tillige.
 Men ak! paa Bjerget ligger længe hvid
 Den rene Gomfruesnee foruden Pletter;
 Skjønt ogsaa den vil mørknes i sin Tid
 Lidt senere end paa de lave Sletter.
 Saaledes ogsaa Du, o Klippeiland!
 Har dine gyldne Ungdoms Dage levet;
 Din Slægt udvandrer alt til fremmed Strand,
 Og din Historie er alt opskrevet.
 Til fremmed Strand jeg og vil skynde mig;
 Jeg noksom nu den gamle Verden kjender.
 Den nye af Svøbet ræss udvikler sig:
 Jeg til det store Skuespil mig vender.

Udsøvet er nu her den sidste Ruus,
 Den sidste Farce her forgjæves prøvet;
 Den unge Verden rejser nu det Huus,
 Den gamle sidstegang nedrev i Støvet.
 Byg, unge Dreng! byg i din Styrkes Baar!
 Dit Tempel gjennem mange Slægter stände!
 Hvad Tiber saae i de hensfarne Aar,
 Det see nu Platras og Marannons Bande!
 Din Brutus og din Cocles har du alt,
 Men — din Octavius du og vil finde!
 Naar himlen har din Ungdoms Dage talt,
 Forgaer du i dit Ragnaroeks Vinde.
 Naar du din Marcus og din Maro seer,
 Din Sol sig og i Matten snarlig sørker;
 Naar — gammelt Barn — du ad din Plautus leer,
 Da bær du ogsaa Alderdommens Lænker.
 Hvad er da Storhed her i Skyggers Land?
 Hvor alt i evig Cirkelgang omfistes,
 Hvor Borg og Hytte hviler fun paa Sand,
 Og Eræet som sit lette Lov bortvistes.
 Hvad er din Stolthed? svage Son af Jord!
 Du bygger hvad den næste Slægt nedriver;
 Idag din Blomst i Solens Barme groer —
 Imorgen den et Rov for Stormen bliver.

Din Vældes Tumleplads er kun en Plet,
 Din Højhedes største Glands er kun en Skygge,
 Dit længste Liv er kun et Aandedræt,
 Og Dødens kolde Kys din sidste Lykke.
 Al! selv hist oppe i det høje Blaae
 Er alt ustadigt som paa Forderige:
 I dette Nu en Verden maae forgaae,
 Og nu en anden tindrende fremstige.

Men Et skal dog i Evighed bestaae,
 Naar Elementerne sig atter blande;
 Naar Jord og Himmel skal engang forgaae:
 Den Kraft, som gjorde dem, skal evig stande!
 Frygt ej, min Sjæl! for Dødens mørke Huus;
 Du est en Gnist, som Almagts Lue tænder.
 Naar og din Vaaning synker ned i Gruus,
 Du gaaer tilbage til din Skabers Hænder!
 Bloes, Storm! dit Hyl kan ej forfarde mig!
 Den er Musik som Foraars vindens Hvislen.
 Lad dine Bolger, Hav! optaarne sig!
 Dit Brøl er Melodie som Kildens Rislen.
 Gak ned, o Maane! Natten er ej mørk;
 En Straale huld igjennem Mulmet glimter:
 I grønne Dal og i den gule Ørk
 Den samme Almagtshaand mit Øje skimter.

Den hvide Vinter og den grønne Vaar
 Er' Sodskende som Glæden og som Sorgen.
 Som Nattens Maane Dagens Sol forgaaer;
 Men efter begge bliver det atter Morgen.

* * *

Midnat.

Blegt glimte Stjernerne i mørke Nat,
 Den røde Maane ned bag Højen synker;
 Hvult suser Blæsten i det fjerne Krat,
 Og dybt i Heden traurigt Højlen klynder.
 De gule Nordlys blusse veldigt frem,
 Som Slanger de sig op ad Himlen bugte;
 Kometen gaaer med Riset bag ved dem,
 Og truer Jordens svage Slægt at tugte.
 Den løber vildt igjennem Stjerners Hær,
 Som Ulven gjennem Hjorden udi Dalen,
 Som Lynildstraalen mellem Skovens Træ'r,
 Som gjennem Fiskestimplen scriber Hvalen.
 Hvem gjælder det forfærdende Besøg
 Af hine Verdner, som i Ethren svømme?
 Skal den gaae op i Flammer eller Ros,
 Hvad eller drukne under Regnens Strømme?

Maaſſee du ogsaa tørned her engang,
 Og dæſted Jordnen med din brede Hale;
 Da Hoje sank, og Klipper ſondersprang,
 Og Bjerge ſteeg af Havets dybe Dale.
 Du kryſted Jordnen, og dens Skorpe bræſt;
 Af Nevnerne Aſgrundens Strømme vælted;
 Skypompen bruske, Jordnen hamred fast,
 Og Stormen Land med Vand tilſammen ælted.

Du foer i Nummet ind; men bag dig laae
 I Eaager dybt den ødelagte Klode;
 Dens Farve trindt var Kun det ſkumle Graae,
 Og Liv ej meer paa Jordnerige bo'de;
 Til Kraftens Aande ſmelted Dødens Skye,
 Og Vandet atter fra det Tørre ſkilled:
 De unge Bakker grønnebes paa nye,
 Og Bolgen klar i ſine Grændser trilled.
 I Mark og Enge mylred Blomſter frem,
 Og ſmilende den kolde Skorpe brøde;
 Og Fisſe vrimled tæt i Hvalens Hjem,
 Og Fugle trindt i Himlens Morgenrode.
 Saa ligger færdig den nyfødte Jord,
 Og ſmykket huldt med alle Vaarens Farver;
 En anden Slægt paa Bjerg og Slette boer,
 Og de dybt under sig Begravne arver.

I Sekler rejses mojsomt op igjen
 Hvad let forgik i Djeblikkes Bulder.
 Kar efter Kar om Verden ruller hen,
 Og Sonnen stiger paa sin Faders Skulder.
 En Sloegt opvorer — færdes — er ej meer,
 En anden syuler travlt med egne Værker ;
 Og Nutid bygger driftig paa det Beer,
 Som dækker Fortids funke Underværker.
 Hvor Dagens Son opgraver nu sit Gruus
 Til Hytten, som for Børneborn skal stande,
 Der stod maaskee engang et bedre Huus,
 Som dog henskylledes af Flodens Bande.
 Hvor nu en Bondes uøle Vaaning staaer,
 Som fuld af Haab hans Oldefader rejste ;
 Der stod maaskee tilforn en Kongegaard,
 Hvis stærke Zaarne højt mod Himlen knejste.
 Og hvor han nu hen paa sin sorte Bang
 Smaanynner, og det tørre Plovhjul skringer ;
 End før maaskee til Harpens sode Klang
 End sòdere et Kvad af faure Piger.

I Heden hist saa skummel, tør og graae,
 Hvor Lyngen bølger over gamle Grave,
 Var — gjennemstrommet af en yndig Aae —
 Tilforn maaskee en venlig Blomsterhave.

Hvor mangen Alpe dækker med sin Eis
 Den grønne Dal med sine klare Bække;
 Højt over det nedunkne Paradiis
 De nogene Klipper gjennem Skyen række.
 En nogen Klippe var maaſkee engang
 Hiin Dal, med Blomster nu saa rigt begavet;
 Og hiin bæltsignede guldgule Bang
 Laae for maaſkee i gule Sand begravet.

Maaſkee? hvorfor maaſkee? see! hvilket Lyn
 Den svundne Oldts tykke Mulm ophører!
 Den sunke Verden stiger for mit Syn;
 Jeg stirrer, og i glad Forundring gyser.

Du langst forglemte Verden, er det Dig
 Med alle hine navneløse Fjelde?
 I gule Marker Bække flynge sig,
 Og over Dale grønne Skove hælde;
 Paa Fjeld — i Dal, og selv paa vilden Strand
 I muntert Liv en tallos Brimmel sværer;
 Graae Hytter ligge spredte trindt om Land,
 Og røde Slotte sig mod Himlen hæver,
 Og mellem dem jeg skuer fjern og nær
 Af tusind Dyr en broget Flok omvanke:
 Sølvklare Rae den hvide Svane bar'
 Og Læren dirrer over brune Banke.

Men Ørnen svømmer og paa sorte Skye;
 I Skovens Skygge Ulven listig træder;
 Paa Havet Fiskenes for Hajen flye;
 Ved Flodens Bredde Krokodillen græder.
 Og see! to mørke Hære nærme sig
 Af hines Herrer — Jordens stolte Konger.
 Nu flygter Ulven ræd; thi gyselig
 Det stærke Dron henover Jorden runger.
 Og Hajen dukker i sin Afgrund ned;
 Hans Bolger sjules trindt af Røg og Flamme;
 Dybt Søen bæver, naar dens Drot er vred,
 Og Lufsten hyler, naar hans Torden rammer.
 Ha! selv i Lufsten vover han sig op,
 Blodtørstende ubi sin blinde Harme.
 Han myrder dristig over Skyens Top,
 Og viser Himlen de blodstænkte Arme.
 Saavidt, o Mongolier! er ej din Kunft
 Endnu i vores unge Verden steget.
 Hidtil Din Værling med den lette Dunst
 Har som et Barn med Sæbebollen leget.
 Men Alvor blier vel eengang ogsaa her
 Den rafse Leeg; thi Fredens Konster milde
 Maae enten doe for Heltens Mordersværd,
 Hvad eller trolle for hans Lyster vilde.

Hvad seer jeg hisset? en uhyre Stad,
 Der sine Mure millevidt udstrækker:
 Af høje Master en utallig Nad
 Som Bred til anden Havet tæt bedækker.
 Rom? — Ja! saa stolt stod og Augusti Rom,
 Og knejsede ved Tibers gule Bande;
 Men her er meer — en Verdens Herredom,
 Et Middelpunkt for alle Klobens Lande.
 Her sidder Verdens Drot paa højen Stol —
 En Konge Kun paa hele Jorden troner;
 Hans Valdes Arme naae fra Pol til Pol;
 Hans Ord er ene Lov for alle Zoner.
 Her knæler hvide Lap og sorte Moor;
 Her bøjer Ørkens Son sin Slavenakke —
 Han som i Sydens hede Dale boer,
 Og han som boer paa Nordens kolde Bakke.
 Hvor mangt et Sekel — før det hertil kom —
 Er ej i Tidens Ocean neddukket!
 Hvor mangen Stat og mægtigt Kejserdom,
 Hvor mangt et Folk med Sprog og Navn udslukket!
 Hvor ofte er det store Folkespil
 Med Fryd begyndt — tilendebragt med Kummer!
 Her svandt en Stat — hist blev en anden til;
 Nu vaagned een — og nu faldt een i Slummer.

Hvor mangen Washington har ej antændt
Den Friheds Ild, der varmt og yndigt straaler!

Et Blink af Tiden — og den er ubrændt:
Banslægtet Et den lede Svøbe taaler.

Hvor mangen Kæmpe ligger ikke her,
Forglemst af dem, hvis Fædre han befri'de!

Hvor mangen Konge, som sit Dommersværd
Af edel Æver stal i egen Side!

Hvor mangen Grandſter gjemmer Jordens Skjæb
I Clemſels Nat med Frugten af hans Møje!

Hvor mangen Skjald, hvis stærke Lue brød
Fra Jorden straalende imod det Hoje!

Her ligger den, som Skyens Lue bandt,
Her ligger den, som malte Stjerners Veje,

Den som Magnetens Kraft udfandt
Tilsammen dybt paa Dødens tause Leje.

Hvad Viisdom virked, og hvad Dyben stred,
Er i et mørkt og bundløft Svælg begravet;

Hver Bæk, som fra sit eget Bjerg randt ned
Umarket blandedes med Verdenshavet.

Hvor er vel nu hin Laurbærkrands, o Skjald!
Hvormed et fjsønsomt Folk din Isse smykked?

Hvor er den Sang, der udi Kongehald
Med Himmelvælde Hjerterne henrykked?

Din Krands er Muld, som Jesen, der den var;
 Din Sang er borte, som et Pust i Støvet;
 Og ingen veed, hvor Kongeborgen var:
 Med Drot og Skjald den ligger nu i Støvet.
 Det anede du ej, da stolt beruust
 Du selver dig Udsdelighed spaa'de;
 Hvor Snyltegjæstens Lire ligger knuust,
 Et lige Maal din Sølverharpe naa'de.

Hvor er, o Philosoph! dit Mesterværk,
 Som nye Beje aabnede for Tanken?
 Hvor er, Weltalenhed! din Strom saa stærk,
 Der svulmed lys og varmende fra Skranken?

Hvor er den Stjerne, som paa glade Bryst,
 Du Kongers skolte Yndling! fordum funkled?
 Hvad? straaler hine end saa mildt og lyst
 Paa Himmelens Blaae, og din er plat fordunklet?
 Staer i din Forsal ingen Skare mer,
 Og ydmygt paa din Slaves Naade venter?
 Er du og Slaven nu kun Stov og Leer
 Saavel som dine bævende Clienter?
 Hvor er din Herre? hvor det Mildeheds Blik,
 Der før lyksaliggjorde Millioner?
 Det Bredes Ord, som fra hans Mund udgit,
 Og slog til Jord de sjælvende Nationer?

Grobrer! hvor er nu dit Heltenavn,
 Du grov saa dybt i Marmorpyramiden?
 Sank det end dybere i Jordens Gavn?
 Har du ej bedre sejret over Tiden?
 Tid! — Tankens Grænde! uden Grænde selv! —
 Saaledes du vor Stoltheds Boble knuser!
 Og din ustandelige dybe Elv
 Hen over Euen som Palladset bruser.
 Du Legemets fordærrende Tyran!
 Du Sjælens uoploselige Gaade!
 Hvor er den Kraft, som dig omfatte kan,
 Og dine evigdunkle Runer raade?
 Den — ene den, som Rummet har udstrakt —
 Det Rum, der uden Maal og uden Skranke
 Kun spotter skabte Xanders svage Magt,
 Og trodsar Sjælenes forvorne Tanke —
 Kun den kan grieve i din Kæmpegang,
 For hvem der ej er Frem og ej Tilbage,
 Der Solssystemer ud i Rummet svang,
 Og gav dem Aar og Maaneder og Dage.
 Kun den, for hvem der ej er Op og Ned,
 For hvem der ej er For og Nu og Siden;
 Kun den kan fatte Rum og Evighed,
 Som selv er over Rum og over Tiden,

Kul frem da, Bid! Udbreed dig, vide Rum!
 Hvi skal min Sjæl for eders Ugrund svimle?
 Er tusind Aar ikkun en stakket Slum,
 Er kun et Spænd imellem tusind Himle:
 I ere dog kun Slaver af en Magt,
 Der over Eder enevældig rækker;
 Det samme Bliv! som Eder har udstrakt,
 Det Sjælen og til bedre Lys opvækker.
 Thi sorg ej, Sjæl! for de fremfarne Aar!
 Og grue ej ængstelig for dem, som komme!
 Om denne Jord med al sit Tant forgaær;
 Naar Malet fuldt, og Dagen er' omme,
 Naar hver en Videnskab, og hver en Konst
 Har naa't den Højde, de nu hige efter;
 Naar spredt er hver en Uvidenhedens Dunst,
 Og heelt udtømte alle Landens Kræfter;
 Naar hver en Plet paa Jordens hele Bund
 Sit største Maal af Frugtbarhed skal hde;
 Naar Bjergets Indbold og naar Havets Bund
 Har intet meer for Ønsket at frembyde:
 Da vil den sidste store Time slae,
 Og dette hele Oprin gaae tilende;
 En yngre Verden atter skal fremgaae,
 Og intet til den undergangne kjende!

Gorgjæves er dit Haab! Du stolte Drot!
 Dit Navn vil glemmes i de fierne Tider!
 Ej Spor engang blier af dit Marmorslot
 Saa lidt som af Sesostris Pyramider;
 I Mørket ligger alt dit Kejserdom,
 Den Støtte, som paa Alpespidsen ~~stø~~nejste,
 De Troner, som din Højre skyted om,
 Og de, som du paa hines Gruus opreste.
 Der studser ingen meer ved din Bedrift;
 Af al din Rigdom kun en Grav du haver.
 Ukjendt er Smigersang og Smædeskrift
 Med selve Navn og Sprog af dine Slaver.

Da gaaer en Fremtids Helt din Kæmpiegang,
 Og tumler de forfærdede Nationer;
 Og over Forderig en anden Sang
 Vil lyde sødt i end usødte Toner.

Det samme Øde venter ogsaa dig,
 Du dybe Grandstær! dig, du høje Digter!
 Ak! Laurens Lov er dog forvisnelig,
 Og — som Guldkronen — Bladekransen svigter.
 En anden Newton og en anden Raat
 Skal dybt i Tankens vide Nige trænge;
 En anden Holberg lee ad Hobens Tant;
 En anden Ewald slaae de sode Strænge;

Naar Marmoret som Liin er smuldret hen,
 Naar andre Rafaeler skal henrykke
 Hvert Øje; naar en anden Thorvaldsen
 Skal vise Verden Mejslens Mesterstykke,
 Og naar maafsee engang en Fremtids Skjald
 Skal paa en Kongegrav i Natten sjunge,
 Og Sangen under Himlens mørke Hald
 Tungsindigen om sunke Verdnner runge.

* * *

Morgen.

Nu synder Lyset sig i Østen op,
 Den unge Morgen Nattens Tæppe lester;
 Dens blege Rødme farver Skyens Top,
 Og skinner gjennem Skovens fjerne Kloster.
 Og Stjerneskaren ind i Himlen gaaer,
 Der viger, naar den Solens Komme skimter;
 Kun Morgenstjernen end i Ethren staaer,
 Og smilende udi sin Bortgang glimter.
 Og Morgenvinden foran Solens Karm
 Gaaer frem, og kjøligt visiter mig imøde.
 Mildt tindre Bølgerne paa Søens Barm,
 Og Skovens Kant og alle Bakker gløde.

Aarvaagen Lærke hæver sig i Skye
 At hilse Solen med sin glade Trille;
 Dens Sang opvækker Mark og Skov og Bye,
 Og Dagens Larm afsløser Nattens Stille.
 Den stille Nat med skumle Skyggehær
 Maae brat for Dagens milde Lys bortrømme;
 Thi Solen paa sit Asyn Glæden bær',
 Og spreder Midnatsmulmets svare Drømme.
 I Morgenrødens Flamme Glæden leer,
 Førnyget vaagner Haabet af sin Dale;
 Detaabne Øje Kraftens Godhed seer
 Paa Fjeld og Søe, i Mark og Skov og Dale.

Stig ogsaa du, mit Haab, af hævet Bryst!
 Blik over Jorden, du mit glade Øje!
 Hyld dig, min Sjæl, med Troens milde Trost!
 Paa Haabets Straale hæv dig mod det Hoje!
 Hæv dig igjennem Livlens tykke Damp!
 Kast Mismodets Nag, som tynger dig til Jorden!
 Føel glad, at al din Livl, din Sorg, din Kamp
 Er Viisdoms Plan som Jordfjælv, Storm og Torden.
 Føel, at en evig, fæsjendt usynlig, Magt
 Alt til et usdrrykket Maal fremleder;
 Den samme Haand, som Lyset har udstrakt,
 Er den, som Mørket over Jorden spreder;

Den samme Kraft, som Blomsten visne bød,
 For Blomsten Jordens haarde Skorpe bryder;
 Den samme Rost, som gjennem Skyen brød,
 I Dalens Kilde, Lærkens Strube lyder;
 Den, som nedsender Haglen paa din Mark,
 Og splintrer Egen med sin Tordenkile:
 Han klæder Skovene med Lov og Bark,
 Og varmer Dalene med Solens Smile!

Hvad er Norden i det store Alt?
 At her en Stad og hist en Hytte brænder,
 At her et Blad og hist en Trone faldt,
 Er det ej Værk af samme Almagts Hænder?
 Den, som har Millions Gøles Gang
 Bestemt ved faste Love — mon han fejler,
 Naar Floden drukner Høsten paa din Bang,
 Og naar dit Slib mod sjulte Klipper fejler?
 Og mon han fejler, for dit sorte Blik
 Ej rækker til det sidste Leed af Kjæden?
 Mon Universets Værk urigtig git,
 For det ej følger Mandens Plan heneden?
 Du Svage! som dig saa fordriste vil
 Formasteligt i Verdens Gang at rette!
 Du, som ej veed, hvordan et Straae blev til,
 Der dig som Dommer over Skjæbnen sætte?

Hvo est du, som paa Dommerstol dig svang,
 Og i de evige Annaler læser?
 Du som end ikke kjender Bindens Gang,
 Hvorfra den kommer, og hvorhen den blæser.

Hvad tør du kalde Dødt? at Døden dig
 Paa Midten af dinbane overfalder?
 At Evighedens Perleaabne sig,
 Og dig fra Sygdom, Sorg og Smerte kalder?
 Er Sorg og Sygdom her det Lod du faaer,
 Og est du her en Arving kun til Smerte:
 Er Døden jo en Ven og Frelser, naar
 Den knuser kun et harmbetynget Hjerte.
 Og er da Sygdom vel et onde her,
 Der Iselsen af Sundhed dig forhøjer?
 Den som angrebes ej af Sorgens Hær,
 Ham møt af Fryd vist ingen meer fornøjer.
 For den er Sommeren ej mild og varm,
 Som barske Winters Kulde aldrig ryfsted;
 Og den, som ej har folt en Fiendes Arm,
 En Ven ej heller til sit Hjerte krysted.
 Og aldrig skinned Dagen dig saa klar,
 Naar du ej savned den de mørke Natter;
 Hvis Hunger ej din Gode krydret har,
 Du væmmes sel ved alle Græsi Netter.

Hvad tør du kalde Ondt i Skyggers Land ?
 Er Sorg da meer end Længsel efter Glæde ?
 Men begge ligeligt afvejer Han,
 Som holder i sin Haand den store Kjæde.
 I lige Skaaler vejer Viisdoms Gud
 Til hver en Sjæl dens Bod af Fryd og Kummer ;
 Enhver sin Kalk af Kummer tømmer ud,
 For fuldt at naae den Fryd, hans Hjerte rummer.
 Du sørger, for du ei en Krone sik ?
 Fryd dig, at ej dens Vægt skal dig nedtrykke !
 Og om paa Wrens Blodmark ej du gif,
 Du laae jo roligt ubi Fredens Skygge.
 Misunder du den Rige Guldets Glands,
 Hvorfor ej al den Harm, som Guldet følger ?
 Misunder Helten du hans Laurbærklands,
 Hvi ej Blodpletterne, som Kransen dølger ?

O klag dog ej usfjonsom, Jordens Son,
 Fordi du sik ej alle Lykkens Gaver !
 Priis Himmelten, at du endnu en Bon,
 Endnu et Haab, et Savn, et Ønske haver !
 Priis Himlen, at den gav det i din Haand,
 Selv dig at skabe Hjertetoe herneden !
 I det den vakte Haabet i din Hand —
 Haab — Anelse og Troe paa Evigheden !

Priis Himmelens, som i dit Bryst har vakt,
Til Dyd og Viisdom, Kjærlighed og Længsel!
Lyksalighed er i din egen Magt
Paa Kongetrone og i Slavefængsel.

Er Socrates ulykkelig, naar han
Maae drikke Giften, Lastens Træl ham rækker?
Og Regulns, naar de paa fjerne Strand
Den ødle Helt paa Pinebænken strækker?
I sit Pallads Maria sjælve maae —
Johanna Gray paa Røtterstedet smile;
Monrose sover paa sit mugne Straae —
Hans Dommer sukker efter Sovn og Hvile.

Ondt her paa Jorden ene Lasten er;
Kun Lasten er den eneste Ulykke.
Sin egen Bøddel er kun Sjælen her,
Naar den forvilder sig i Divilens Skygge.
Og hvorfor twile? Gif da fremad du
Af Tankens Verden for at gaae tilbage?
Kan dette vel din Frygt opvække nu,
Som var din Lyst i Tankens Fødselsdage?
Nej! dette stærke Grimod i dit Bryst
Det lyver ej — det springer over Døden,
Saa vist som hvert et Foraar har sin Høst,
Og Dagen ledes frem af Morgenrøden!

Og vakler du, da grib den Faderhaand,
 Som Kjærlighed fra Himmelnen dig rækker!
 Paa Troens Himmelstige hæv din Aand;
 Saa smelter Laagen, som dit Øje dækker.
 Vel stiger du ved egen Styrke op;
 Men vogt dig! ak! saa let dig Goden glipper;
 Saa let du svimler paa den stejle Top,
 Naar dig et Leed af Tankens Kjæde slipper.
 Men evig du urokket stande skal,
 Naar du foroven fast dit Haab begrunder;
 Da stiger du til høien Himmelhalb,
 Naar Verden svigter — synker neden under.

Hvo er du da, som dette Lys modtog,
 Der dig vejleber, trøster, varmer, fryder;
 Og dog dit Blik i Sorg til Jordens slog,
 For al din Salighed ej flux frembryder?
 Et Straaleglint dig sendte Himlen ned,
 En Stjerne paa din Stie i Jordens Dale,
 Et Gjenskin af en evig Kjærlighed,
 Et Skær fra Evighedens Glædesale.
 Saa svag var ej den ødle Dannebod,
 Der hviler under denne gronne Tue;
 Hun fuld af Haab, sjøndt halvt i Mørket stod,
 Og varmede sin Barm ved Sydens Rue.

Og staer du fast, da see ej med Foragt
Til den, som ledes af en mindre Flamme!
Er den ej tændt udaf en evig Magt,
I Viisdom og i Kjærlighed den samme?
En Kjærlighed, som sender Haabets Skær
Til alle sine Born paa Jordverge —
En Viisdom, der blot giver til enhver
Hvad just er nok for højere at stige.
Et onsket Maal dog for os alle staer,
Gen Himmelængsel i os alle brænder;
Og sjøndt vi ad forskjællig Bane gaaer,
Til fælleds Gud vi vore Suk opsender.
Den vilde Fæger, rod af Dyrets Blod,
Ved Blod vil den Useetes Naade vinde;
Hans Hu er Strid, og grusomt er hans Mod,
Og derfor maae paa Altret Blodet rinde.
Den fredelige Landmand bærer frem
Af Jordens Grøde, som hans Flid belønner;
Den meer Oplyste fromt til Lysets Hjem
Opsender Sukke, Taarer, Sang og Bonner.
Den Wises Offer er hans Kjærlighed
Til alt det Levende og Livets Fader —
En Sjæl, som grandfører, men i Ydmighed,
Som ynker Lastens Træl, men Lasten hader.

Med Lastens Træl han dog tilfællebs har
 Gen Troe: at Dyden er den største Hæder;
 Og med den Blinde dette Haab saa klar
 Om bedre Lys, om bedre Himmelglæder.
 See! Negrens Himmel er hans gule Sand,
 Hans Paradiis er blant hans Fædres Grave;
 Langt fæjonnere den kjelne Muuselman
 Udpynter sig en evig Edenshave;
 En Græker havde sit Elysium;
 Til Skyen hæved sig den gamle Galler;
 Han svæved højt udi det vide Rum
 Fra Sol til Sol igjennem Himmelens Haller.
 Mit Ankert fæster jeg paa Golgatha!
 Torgjæves kan ej Dydens Konge bløde.
 Hvor han til Faderen sig svang — derfra
 Jeg svinger mig i Haabets Morgenrøde.

Du Mismods Son? hvil vaander du da dig?
 Bee dig! har du forsaget alle Glæder!
 Den Onde kun er heelt ulykkelig;
 Den Gode smiler — selv i det han græder.
 Kun hiin fortvivler; men den Gode veed,
 At Sorgen er kun Mindelse om Glæden —
 Et fast, et helligt Pant paa Evighed,
 Den Storm, som bøjer, men som modner Sæden.

Og drøm ej meer om Frihed her paa Jord;
 Den Vise kun er fri og fro tillige;
 Den sande Frihed i dit Indre boer,
 Og intet andet Sted i Verdens Rige.

Kom, Viisdoms Son! bekæft du Sangens Ord:
 Sit Maal af Glæde hvert et Hjerte nyder,
 En Helbrede Urt for hver en Sygdom groer,
 Og Trostens Kilde ufortørret flyder;
 Hver Dal, hver Klippe til sin Kilde klar,
 Hvert Jordens Land med egne Blomster brammer;
 Hvert dødligt Bryst sin egen Glæde har,
 For hvert et Øje Trostens Straale flammer.

Min Fryd er Sangen — Sangen er min Trost,
 Min Fryd i Lykkens milde Solskinsdage,
 Min Trost de mørke Timer, naar mit Bryst
 Udaander Sukke og tungsfindig Klage.
 O skjonne Gave! kjære Himmelpant!
 Jeg bytted dig ej for et Kongerige;
 Om hver en jordisk Lyst end brat forsvandt —
 Som Haabet trofast du skalst aldrig svige!
 Du folger med i Hængslets skumle Braae,
 Og du lebsager op paa Kongestolen;
 I Kampens Brag, i Storm paa Bolgen graae,
 I Nigers Ørk og oppe under Polen,

Foruden dig hvor er dog Vejen trang!
 Vort Liv en Døsen mellem Sovn og Vaagen;
 Til Dans opliver du den tunge Gang,
 Forjager Sovnen og adspreder Daagen.
 Du farver lysere den gronne Vaar,
 Den skjonne Rose skjonnere du smykker;
 Du gør, at Solen klarere opstaer,
 Og Maanen rødere af Havet dykker.
 Hvad uden dig er Druens ødle Saft?
 Du først med glad Beruuning Hjertet fylder.
 Spildt uden Sang er Tankens stærke Kraft,
 Og Evan halv sin Magt Apollo fylder.
 Duaabner frygtsom Ynglings tause Bryst;
 Du siger skjont og hælt hvad Pigen stammer;
 Du lutterer, hæver Livets beste Lyst;
 Du tænder og du nærer Hjertets Flammer.
 Ved Sang gaar Helten dobbelt hjæk i Strid,
 Ved Sang han lykkeligt til Døden danser;
 Thi Sang foreviger hans rasse Id,
 Og usligrønt den blege Tinding kramser.
 Mørk fra Persepolis Philippi Son
 Seer hundrede Nationer lagt i Lænker!
 Han sulker efter Heltens sode Løn,
 Og Asien for en Homer bortsjænker.

Din Ild oplyser Templets høje Hald,
 Du laaner Undagt dine Englevinger;
 Varmt banker Hjertet ved Basunens Skrald,
 Og Sjælen sig i Sang til Himlen svinger.
 Ja selv blandt Gravene, du Himmelmøe!
 Din Røst er sør, og yndig er din Taare;
 Din Son du lører smilende at døe,
 Og uden Skræk at see den sorte Baare.

Saa bort nu fra den kongelige Grav!
 Lad Frygt og Mismod blive hos de Døde!
 Let griber jeg min Harpe og min Stav,
 Og vandrer fro mod Østens Morgenrøde.

S. S. Blicher.

Sveizer-Sang.

Trofaste Sveizer! hvil hæver din Stemme?
 Kan du ei Klippen og Dalen forglemme,
 Glemme dit Fædreneland?
 Her er ei Klipper, her er ei Dale,
 Her er ei Lustninger, friske og svale,
 Her er ei Fossens hvidsummende Vand,

Trofaste Sveiher! en Fremmed dig moder;
 Fremmed hans Hilsen for Hret dig lyder,
 Fremmed hans venlige Ord!
 Fremmed er Lusten, fremmed er Vandet,
 Fremmed er Folket, fremmed er Landet,
 Gene, blandt Fremmede fremmed, du boer!

Trofaste Sveiher! hvor staer det derhjemme?
 Hører du ikke de Kaldendes Stemme?
 Vennerne vente paa dig!
 End staer din Hytte høit over Dalen;
 Tom er nu Neden, bortføien Svalen;
 Længe den lader vel vente paa sig! —

Trofaste Sveiher! hvad vil du herude?
 Hjemme den Elsfede seer gjennem Rude,
 Henover blaalige Sø!
 Søger du efter Ven i det Bide?
 Søger du efter Pigen den blide?
 Hjemme dig vente jo Venner og Moe!

Trofaste Sveiher! du frifodte Broder!
 Kom kun tilbage til eensomme Moder,

Fribaarne Etling af Tell!
 Sveiherse Hjerter her du ei finder;
 Fremmede Herre listig dig binder,
 Kjøber en fribaaren Sveiher som Træl! —

C. S. Visby.

Torgen og Thrine.

(Træsnit.)

J græsbegroede Enge, tæt ved Østerrøsens Bugt,
 Der flynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
 Paa dens ene Side hæve sig vel Geg og Bøg i Skye,
 Paa den anden sig leirer en Kirke og en Bye.

Hvo vader gjennem Bækken der med stive Støvler paa?
 Hans vajende Kasse sig speiler dybt i Væ?
 Det er Torgen Rytter, en Krigskarl saa rank;
 Forsiktig han sig støtter paa Vallasken blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Thrinemoer!
 Det er hans lille Pige, med de solvspændte Skoer;
 Som paa en froget Egggreen hun sidder der saa tryg,
 Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Nys.

Hun læner paa sin Høfte den pæne Malkespand;
 Bag de smilende Læber der sad den hvide Tand.
 Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel imod?
 Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rob.

I Græset reen han stamper sin klirrende God,
 Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
 "Farvel, min lille Thrine! jeg maa nu bort i Krig;
 "Men bliver du mig ogsaa tro, foruden Falst og Svig?"

"Jeg veed det nok, min Fæstemoe! du holder lidt af mig;
 "Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig;
 "Det er en vacker Knos, ja, han valser grumme snildt;
 "Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt."

"Hør! siner du i Stranden fjernt den store Kampsteen?
 "Den salte Bølge bruser, og slukker den reen;
 "Hvis mig min Pige svigter, da redes hist engang
 "Min Brudeseng forsanden af Søgræs og Tang!"

Hyad tog han frem af Tasken? En gylden Ring paastand!
 Den satte han saa venlig paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Knebelshart paa hendes føde Mund,
 Og vandrede saa bort gjennem tykke Bøgelund.

"Åk! det er tungt at filles; men født at sees igjen!
"Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjæreste Ven!"
Saa hvisked' hun og satte sig, og malkede i Spand,
Fra begge hendes fine randt det klare Perlevand.

Det var ved Føraarstide; — men da Høst skulde ind,
Da gik hun med sin Rive, og sang med munkefri Sind;
Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen,
Hver Aftenkund hun valsed' med den kjonne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
Alt Næget stod i Huus, og man flagted' Lam og Gjes;
Sad Thrine just i Stalden hos sin hjelmede Roe,
Der bad hende Peter om Hjerte og om Troe.

"Ung Peter, han eier baade Gaard og Skov og Eng,
"Han rede kan sin Hustrue saa blød en Egteseng; —
"Jeg hører ei fra Jørgen; — han staarer sig vel brav, —
"Og Sehested blev mangen god Dannemans Grav!"

Saa tænkte hun i Hjertet, og talte Haanden hen,
Hun kyssede saa blussende den frisse Ungersvend.
Da var hun vel glad; men underligt engang
Hendes Fæstensring imellem blev Fingeren for trang.

Akt Vinteren nedsendte sit Folde Svaneduun,
 Hver Goe var melkehvid, hver Bogestamme bruun;
 Da var der ogsaa lyft tregange over De
 For velagte unge Karl og dydsirede Moe.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rodgule Aftensfyer alt i Luft'en hang;
 Da fulde Slædefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Næsset; der fulde Dandsen staae.

Den første Slæde gjemde den rødmende Brud,
 Den elfkovsdrukne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med den dygtigste Kuus,
 De foere ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde Skinner broget, og Bjælden gjør Musik;
 Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blit:
 Evert over Besen stormer en Rytter i Galop,
 Og Isbroen knager ved de veldige Hop.

Fra Kasten nedvifter et Svæv af Hestehaar,
 Den lange, brede Pallasse mod venstre Spore flaaer;
 Han sidder skarpt i Sadlen, med Næven paa sit Laar;
 Men i Brystet til Venstre der bloder dybt et Saar.

S den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
 Al! Bruden dækker Hiet med et hvinende Skrig.
 Han vinker blot med Haanden: hendes Kudst styrter ned,
 Og de snysende Heste over Gladen afsted!

Langt ube hist i Stranden ved den store Kampsteen,
 (Den salte Bolge bruser, og slykker den reen,)
 Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørde blot et Klageskrig, man saae dem aldrig meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinben bærer hid,
 Da hører man det Klagehyl i skumle Aftentid;
 De Piger hvilse engsteligt paa deres Kvindedviis,
 Men lidens Dreng om Morgenens faaer af sin Moder Niis.

Den, som har Visen sjunget, det er en dansk Student,
 Og endnu er ham aldrig slig Hjerteqvide hændt;
 Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
 Mon hun vel ogsaa volder hans Hjerte saadan Meen?

Christian Winther.

Dithyrambe.

Med Guld pokalen,
 Vi hilse dig
 I Hytten her
 Af Ranker!
 Kom, sæt dig ned!
 Læg Staven bort!
 Lad Stormen lege
 Med Lustens Bolge,
 Gi med din Lokke,
 O Fremmede! —
 O herlige Syn!
 O Brødre! Brødre!
 Hvad seer jeg?
 Thyrssisvingeren,
 Druernes Fader,
 Bacchus, ham selv!
 Ham selv, ham selv!
 I den dæmrende Nat
 Sit hellige Alter,
 Sine arvaagne Præster
 Hjemssøger han selv,
 Den Bevingede!

Brodre! stemmer i et Thor
 Dionysos! o vor Fader!
 Hvilken herlig Perlesnor
 Bjergets Mø han smykke lader;
 Røde Druers tætte Krands
 Blinker herligt for vort Øje,
 Vinker os op til det Høie,
 Hvor vi boe i Solens Glands.

Med mørke Miner,
 Og vilde Blik,
 Og sterke Muskler,
 Og tunge Trin
 Af Taagen hist
 En Bældig vandrer
 Herind.
 Hvo er du da, du Bældige!
 Jeg frygter dig ei; jeg frygter dig ei,
 Var du Herkules selv! —
 Og see!
 Det er Herkules selv.

Bort, Brodre! med Haanden,
 Som holder mig.

Lad mig kæmpe,
Kæmpe med ham,
Kæmpe ene !
Sommer i Fred
Imens Eders Bægre.

Med Guldpokalen
Teg knuser ham jo ;
Med Thyrsisstaven
Teg knuser ham jo,
Den frække Gigant,
Som stormer min Himmel,
Min Drueborg !

Styrke fører Herkul i sit Belte,
I sit Legem, i sin Haand,
Dog ! han er den største ei blandt Helte :
Teg har ogsaa Styrke i min Aand !

O standser mig i Seiren ei !
Hans Borg jeg knuser, som naar Zeus
Adsplitter Skyer med sit Blik.
Hør ! Porten sprænges,
Skjøndt støbt af Malm !

O mægtige Gave,
O Thyrssistav!
Hvo kan modstaae
Bacchus! dit Scepter!
Bacchus! din Præst!

Men see! hvo kommer af de sprængte Porte?
Jeg skælver, jeg blegner; o Under!
Liig Duggen, som paa bløde Blomstersov,
Dg dromte sodt og sværmende om Natten,
Til Morgenröden reiste sig i Purpur,
Dg raabte: "fly, Vanhellige! du Taage!"
Saa flyer min Kraft ved dette hulde Syn!

Thi Bacchi Helt!
Er stærk som nogen Mand,
Langt mere stærk end Tusinder
Tilsammen,
Men ak, ei stærk som — Kvinden!

See! af Styrkens Borg hun triner ud,
Cypris i de høvblaae Bolgeklæder;
Anadyomene, liig en Brub,
Der til Altret festligsmykket træder!

Brodre! knaler ned! — See! det er godt!
 Slagne ligge I af Lynets Straale!
 Glemmer saa ei Guldpokalen blot!
 Sommer Eders fulde Offerstaale!

Synger: "Cypria! o vor Gudinde!
 Som blandt Mætergal og Due bygger,
 Lad dem trone her i disse Skygger:
 Vi en Hytte dig af Ranker binde!"

Hun nærmer sig,
 Til mig, til mig
 Hun vandrer!
 Eiig Morgenröden, o Dionas Datter!
 Du straaler for mig!
 Min Nat er svunden,
 Den vilde Nat,
 Den stormende Nat i mit Bryst.
 Dagen staar op
 Med den rødmende Stjerne,
 O du Heilige!
 Rødm ikke for mig:
 Jeg sværger jo Trostab
 Til Døden!

O hører nu, I Vanner! hører mig!
 Og fremfor alle dem, hør du mig selv,
 Du, Bacchus! du!
 Hvis denne hulde Ma jeg svigter trolös,
 Forglemmede som Mand den fjønne Rose,
 Hun bandt med Rys i mine Ynglingelokker:
 Da bryd, o milde Guddom! bryd din Stav,
 Din Thyrssistav,
 Kun over mig! —
 Ja! straf mig meer end tusindfolk den Arme,
 End selve Tantalus, Vandsmægteren!
 O Bacchus! Bacchus! lad som Rasende
 Mig vandre da i dine Druers Blod,
 Men aldrig
 Min Læbe
 I Druen
 Sig læsse,
 For Læben,
 Ufolsom,
 I Døden
 Nedstyrter!

Setoft.

Da jeg var stor.

Der var en Tid, da jeg ret herligt leved,
Jeg syntes mig den Største paa vor Jord;
O svar mig, du, som sidst Student er blevet,
O svar mig, er en Rus ei meget stor?

Og, Fændrik! du som nys har Feldttegn faaet,
Hvis Snorefrakke end er splinternye,
O svar mig, om det dig som mig er gaaet?
Hvo tor mod Folk som os det mindste knye?

Mig kunde Ingen skolemesterere,
Thi jeg var fri og spilled frit en Laps,
Og ingen Rektor kunde protestere
Mod at jeg drak mig en Studentersnaps.

Ta jeg var stor, det maa man vel mig lade,
Saa stor var Ingen knap i gamle Rom;
Hast du mich nicht gesehn paa Østergade,
Dengang jeg først fra Studiigaarden kom.

Med Hat paa Snur, heel ivrig udi Vandens,
Jeg som en Wind igjennem Gaden foer,

Mens Stokken balancede i Haanden,
Og hele Byen saae, hvor jeg var stor.

Man nye Klæder saae mig altid bære,
Teg ad hver Kjole loe, naar den var vendt,
Thi Skræderen jeg kunde mores lære:
Hold Mund! du Skrinkelbeen! jeg er Student.

I Spidsen var jeg Stykker at udpibe,
Thi Verdens Viisdom havde jeg alt flugt;
Men klapped vældigt, kan man vel begribe,
Naar Digteren jeg fulgte i hans Flugt.

Ta uden mig blev ingen Daad bedrevet,
Al Slags Commers var ganske min Idræt;
O Fader Holberg! hvis endnu du leved,
Du malte ganske sikkert mit Portræt. —

Det er forbi, — nu er jeg saare lille,
Min hele Krop halvtredie Alen lang,
Bemodigt stundum mine Zaarer trille,
Thi ak! jeg føler, jeg var stor engang.

Chr. Wilster.

Prolog.

(Med et privattheaters Nabning.)

Højstærede Herrer og Dannedkvinder!
 De mig i den største Forlegenhed finder:
 Prologen jeg nemlig skulde frem sagt —
 En behagelig Pligt, man mig havde paalagt —
 Jeg kommer præcis som Klokk'en er fem,
 Og venter, Forfatteren skal træde frem
 Med sit Landsproduct; men der kommer ingen,
 Og sagtens burde jeg see lidt til Dingen,
 Jeg skal fremfige — Men Tiden render:
 Orkestret stemmer, Man Lysene tænder;
 Enhver er færdig, paaklaedt og sminket,
 Sufflören i Huslet — man venter paa Winkel;
 Dom nu om den Angest, i hvilken jeg sattes:
 Alt er ifstand, men — Prologen fatter!
 Hvor kan jeg sige hvad ikke jeg veed?
 Slight skridter langt over min Duelighed. —
 Jeg kunde da rigtig nok finde paa
 Adskillige Tanker, og sige som saa:
 Mine Herrer og Damer! Tiden er kort,
 Derfor bor den ikke gaae unyttet bort;
 Ved sindrig Spøg og ved vittig Skjent

Blier alſkens Bekymringer lettest glemt;
 Naar Thalia smiler som Sol i Vaaren,
 Da glattes Panden, da torres Taaren.
 Jeg kunde end videre ſige: De ſeer,
 At Vinteren nærmer ſig meer og meer;
 Den gronne Vaar og den gule Høft
 Er borte med al ſin oplivende Lyft;
 Løvſaldet begynder i mørknende Skove,
 Og ſcen vælter en højere Bove;
 Regnſherne drive og Blæften tuder,
 Og Hagelen pibſker paa bugſlaa'be Ruder,
 Men det er jo noget, de alle vide:
 At det vil fryſe om Winters Tide,
 At Dagene kortes og Nætterne længes,
 Og at under ſaadan Omſtændighed trænges
 Til muntert Samkjem — Muſik og Dands,
 Til Høde ſaavel for den indre Sands
 Som for den ydre. Jeg kunde end mere
 Ret net og tydeligt deducere,
 Bevíle baade med Klem og med Synd:
 At ſkyldfrie Glæde er ingen Synd.
 Men derfor behoves ej fort paa hvidt,
 Det er altsammen sagt baade godt og tit

paa Vers og i Prosa — paa dansé og paa sydse:
Teg kan ikke sige det bedre paa sydse.

Ta! saaledes kunde jeg længe nok snakke —
Skam skalde Forsætteren faae paa sin Nakke!
For den Prolog, som han ikke har gjort —
Men bagefter hjälper dog ikke stort.

Teg dervor ensoldelig vil forkynde:
Nu skal vor Vinterglæde begynde;
Hil hver, som kommer med ærligt Ørst,
Hvor Krandsen vi flette for skyldfrie Øyst!
Hil hver en ædel Ven og Veninde,
Som villig et Blomster i Kransen mon blinde!
Hil den, der spiller! Hil den, der seer!
Hil den, der sjemter! Hil den, der leer!
Til gottende Moro med Vennehu
Vi samle os øste og glade som nu!

S. S. Blicher.

Harpespilleren.

(Efter L. C. Pape.)

Den Junker sad i Marmorsal;
Han tog den funklende Guldpokal,

Han gjod den fuld af ædel Viin,
 Han farvede rød sin Kappe fin.
 End treen en from, bedaget Skjald:
 "Guds Fred, Herr Junker von Eberwald!"

Den Junker vendte vel sig om;
 Saa stum og bleg var den Sanger from;
 Hans Barm ei gjemte den stille Fred,
 En Zaare randt paa hans Strænge ned.
 Med vaade Blik og veemodsfuldt Smil
 Den Sanger rørte sit Strængespil.

"Min Reise gjelder Bjerg og Dal
 Og Bondehytte og Kongesal.
 Da hanen goel ved Morgengry
 Jeg ilte bort fra den store By.
 Kun Graad jeg saae ved hvert et Fjed;
 Omsonst jeg søger Netsærighed.

Den Junker greb Pokalen fin,
 Han drak den skummende røde Viin;
 Han tænkte vel: Du kaade Mand!
 Hvad gaaer Netsærighed Dig an?

Dg Zaarer hif og Zaarer her:
At tænke paa sligt er ei Moien værd!

Dg Skjalden sang: "I dyben Dal
En By der ligger saa tyft og sval;
I Engen risler Bækvens Vand,
Belsignet smiler det Agerlands;
Paa herlig Most er Ranken riig
Dg dog er Byen ei lykkelig."

Den Junker drak et dobbelt Drag:
Det var, Du Gamle, en snorrig Sag!
Du siger, at Byen paa Biin er riig
Dg dog den ikke er lykkelig?
Hvo ei ved Biin sig glæde kan,
Han er, ved Himlen! en ussel Mand.

Dg Skjalden sang: "I gyldne Sæd
En Godsti fører til Byen ned;
Dg see! en Enke, ung og sjøn,
Paa Beien stod og græd i Løn,
Med Kinden bleg og Haaret vilb,
Men dog i Hiet saa god og milb."

Den Junker sjænker i saa seen,
 En Feber rysted ham Marv og Been;
 Gi Vinen smagte ham nu meer
 Og Guldpokalen ham blev for svær;
 Han havde givet den Pokal,
 At Skjalden var over Bjerg og Dal.

Og Skjalden sang: "Hun vinked tyft;
 Jeg gif, jeg græd af det sorte Bryst,
 Hendis Haand jeg trykte og græd derpaa,
 Taus skued hun op til den Himmel blaaz;
 Hun forte mig ind i den dunkle Lund;
 En Liigsteen skimted jeg der paa Stund."

Den Junker stirred som blegen Døb;
 Hver Perle syntes ham blodig rød;
 I Baegeret Vinen ham tyktes Blod,
 Han tømte det ud, saa fræk, saa mod.
 Han havde givet vel Gods og Guld,
 At Skjalden laae dybt under sorten Mulb.

Og Skjalden sang: "Paa Knæ hun laae,
 Og talde med smeltende Stemme saa:

I Gravens Morke, i Dødens Nat
 Den Junkers Vellyst Dig styrted brat,
 Snart folge skal Dig din Viv saa tro,
 Sov sodt i Graven, osov i No!"

Og Skjalden taug. En Taare sneeg
 Sig ned paa hans yndige Strængeleeg;
 Den Beemods Taare faldt saa varm;
 Det holged, det brusste vel i hans Barm.
 Da gik den fromme, bedagede Skjald:
 "Lev vel, du Junker von Eberwald!"

A. P. Linunge.

Den elskende Riddersvend.

Åh! hvi sidder jeg Natten lang
 Her paa de kolde Klippestene,
 Slumrer og drømmer Dig alene
 Her paa min Klippeseng saa trang? —

Drømmer jeg vaagen mangengang
 Skuende op mod Borgens Linde;
 Mens Du i Dandsen gaaer derinde
 Hører jeg kun de Gloiters Klang. —

Lytter jeg til Din Harpes Klang,
 Lytter jeg til Din Sølvstemme;
 Kolde Seng vil jeg gjerne glemme,
 Naar jeg kun hører fjernt Din Sang. —

Hører jeg end kun fjernt Din Sang,
 Drømmer jeg mig i lyse Sale,
 Mindes igjen Din søde Tale,
 Som jeg den hørte mangengang. —

Bedre aldrig end mangen Gang:
 Hørte jeg den — jeg saae Dig smile:
 Derfor har jeg nu ingen Hvile,
 Derfor er Livet mig saa lang. —

Derfor min Tid ei her er lang,
 Fordi Du smilte mig imøde:
 Derfor maa dette Hjerte bløde;
 Du det tilsmilte sidste Gang! —

Da smilte Glæden sidste Gang! —
 Beileren Din mon Borgen gjæste,
 Bryllupsdagen er vel den næste!
 Da sjunger jeg min Svanesang!

Graven er ei som Livet trang;

Klippen jeg glad med Kisten bytter!

Skjænk den en Zaare, naar Du lytter

Til min Gravklokkes dumpe Klang. —

p. S. Friis.

Ole Hieronimus Mynster.

Atter foer en Genius fra Jorden,

Sled sig løs fra sine Baand;

Atter faldt en Edelsteen fra Norden,

Sieldent var hans Hierte, som hans Aand.

Harpen vilde gierne tone,

Skialden offre Dig en Sang;

Ak, men ak! Cypressens dunkle Krone

Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som gierne hørte Skialdens Stemme,

Skulde han ei siunge her?

Skulde han saa tidlig glemme

Den, som længe var ham kær?

Nei, ved mine Strænge vil jeg sulke,

Gangen skænke Hiertet Trost!

Skovens Nemodsanger kan kun klukke,
Men til Siælen trænger dog dens Røst.

Mynster ! bræst Dit store Hie
Med det muntre Godhedsblik ?
Maatte det sig ubslukt heie ?
Smagte Du saa tidlig Dødens Drift ?
At Apol ! hvi vilde Du ei kraane
Ham , som faderlig Du Meget gav ?
Toleslos din Søster med sin Maane
Stirrer koldt nu paa hans Grav.

Phøbus ! Lægekonsten Du ham fienkete,
Sundhedsstraaler af din Soleglands !
Lyren Du om Drengens Skulder hængte,
Vis ham vorden var en Digterkrands ;
Men han skued Brødres Smerte,
Fandt sig fro i Lyrens Tab,
Og det omme , vennehulde Hierte
Vendte sig mod Westulap.

Og Hvormangen har han vederqvæget,
Revet ud af Gravens halve Skloeb,
Som nu dybt og inderlig bevæget
Græder ved den Elstes Død !

Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der bliver tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venstabs Glæder
 Med sin Munterhed og Klogt.

I hans Huus er alting øde!
 Hde — Gud — men comt? Åf nei!
 Bir og Born i Sorgedragt vi møde:
 ”Fader! åf vor Fader er der ei!”
 Tie min Harpe! du kan ikke klinge —
 Trøster ei med Haabet, som du bør —
 Mismod stækker Mødets Vinge,
 Hyller Harpen i et Sørgestør.

Men jeg vil igjennem Mulmet stirre,
 Stiernen atter paa sin Himmel see!
 Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer jo bag Sne!
 Ja, Elysium, fra dine Lunde
 Seer han venlig til de Ricere ned.
 Stands, min Graad! Kan du misunde
 Engelen sin Salighed?

Gehlenschläger.

Ei evig tabt.

"Ei evig tabt!" O dyrebare Tanke!

Du favre Himmelsskin paa Stovets Bei!

Bed dig i Haab jeg foler Hjertet banke;

Indtil min sidste Slummer sovig mig ei.

Naar Vaarens stolte Pragt jeg saae bortvige,

Hver Blomst at doe, hvoraf jeg fletted Krands:

"Ei evig tabt!" jeg folte Tanken stige;

Den bryder atter frem med Dust og Glands.

Naar mangen Fryd liig Vaaren brat hendsde,

Og bævende i Sorgens Nat jeg gik:

"Ei evig tabt!" som Trostens Morgenröde

Sig viste for mit taarefulde Blik.

Mit Hjerte gjemmer i et trofast Minde

Gaa mangen Stund, der mig tilsmilte Lyft,

Og, naar de sjonne Drømme maatte svinde,

"Ei evig tabt!" gjentoned i mit Bryst.

Og denne Rost fremtryller Haabets Stjerne,

Der spreder Twivlens Mørke i min Sjæl;

O favre Lys! Dig følger jeg saa gjerne!
Ei evig tabt er Haab om Fremtids Held.

Men skal end Støvets bittere Lod mig ramme,
Dg pufset Tilled kalde Saarer frem:
Dog ei sor evig tabt er Glædens Flamme:
Den straaler hisset i et bedre Hjem.

Violanta.

Den blinde Fløjtespiller.

Sval luster om mig Skoven alt med sit Eksle Læ;
Kom, qvæg mig med din Skygge, du høie Bøgetræ!
Den Middagssoel mig brændte, den Gang var mig saa svær,
Lad mine trætte Lemmer i Græsset hvile her.

Saa møder jeg dig atter, du smukke Sommerstid!
Snart strømme de fra Byen i lystig Stimmel hid.
Saa maa ved Fløjtenes Toner jeg tolke dem min Nød;
O Gud! hvor det dog tungt er at betle om sit Bred.

Ak! hvor vil man dig haane, mit stakkels Gloitespil;
 Gi kjender jeg til Glæden, thi er din Klang saa vild.
 Dog til mit Hjerte taler saa blidt din brudte Røst;
 Til det i Døden brister, du er min sidste Trost.

Jeg intet har tilbage paa vide Torderig;
 Gi noget Haab, som vinker, ei Baand, som binder mig;
 I Gravens dunkle Gjemme saa tryg alt hviler hver,
 Mit arme Hjerte havde paa Torderige Kjær.

Ak, du min Hustru Hjære! og du min valke Dreng!
 I slumre sodt dernede i snevre Tyrreseng.
 Jeg maa heroppe famle i Hunger og i Nød,
 Og blæse paa min Gloite og betle om mit Brød.

Dog Gud vil sig forbarme, snart ender sig min Oval;
 O da i Himmelens Rige jeg med Jesu samles skal!
 Mit Hje alt er brustent og brudt min Vandring stav,
 Men tung den sidste Gang er til den stille Grav.

A. P. Liunge.

Jubelsang til Hr. Overhofmarschal Hauch.

(Affjungen ved Festen paa Skydebanen den 11. Novbr. 1821.)

I Kreds af Mænd at hædre Mænd —

En ædel Stik!

Som Drømmen tomt svandt Livet hen,

Et Drieblik,

Hvis mandig Daad og sindrig Tid

Ei efterlod

Et Mække, som fra svundne Tid

Tilbagestod.

Thi sunge vi Saga til Wre.

Snart iler Maanen, flygtigsvag,

Med sine Aar;

Og længer ei den Dag i Dag

Er som igaar;

Held Den, der ei for Tibens Flod

Udmattet faldt,

Der staer i Manddom, hvor han stod

Som Yngling alt.

Thi sunge vi Helte til Wre!

Halvhundred Aar! — En sielden Vei nem gæ
 For Virkelyst.
 De fleste Gubber naae den eiendom nu ikke gæ
 Med kraftigt Bryst;
 Og naær han den: af Alder svag, og endig iæ
 Med selvgraa Læt,
 Maas Gubben seire Jubeldag med lit ettermid gæ
 I Børnesløk.
 Dog siunge vi Aldren til Ere,
 Men ingen Olbing blandt os nu
 Bler viet ind;
 Vor ædle Hauch, end smiler Du
 Med røden Kind;
 Og stod en Fremmed i vort Lag,
 Mon han faldt paa,
 Du var vor Jubelhest idag,
 Hvis han Dig saae?
 Thi siunge vi Sundhed til Ere.
 Paa Legem som paa Sialen kæste
 Du virked fro,
 Som Hirdmand og som Kongens Mæste,
 Fast uden Ro;

Dog mærked Du ei Tidens Tab; *Gudandulæs*
 I Flidens Hjem; *Hæder og*
 Og Kunst og ædel Videnskab; *Videnskab og*
 Ved Dig gif frem; *Giftet med*
 Vi hædre Din Virksomheds Minder; *Minden gæ*
 Og gierne til den glade Før; *Først med*
 Nu flokker sig *Joltemæd. 2.*
 Af Kriger, Borger, Kunstner, Lærd, *Lærd, nu gæ*
 En Kreds om Dig.
 Vi stunde, med forenet Sang, *Sang i nogen næste*
 Til samme Maal; *Maal i en måde*
 Vi driske høit ved Bægerklang, *Bægerklang, bænke*
 Vor Hauch, Din Skaal! *Skaal! din*
 Som flønt Du har levet, Du leve! *Leve! du* gæ
Oehlenschläger.

Min Trost.

Fra Livets Morgen Du var min Fryd; *Fryd, nu*
 O venlige Harpeklang! *Harpeklang nu*
 Saa ofte svæved Din Strengelyd; *Strengelyd nu*
 Henover min stille Gang; *Gang nu* *nu*

Du ene tolkedom min fælste Fængsel,
Og hæved Landen fra Støvets Fængsel.

Om mine Blomster som Barn jeg quad,
Om Vaarens yndige Lyst,
Om Engens Lærke, der quidred glad,
Om Maanen bag fjerne Ryft;
Naturen lærte mig hver en Tone,
Jeg sang med fuglen i Bøgens Krone.

Snart var den salige Tid forbi,
Mit stille Hjem jeg forlod,
Mig Harpen fulgte paa Livets Sti;
Den styrker min trætte Bod,
Den er mig trofast, naar alting viger,
Naar Glædens Solglint bag Daarer viger.

Naar Ingen deler mit Hjertes Savn,
Og Ingen fatter dets Ild:
Da Harpen trykker jeg i min Savn,
Og Vaaren flyder saa mild.
Naar Strængen toner, da Klagen tier;
Blidt banker Hjertet i Phantasier.

Bliv da, o Harpe! min hulde Trost!
 Til Dig vil jeg ofte the.
 Du stille Stormen i dette Bryst,
 Og vække Haabet paa ny;
 Min Fryd, min Kummer fra Dig skal tale,
 Din sagte Gjenlyd min Sjæl husvale.

Violanta.

Sommerfuglen og Rosen.

Sommerfuglen.

Hei! lystig omkring
 Med muntre Sing!
 Glædes og nyde Livet:
 Det er mig givet;
 Baade disse og hine
 Blomster er' mine;
 Knap En er funden, Saa til en Anden,
 Kysser hin paa Mund'en,
 Denne paa Panden!

De dem vægrer og svinger,
 Men — jeg har Vinger!
 Nu skal jeg hen til Rosen den Engel!
 Lad mig ikke glemme't;
 Kun Lilien paa sin lave Stengel
 Endnu er mig fremmed. —

N o s e n.

Her staær jeg smykket som Brud,
 Staær saamænd ikke forborgen;
 Bladene nys folded ud,
 Skinnende Perler hver Morgen;
 Siden det kjærlige Mode,
 Som her ved Bussen jeg saae,
 Maae jeg saa længelsfuld gløde
 Kan ei mit Hjerte forstaae!
 Skjebne! som ei gav mig Vinge,
 Som gav mig Skønhed og Dusfen,
 Snart til mit Hjerte du bringe
 Ham, som hist flagrer i Luften!

S o m m e r f u g l e n .

Vær hilset, hulde Rose! Vaarens Smykke,
 Hvorlænge søgte jeg i Dig min Eyffe!

Nu Stormen ubi denne Barm er stille,
Tillad jeg maae et Stykke for Dig spille.

Inærmer sig Rosen, spiller paa Guitar og synger:
"Ich weiß nicht was mir fehlet,
Ich sterb vor Ungeduld " &c.)

R o s e n.

O ! hvilke sode Toner han kan trille!
Ja, det er Ham, som Skjæbnen mig bestemte!
Mit Hjerte det er dit — kun Død os stille!
(Taus Omfavnelse.)
Nu var det ret en Skam, hvis Du mig glemte!

S o m m e r f u g l e n.

Ieg kommer snart igjen, min gode Rose!
Drest sig, mit Barn, hun er jo smuk endnu;
Man aldrig paa den Elskede maa Rose,
Man kjedes altid, naar man er jaloux!

S o m m e r f u g l e n,
Inærmer sig Lilien, spiller og synger:
"Kan Du elске dette dunkle Øie" &c.)

O ! hulde Lilie, gib mig ikke Kurven!
Gudebod! — der er jo atter Spurven!

Nu maae jeg hen hos Rosen mig at sejule,
Om ogsaa at hun river mig en smule.

Lilien's Skytsaand,
lader sig see som en Spurv.

Din Tid er omme,
Flagrende Blomme!
Lilien sikk Qualmer;
Rosen, som falmer,
Dog sin Forører
Kjerlig tilslorer;
Hvis jeg bortslyver,
Atter han lyver,
Blomster bedaarer;
Nok følde Zaarer
I deres Jammer —
Teg ham annammer.

(snapper Sommerfuglen.)

P. S. Sørs.

Elegie ved Vinterens Komme.

(Efter Walter Scott.)

Til Sydens Egne hen den blide Sol nu gaar
 Og Luften kjølnes; alt afsløvet Skoven staar
 Ved Norbenvindens Magt; graahaaret Vinter stiger
 Paa Thronen, herfør strængt; hver Lustens Sanger tier;
 Kun Spurven quiddrer svagt om Foer ved Bondens Loe;
 Hver Plante risner hen, som nys vi saae at groe;
 Kun ved Ruiner hist, som øde Egn forsejonne,
 Bedbenden fues mørk, og Lundens Graner gronne.

Hvor er dit Ynde, Maj? hvor Blomstrets Balsomduft,
 Lovhyttens grønne Tag, den sjønne rene Luft?
 Hvor Bækvens stille Lyd? hvor Lærkens Jubelsange,
 Den hvide Lammesværn, adspredt paa grønne Bange?
 Hvor, Sommer! er dit Folk — de Millioner Kryb,
 Skjont ringe, Fostre dog af evig Visdoms Dyb,
 Hvem Solen Livet gav? — Hvor Kvæget, som i Dale
 Sig kraftig Næring sik, i Træers Skygge svale?
 Hvor er vel Hostens Lyst — da sig ved Stjerneglands
 De unge Landsbyfolk til munter Sang og Dands
 Forsamlede; hvært Bryst af Elfov og af Glæde
 Var fuldt, den hele Egn uhyklet Jubels Gæde.

Saa Phantasien tit et svundet Held attraar,
 Som, mens det nydes, den at glæde ej formaar;
 Øs Frost i Vintertid, om Somren Hede plager,
 Og intet Skifte os af Varets Løb behager.
 Vi ønske til vort Hjem det fjerne fjonne Land,
 Hvor immergronne Eng en Bæk med gylden Sand
 Omflynger; Skyer ej den klare Himmel graane,
 Men Blomster, Frugter sig fornye med hver Maane.—
 Dog dette fjonne Land, hvor Vaaren evig boer,
 Vi see, naar Sandhed os sin Fakkel huld betroer,
 Opfyldt med Skæk og Død; i vilde Strømme gyder
 Sig Regnen paa det ned, og Luer Solen skyder
 I ledret Straale ud, og, mat af Dagens Glød,
 Naturen quæges ej af Dug; forbrændt og rød
 Er Eng og løvrig Lund. Ej Bækken mere rinder,
 Og Kilden, Landmands Liv, hans sidste Haab, forsvinder;
 Forspildt er al hans Id, af Solens Ild forbrændt,
 Og mat af Tørst han tit sit Jammerliv har endt;
 Snart Slangens giftigt Bid ham dræber; snart begravet
 Ham Sandet har, i Storm meer frygtelig end Havet.
 Hvo i Naturen Lys og aldrig Mørke seer?
 Hvo haaber varigt Held at naa paa Jorden her?
 Kun uerskarent Barn, af Skinnet sødt bedraget,
 Med Sorger ubekjendt, som ej dets Sind har plaget.

Jeg, som paa Banen alt i mangen Kamp har staet,
 Af Haabet flusset tit, jeg aldrig dog har naet
 Et Fristed her, som Ly og No forskaffe kunde
 Mig arme Pilgrim i Nvaers mørke Stunde. —

Et Billed paa vort Liv da være Vintren mig:
 Som naar i vilde Storm den raser gyselig,
 Oprører Lust og Jord — saa bruse vilde Smerter,
 Frygt, Sorg og Gjelequal i Menneskenes Hjerter.

O svære Gaade! hvo kan vel oplose dig? —
 Det Gode, Tid og Sted os byde rigelig,
 Os ej fornøje kan; sjønt Livet os ej tækkes,
 Blot ved en Tanke om dets Ende vi forstrækkes. —
 Hvorfor den Gysen vel, som gjennemstrømmer mig,
 Naar Aftnen glider ned, taus og højtidelig,
 Og naar ved Klokkens Klang, som hult i Lusten bæver,
 Ligstaren gaaer forbi? — "Det Offer ogsaa krever
 Din Moder Jord af dig:" saa taler i mit Bryst
 Naturen lydt; "ej meer du nyder da den Lyf
 Den rene klare Lust i Vaaren at indsue;
 Ej mere Himmelens Blaa, ej Solen skal du Rue!"

Ophæv, o Vinter! da paa Nædsters Throne dig,
 Indhyl dig udi Nat, far frem i Raseri,
 Lad Storme, Hagl og Lyn fun Jordens Skjønhed tære,
 Jeg intet Paradis vil for en Gjæst begjære,

Som vandrer kun forbi; den vise Skabers Haand
 Gav Drøst og Glæde nok til at i fremmed Land
 Vi gjerne dvæle vil, gav nok af Graad og Trængsel,
 At ester bedre Liv og Hjem vi føle længsel.
 Kun Hun, som sollte ej til vild Begjærlighed,
 Som tog hvad Skæbnen gav med glad Taknemlighed:
 Tilfredshed — Hun det er, som Frommes Daad belønner.
 Hver Arets Tid, hver Egn hun rundtomkring forskærmer;
 Mangt yndigt Skuespil selv Vintren hende gir,
 I Morgenstunden naar forsøvet Landet blit,
 Naar Middagsolen frem i lysblaau Ether rykker,
 Naar Aftenrødmen sig med Guld og Purpur smykker. —
 Hun veed, at Vinter-Storm gjør Luften klar og sund,
 At Sne, med Hagl og Regn, i kold og dunkel Stund,
 Med beste Kvægesaft vor torstig Moder væde,
 Og os i hendes Skjød en kostbar Skat berede.
 Hun offerer rørt sin Tak til Ham, som Jord og Hav
 Har skabt, som blide Baar dens sionne Klædning gav,
 Gav Sommeren den Pragt, som Fyrsten frem ej maner,
 Gav Høsten Frugt og Vin som Vinteren Ørfaner!

Sinn Magnusen.

Sang.

(I Anledning af det Københavnske Universitets Stiftelsesdag.)

Heel sjeldens rørtes Pen og Bog
 Af vore blonde Fædre; Men freidig de til Sværbet tog,
 For Odins Land at hædre.
 Mens Franken læste Nat og Dag
 Med Platos Bog i Hænder,
 De Danske sloge djarve Slag
 I blandt de grimme Bender.
 Den maatte Fjøbe Reisefoe,
 Hvis Hu stod til Latinen;
 Thi her var ingen Læseroe
 For Buestrengens hvinen.
 Selv Saro, som Berserkers Priis
 Med vældig Røst hasuner,
 Har lært af Munken i Paris
 At scrive vælfe Runer.

Kong Kristian kom, og han paa Stand
 Sit ædle Hoved ryster:

"Mon os paa hjemmefødt Forstand
 "I vore Dale brøster?
 "Er Landens Armod her saa stor?
 "Ei mine Børn med Kummer
 "Skal snige sig til fremmed Bort
 "Og trygle franske Krummer."

Nu ved den brave Konges Skjæf,
 I stolte Høresale,
 Studenten paa den danske Bønk
 Gav Agt paa Landsmænds Dale.
 Nu lode Hjemmets Alvorsord
 Fra danske Talerstole,
 Og aldrig mere Mænd af Nord
 Skal gaae i fremmed Skole.

Da klæng de suundne Tiders Lov
 Fra djærve danske Lungre,
 Og hver en Blomst i Mark og Skov
 Blev døbt af danske Tunger.
 Ja hver en Flugt af Himlens Hær
 Fra Kristians Taarn blev regnet,
 Og for al Verdens Folkesærd
 Med klare Træk betegnet.

Saalænge herfor Gnist af Land
 I Kristians Skole findes,
 Den danske Lærdoms Skaberhaand
 Med Jubelsang skal mindes.
 Mens een Student ved Arels Havn
 Et Bogstav veed at skrive,
 Saalænge skal Kong Kristians Navn
 Med Hurra hisset blive.

Til Cæcilia.

(Efter det Engelske.)

Naar jeg kun din Tryllestemme hører,
 Er det mig, som steg til Hysets Sphærer,
 Løst af dette Legems Baand,
 Til Udvalgtes Jubelchor min Land. —
 O Sirene! send til andre Zoner
 Den Lynstraale af saa klare Toner,
 Som min Sjæl afsmægtig bløder ved!
 Ti, o Hulde, ti, og lad mig leve,
 Eller syng og do med mig — da svæve
 Vi derhen, hvor Alt besjæles ved
 Gang og Kjærlighed!

Sinn Magnusen.

Digterens Grav.

Hvor Binden kælig luster
 Blandt Græs paa Gravens Steen,
 Liigblomsten Demod dufter
 Af Skjaldens trætte Been.

 Det kælde Bryst henlæg
 Til Verdens Larm og Støj
 Veed ikke, hvo der hviler
 I Gravens simple Høi.

 Ei meer han synger Viser
 Om Kjærlighedens Fryd,
 Ei meer sin Gud han priser
 Ved Harpens fromme Lyd.

 Hvor er hans Melodier,
 Nu han er i sit Hjem,
 Nu hjertets Sange tier,
 Hvad Læbe synger dem?

 De gode Sjæle vanke
 Fortroligt Haand i Haand,
 Hans Ord er deres Tanke,
 Hans Sang er deres Aand.

 De Elffende omvanke
 Saa tit ved Gravens Bred,

Dg fljonne Blomster sankt
Til Skjaldens hvilested.

Dg Villier huldt fremspire
Bed Pigens milde Haand,
Dg Blomster Graven sre,
Et Billed paa hans Land.

D synger Du hans Sange,
Hans Been da finde Noe,
Dg bæver Læben bange,
Saa er hans Land saa fro.

Dg smeltes sobt dit Hjerte
Bud Sangens fromme Lyd,
Saa glemmer han sin Smerte,
Saa deler han din Fryd.

Dg perler Graad i Hiet,
Da er hans Land hos dig;
Paa Jord den var nedboet,
Nu er den lykkelig.

Paa Jord I tit ham glemte,
Fordi han glemte Jer,
Den Land, som Harpen stemte,
Var aldrig hjemme her.

Og om han Verdensvrimlen
Forglemte mangen Gang,
Saa høf, han var i Himmel
At hente sig en Sang, —

En Sang til sine Kjære,
Et venligt Hjertes Røst,
Et til sin egen Ere,
Men til de Elftes Lyst.

Naar derfor Binden luster
Hen over Gravens Fred,
Liigblomsten Vemod duster
Og aander Kjærlighed:

O kommer da, I Piger!
Til Skjaldens Hvilested;
Hans Vand af Graven stiger
Og jubler Kjærlighed.

O synger da de Sange,
Han quad om hvad han leeb,
O synger da ret mange,
Saa sover han i Fred.

Chr. Wilster.

Palindrom.

Nævn, Hulde, mig det dybe Ord,
Som Barmens Bolge høver,
Naar for dit Blik et Zaareflor
I Afstedstimen høver.

Nævn mig den vemodshilde Klang,
Som toner i det Fjerne,
Naar fra din Barndoms Blomstervang
Dig hilser Aftnens Schjeme.

O nævn det Suk af Oval og Lyff,
Som sittrer gjennem Lundem,
Naar Bryst sig rive maag fra Bryst,
Da har du Krandsen vunden.

Arminius.

Indhold.

112.		112 giv 12	112
122.		122	122
131.		131	131
Klemminus.	Afstden.....	85	85
132.	Valindrom.....	238	238
Blicher, Steen	Steenсен. Hjerlighedsdaten.....	15	15
133.	Den sande Lykke.....	105	105
134.	Natten paa Tellinghøie.....	155	155
135.	Prolog.....	206	206
Sriis, P. S.	Gamle Lirendreier og Kildemanden.....	35	35
136.	Gjenbitten til Taps Kirke.....	52	52
137.	Morgen og Aften.....	77	77
138.	Dukkerne.....	132	132
139.	T en siernekas Nat.....	145	145
140.	Den elskende Riddervend.....	212	212
141.	Sommerfuglen og Rosen.....	224	224
Ingemann, B. S.	Den barnlige Konstner.....	10	10
142.	Til Billedhugger Freind.....	48	48
143.	Buggefang.....	108	108
Leo, Adam.	Sonetter.....	38	38
144.	Det oldenborgske Underhorn.....	150	150
Magnusen, Sinn	Elegie ved Vinterens Komme. (Efter W. Scott).	228	228
145.	Til Ecclitia. (Efter det Engelske).	234	234
— r.	Sang. (I Anledning af det høbenhavnske Universitets Stiftelsesdag).....	232	232
Gehlenschläger.	Gulecantate.....	1	1
	Hans Heger.....	79	79
	Ole Hieronymus Mynter.....	214	214
	Jubelsang til Hr. Oberhofmarschal Hauch.....	220	220
Sotest, Nikolai.	Jordstew.....	42	42
	Kjoge Hauksors.....	58	58
	Den brudte Myrtle (Octoberfortælling).....	86	86
	Korsdragerne.....	125	125
	Kong Gustavs Varfler.....	134	134
	Dithyrambe.....	198	198

Violanta.	Ei evig taft.....	217
	Min Trost.....	222
Visby, C. S.	Tiskerinden (efter Houwald).....	13
	Sveizer-Sang.....	191
Wilstier, C.	Sang for Danse.....	83
	Nanines Sang.....	423
	Da jeg var stor.....	204
	Digterens Grav.....	235
Winther, Christian.	Bjergmænd.....	11
	Hun til Ham paa Reisen.....	37
	Johan og Lise (Træsnit).....	72
	Sonett.....	147
	Jørgen og Thrine (Træsnit).....	193
Winther, M.	Borgruinen.....	49
	Minnesangere.....	109
	Elskovs Magt.....	130
Wegiveren.	Juletræet.....	
	De tvende Gravhøie, (en Fortælling).....	18
	Fadermorderen.....	54
	Dødningedandsen.....	121
	Til Haabet.....	143
	Sommernatten.....	148
	Harpefisteren (efter Pape).....	208
	Den blinde Gloitespiller.....	218

